

STEVE SAMPSON

MEGHALLHATOD ISTEN HANGJÁT

TARTALOM

Bevezetés

1. FEJEZET
AZ ÍROTT IGE ÉS AZ ÉLŐ IGE

2. FEJEZET
ÉLJ VÁRAKOZÁSTELJESEN!

3. FEJEZET
NE BONYOLÍTSD AZ EVANGÉLIUMOT!

4. FEJEZET
NÉZZ TÚL A LÁTHATÓN!

5. FEJEZET
SZELLEMI EGYENSÚLY

6. FEJEZET
GYAKORLATI ÚTMUTATÁSOK ISTEN HANGJÁNAK MEGHALLÁSÁHOZ

7. FEJEZET
GYÖNYÖRKÖDNI AZ Ő TEMPLOMÁBAN

8. FEJEZET
ISTEN GONDOLATAINAK MEGHALLÁSA

9. FEJEZET
HALLÁS TUDÁS ÁLTAL

10. FEJEZET
SZAVAKAT HALLASZ A SZELLEMEKBEN

11. FEJEZET
KÉPEK, LÁTOMÁSOK ÉS ÁLMOK

12. FEJEZET
ISTEN HANGJÁNAK HALLÁSA A BÉKESSÉG ÁLTAL

13. FEJEZET
A TEREMTŐ IGE EREJE

14. FEJEZET
A HIT A LÁTHATATLAN LÁTÁSA

15. FEJEZET
NE KEMÉNYÍTSD MEG A SZÍVEDET!

Köszönetnyilvánítások:

Különös köszönetemet fejezem ki barátainknak, Betty és Fred Hicksnek, amiért türelemmel és áldozatkészen hosszú órákat szántak a kézirat szerkesztésére.

Bevezetés

Ez a könyv Isten hangjának meghallásáról szól. Megtérésünk után a következőt kellene a leg-alapvetőbb dologként megtanulnunk: meghallani Isten hangját. Mégis elég kevés írás született eddig erről a témáról.

Ez a könyv gyakorlati útmutatást ad ahhoz, hogyan gerjesszük fel a Szent Szellemet, és hogyan kezdjük el meghallani az Ő hangját naponta. Ez az írás nem a kételkedőket igyekszik meggyőzni, hanem inkább az éheseket akarja táplálni és képezni. Számtalan keresztény bele-fáradt már a testies felhajtásba, amivel szelleminek próbál látszani, és vágyik hallani a Mester hangját. Mostanában mindenütt egy új, Istentől jövő vágy gyúl a hívők szívében, hogy meg-ismerjék a Szellem gondolatait, és csak abba fektessék be az erejüket, amire az Úr elhívta őket. Isten hangját hallva magával az étellel találkozunk. Igen, lehetséges Isten hangját hallani - naponta. A trónteremben elhangzottak meghallása a mindennapos keresztény élet része.

A Szent Szellemet meghallani a legnagyobb kaland, amit az ember valaha is megismerhet. Mégis sok keresztény hanyag módon kezeli azt a hatalmas ismeretet, hogy Istennel buzgó beszélgetést folytathat.

Sok évvel ezelőtt az Úr elkezdte kijelenteni nekem, hogy nem történik számottevő növekedés mindaddig, amíg a hívő el nem kezdi Isten hangját meghallani. Ez sok kérdésemre választ adott, mert előtte azon tűnődtem, miért tűnik sokak szellemi növekedése olyan satnyának.

A friss megtérteknek szinte mindig csodálatos tapasztalataik vannak keresztény életük első napjaiban. Az újjászületés a Szent Szellemmel együtt meggyújtja szellemüket, amely friss és eredeti.

Az újdonsült keresztények rögvest világosan hallják Istent. Az illető talán odamegy pásztorához azzal a kívánsággal, hogy szeretne bemerítkezni. A pásztor megkérdezi, honnan tudja, hogy be kell merítkeznie. A friss megtért kijelenti: „Egyszerűen úgy érzem, ezt kell tennem”. Honnan tudja ezt? Noha a friss hívő még nem ismeri a Szentírást, a Szent Szellem szólt ártatlan, csecsemő szelleméhez.

Ahogy azonban a hetekből hónapok lesznek, az új hívő általában egyre ritkábban hallja az Úr hangját. Különböző dolgok kezdik elterelni a figyelmét. A keresztény vezetők jó szándékkal bevonják a csecsemő keresztényt a gyülekezeti tevékenységekbe, gyorsan feladatot adnak neki bizonyos programokban, és belenyomják őket mindenféle vallásos elfoglaltságba. De nem történik semmi annak érdekében, hogy ezt a szellemi csecsemőt kiképezzék arra, hogyan gyakorlatoztassa szellemét az Úrra való figyelésben.

Az ifjancot valójában nemcsak attól fosztják meg, hogy megtanuljon kifejleszteni a belső emberében egy ismeretséget és bizalmat a Szellem hangjával, hanem arra tanítják ezáltal, hogy másutt keresse Isten üzenetét. Azt hangsúlyozzák, hogy **kifelé** nézzen, ne **befelé**. Szellemi növekedése megáll, mert a Szent Szellemmel való közössége is lefullad.

A valóságban minden külső irányításnak és ingernek csak arra kellene szolgálnia, hogy megerősítse az Úr hangját, amely az új hívő szellemében szól. Semmi baj sincs a külső információkkal egészen addig, ameddig azok összhangban vannak azzal, amit az illető a belső emberében hall. Ehelyett viszont a hívő azt tanulta, hogy inkább egy kiváló keresztény folyóiratban, felekezete vezetőségében, vagy egy népszerű és tehetséges tanítóban, nem pedig a benne élő Szent Szellemben bízson.

Elfelejtettük az egyszerű igazságot. Ez a legalapvetőbb újszövetségi alapelv.

„És nem tanítja kiki az ő felebarátját és kiki az ő atyjafiát, mondván: 'Ismerd meg az Urat'; mert mindnyájan megismernek engem a kicsinytől nagyig.” (Zsidók 8:11.)

Mivel a friss hívőket nem tanítják meg arra, hogy a belső emberükre figyeljenek, a gyülekezetek vétkesek törpe keresztények előállításában, akik képtelenek felismerni, amikor szól Isten.

Jézus mégis azt mondta: „Az én juhaim hallják az én szómat”. Nem azt mondta, hogy a juhaim kazettákat hallgatnak vagy könyveket olvasnak, sőt azt sem, hogy igeverseket tanulnak meg, noha ezek mind a keresztény növekedés hasznos összetevői, hanem azt, hogy ismerik az Ő hangját és követik Őt.

Őszintén szólva, minden keresztény **hallja** Istent, de sokan észre sem veszik, vagy nem hisznek Neki, amikor **valóban** szól. Mindenféle dologtól bedugult a fülünk. Az ördög kiadott egy általános parancsot hallásunk akadályozására, mert tudja, hogy a Szent Szellemmel bensőséges közösségben élő keresztények komoly fenyegetést jelentenek birodalmára nézve. Akik hallják Istent, azok képesek **megismerni** a Szellem gondolatait, és imában megismerhetik azt a haditervet, ami felfedi az ellenség taktikáit. Mégsem hibáztathatjuk kizárólag az ördögöt, mert valójában a megfelelő tanítás hiánya lopott meg minket. Vallásos halandzsával helyettesítettük fiatal szellemünk képzését az Úr hangjának rugalmas meghallására.

Még a Zsidó levél írója is így panaszkodik:

*„...akiről nekünk sok és nehezen megmagyarázható mondanivalónk van, mivel **restek lettetek a hallásra.**” (Zsidók 5:11)*

Ebből az következik, hogy jó szellemi füllel születünk, de nem képeztük és edzettük magunkat arra, hogy figyeljünk a Szent Szelleme, és emiatt restek lettünk a hallásra.

Noha növekedhetünk az Ige ismeretében, ettől szellemi emberünk nem növekszik szükség-szerűen. A Bibliára vonatkozó információk nem garantálják a Szellem kijelentését.

Steve Sampson

1. FEJEZET

AZ ÍROTT IGE ÉS AZ ÉLŐ IGE

Nem növekedünk addig Istenben, amíg nem kezdjük el Őt hallani:

„...nem csak kenyérrel él az ember, hanem mind azzal él az ember, ami az Úrnak szájából származik.” (5Mózes 8:3)

Nem kérdés, hogy Isten szól hozzánk az írott Ige (a *logos*) által, ami Isten gondolatait és akaratát tartalmazza. A Szentírás valóságos aranybánya, amely az élet minden területét magába foglalja.

Olvasni egy könyvet egy dolog. Egészen más dolog azonban megismerni a szerzőt. Ameddig a Szerző, a Szent Szellem, elevenné nem teszi az Igét, addig az csak nyomdafesték a papíron. A Szent Szellem segítségével nem tapasztaljuk meg az életnek azt a folyamatát, ami az írott Igén keresztül árad ki.

A lelkes keresztény sokszor buzdít más hívőket így: „Merülj bele az Igébe!” Teljes szívemmel egyetértek. Hozzátehetném azonban, hogy: „Engednünk kell, hogy az Ige is belénk hatoljon”. Azt gondoljuk, hogy odamegyünk az Igéhez és majd megvizsgáljuk, de hamarosan arra jövünk rá, hogy az vizsgálja a mi szívünket és indítékainkat.

Amikor valóban elkezdjük a Bibliát tanulmányozni, nem sokkal az olvasás elkezdése után rájövünk, hogy Isten szeret beszélgetni az Ő népével. Világosan beszélgetett tanítványaival, mielőtt még azok a könyvesboltban Újszövetséget vásárolhattak volna. A Szent Szellem képes volt az élet Igéinek közvetítésére.

Köszönet Istennek az írott Igéért. De az írott Ige azt is elmondja nekünk, hogy Isten sokféle módon akar szólni hozzánk, és személyes utasításokat és vezetést fog adni nekünk minden dologban, ami érinti életünket. Némelyek azt állítják, hogy nincs szükségünk a Szent Szellem ajándékára vagy az imádás újszerű kifejezéseire, csak az Igére. De amikor megnézzük az Igét, az tele van a Szent Szellem ajándékairól és az imádás izgalmas valóságáról szóló példákkal. Csak olvassuk az Igét, vagy kezdjük végre hinni is?

Mennyire hűséges Isten mindannyiunkhoz! Keresztény életünk kezdetén alig nyitottuk ki a Bibliát, máris úgy tűnt, hogy egy igevers szinte „kiugrik a lapról”. Felbecsülhetetlen értékűek ezek a tapasztalatok, amelyekből Isten kegyelmesen sokat adott (és még ma is ad), ugyanakkor arra is hív minket, hogy még bensőségesebben ismerjük meg Őt.

Dávid azt mondta:

„Útaidat, Uram, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem.” (Zsoltárok 25:4)

Megtanulhatjuk megismerni Isten útjait, és bensőséges viszonyban lehetünk Vele. Ahogy egy férj és feleség is egyre jobban növekszik egymás megismerésében, mi is növekedhetünk Isten megismerésében, és bizonyos helyzetekben megtudhatjuk gondolatait. Isten ismerete többet jelent annál, hogy évente egyszer végigolvassuk a Bibliát, vagy megdöbbentő mennyiségű igeverset bemagolunk.

Az élő Ige

Nekünk, keresztényeknek, nemcsak az írott Igével kell élnünk, hanem az Élő Igével is.

„Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Istennek szájából származik”.
(5Mózes 8:3; Máté 4:4)

Az élő Igével való élés a kereszténységnek olyan területe, amit az egyháznak még fel kell fedeznie és meg kell értenie. A kereszténység több, mint a Bibliába vetett hit, több mint az, hogy egyetértünk egy jó doktrínával és igaz életet élünk. A keresztény élet a Szent Szellem hangjának meghallása és a Vele való beszélgetés. Isten mindenkori és kiáradó Igéjének meghallása és az aszerint folytatott élet.

Alapvető igazság az, ami fölött az egyház elsiklik és amit nem alkalmaz eléggé, hogy a kereszténység jóval több, mint egy csokor hiedelem. Ez egy személyes szövetség Istennel Jézus Krisztus által. Ez a szövetség pedig ígéretet ad a Szent Szellemmel, az Újszövetség karmesterével való közösségre és beszélgetésre.

A Szent Szellem hangjának meghallása a legnagyobb kaland, amit az ember megismerhet. Sok keresztény mégis hanyagul kezeli azt a nagyszerű tényt, hogy Istennel buzgó beszélgetésben élhet.

Kit érdekel a régi újság?

Jó dolog egy napilapot olvasni, de milyen értéktelen lesz az az újság egy-két nap múlva! Senkit sem érdekel, mert a hírei már régiek. Hasonlóképpen minden hívőnek szükséges naponta meghallani, mit mond a Szent Szellem. Mi olyan Istent szolgálunk, aki szól hozzánk. Amikor pedig meghalljuk, amit Ő mond, ez életet ad csontjainknak és erőt szellemi emberünknek.

Szomorú, de meglopták az Úr Jézus Krisztus Egyházát az Istennel való mindennapos beszélgetés e csodálatos felismerésétől. Ehelyett a kiáradó életet folyton halott hagyományokkal vagy testies vallásossággal helyettesítették.

Minden keresztény számára az élő Ige meghallásának kellene lennie a legfontosabb dolognak. Meghallani, mit üzen a Szent Szellem az életünk, a helyi gyülekezet vagy Krisztus Teste számára: ebben van az élet. Az Ő szavainak meghallása életet hoz.

„A Szellem az, a ki megelevenít, a test nem használ semmit; a beszédek, a melyeket én szólok néktek, szellem és élet.” (János 6:63)

A Szent Szellem az Életadó. Senki más nem képes életet adni.

Nem elég csak egy találmányra kiválasztott bibliai szakaszból prédikálni. Azt kell prédikálnunk, ami Isten szívében van arra a bizonyos időpontra nézve - ami Isten élő szava. Amikor a saját választásunk szerint prédikálunk, Isten élete nem fog átáradni szavainkon keresztül. Sok prédikátorból favágó lesz. Mivel nem hallják a Szent Szellemet, egy „régis” üzenetet darálnak. Üzenetük nem rossz vagy hamis, csupán élettelen, mivel nem Isten szívéből származik az adott percre, és idejétmúlt.

Minden kereszténynek, különösen a szolgálattevőknek a számára az a legfontosabb, hogy a kellő árat megfizetve időt szánjanak az Istenre való figyelésre. A Szent Szellemmel való ráhangoltságot semmi sem helyettesítheti. Mindegy, milyen sikeresnek érzed magad, az Isten trónjától kiáradó életet nem lehet utánozni.

Zajszennyezettség

Az ellenség egyik legördögibb fogása a zajszennyezés. Ha a Szent Szellem hívogatja az elveszett lelkeket és ha a keresztények Isten hangját akarják hallani, ez azt jelenti, hogy heves harc dúl a fülükért. A szellemi világban háború tombol. Az ördög a figyelmedért küzd. Pont úgy, ahogy az üdítő vagy hot dog árusok versengnek a pénzedért, az ellenség ugyanúgy „verseng” Istennel a figyelmedért. Csata folyik.

Amíg Isten türelmesen várja, hogy mindegyikünk közeledjen Hozzá és megfizesse az árat: időt szánjon az odafigyelésre, az ördög mindenféle szenzációs és figyelemelterelő dologgal igyekszik elkábítani minket, hogy elménket és szívünket más dolgok kössék le.

Évtizedekkel ezelőtt a televízió még nem létezett. Aztán néhány évvel ezelőtt még csak éjfélig volt adás. Most a kábelen és egyéb technikai csodákon keresztül a televíziót napi 24 órán át számtalan csatornán nézhetjük.

Az elveszetteket, ahogy a keresztényeket is, folyton zaj árasztja el. A tévék, videók, magnók, CD-k, rádiótelefonok, számítógépek és a technikai fejlődés minden egyéb terméke verseng a figyelmünkért.

Az ördög módszere az, hogy állandóan elárasztja lényünket földi információkkal és zajjal, és ezáltal eltereli figyelmünket és gondolatainkat Istenről. A világ és annak ingerei **semmi**t sem tudnak adni a szellemi embernek.

Isten Királysága nyilvánvalóan csak egy módon működik: „az ember minden igével él, ami Isten szájából származik”. Isten Országában győzelmesen és természetesen élni csak úgy lehet, ha az emberek a Királyra figyelnek.

A Szent Szellem hangja

A tények alapján kevés keresztény ismeri és tudja felismerni a Szent Szellem hangját. Isten **mindig** kész szólni népéhez, de hangját sokszor nem ismerjük fel, mert nem értjük meg, hogy a Szent Szellem hogyan szól.

A legnagyobb képesség, amit egy keresztény valaha is elsajátíthat, az az, hogy megtanulja meghallani Isten hangját. Jó szándékú keresztények Isten Országára vonatkozó döntéseket hoznak, amelyeket emberi, nem isteni nézőpontból vezetnek le. Ezeket a döntéseket gyakran különböző információk és a logika alapján hozzuk meg, nem annak az ismeretnek az alapján, amit a Szent Szellem ad a hívőnek.

Biztos, hogy mindenki látott már példákat arra, amikor emberek arra hivatkozva, hogy Isten szólt hozzájuk, visszaéléseket követnek el. De az teljesen normális dolog, ha keresztényként olyan intim közösségben járunk Istennel, amely képessé tesz minket arra, hogy nap mint nap meghalljuk az Ő hangját. Jézus nem azt mondta, hogy az Ő juhait kazettákat fognak hallgatni, könyveket fognak elolvasni, vagy igeverseket fognak megtanulni kívülről, noha mindezek jó dolgok, hanem ezt mondta:

„Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek engem.” (János 10:27.)

Belső hallás

Amikor feleséggel az Úr előtt álltunk, hogy a szolgálat minősége javuljon Krisztus Testében, a Szent Szellem ezt mondta: „Amikor a szolgálókat nem a Szent Szellem vezeti, akkor a cselekedetekre helyezik a hangsúlyt”.

Jézus könyörülettel telve, de határozottan azt mondta Mártának:

*„Mártha, Mártha, szorgalmas vagy és sokra igyekezel. De **egy** a szükséges dolog, és Mária a jobb részt választotta, mely nem vétetik el tőle.”* (Lukács 10:41-42.)

Mártának szüksége volt arra, hogy hasznosnak és elfogadottnak érezze magát. Nem hallotta a szívében a Szent Szellemet. Azok az emberek, akik nem hallják az élő Igét, mindig teljesítményközpontúak lesznek, és belső fájdalmukat vallásos tettekkel próbálják meg csillapítani. Semmi rossz nincs a keresztény munkában és abban, ha szolgák vagyunk Isten házában, de mindezt a helyes indítékokkal kell tenni. Mártának szüksége volt arra, hogy szükség legyen rá. Mivel nem hallotta a Szent Szellemet és nem volt közösségben Vele, hiányzott szívéből a békesség. Küszködött azért, hogy a szolgálat által beteljesülést nyerjen.

Valami történik, amikor elkezdjük Isten hangját meghallani. Békességet és nyugalmat kapunk. Eltűnnek gyötrő kétségeink, hogy vajon elégedett-e velünk Isten. Azt sem érezzük már, hogy „túlóráznunk kell”, ha el akarjuk nyerni Isten jóindulatát.

Isten hangjának meghallása nem egy lehetőség a sok közül, és nem is egy néhány kiválasztottnak fenntartott jelenség. A Szent Szellem hangjának megismerésére nagyobb szükség van ma, mint bármikor valaha.

Isteni vágy

Nem kérdéses, hogy Isten egy új és izzó vágyat ébreszt a hívők szívében mindenütt, hogy még bensőségesebben ismerjék és hallják Őt. Az emberek meg akarják ismerni Istent. Isten az Ő bölcsességében megengedi, hogy „megízleljük” a szárazságot azért, hogy elég kétségbeesettekké váljunk az élő víz kereséséhez. Sokan félreértelmezik a szárazságot, és úgy elbátorlanodnak, hogy teljesen abbahagyják Isten keresését és még gyülekezetbe sem járnak. Isten azonban arra vágyik, hogy kétségbeesésünkben belépjünk az Ő hangja meghallásának egy új és friss dimenziójába. Igazi változás mindig akkor áll be, amikor már belebetegedtünk abba, ahol vagyunk. Az ehhez hasonló száraz időszakok után lö ki minket a Szent Szellem önmaga megismerésének egy új dimenziójába.

„Boldogok, a kik éheznek és szomjúhózzák az igazságot, mert ők megelégtettek.” (Máté 5:6.)

Az önmagukhoz őszinte hívők elismerik, hogy belefáradtak már abba, hogy erejüket bármi másra pazarolják, mint amire Isten elhívta őket. Itt az ideje felismernünk, hogy mindegyikünknek más az elhívása, és nem kell ezermesternek lennünk az Isten Országában felmerülő minden elképzelhető problémában. Ha kötelességünknek érezzük, hogy megpróbáljunk olyan területeken tevékenykedni, amelyekre nincs elhívásunk, megtelünk büntudattal és elégedetlenséggel.

A keresztényeket túl sokáig a büntudat motiválta ahelyett, hogy a Szent Szellem kenete szerint mozdultak volna. Ahogyan mindnyájan alávetjük magunkat Isten elhívásának, Isten minden résznek beteljesedést ad saját feladatának végzésében.

*„Akiből az egész test, szép renddel egyberakdván és egybeszerkesztvén az Ő segedelmének minden kapcsaival, **minden egyes tagnak mértéke szerint való munkássággal** teljesíti a testnek nevedését a maga fölépítésére.”* (Efézus 4:16.)

Pál kijelentette, hogy futását elvégezte (2Timóteus 4:7.) Én nem irigylem az ő futását. Én azt a futást akarom elvégezni és beteljesíteni, amire Isten engem elhívott. Ebben a futásban fogom megtapasztalni Isten kegyelmét és a beteljesedést.

2. FEJEZET

ÉLJ VÁRAKOZÁSTELJESEN!

Az elvárás erőt von ki Istenből:

„Uram, jó reggel hallgasd meg az én szómat, jó reggel készülök hozzád és vigyázok.” (Zsolt. 5:4.)

Isten hangja meghallásának egyik legfontosabb kulcsa, hogy életünk tele legyen elvárással Vele szemben. Az elvárás húzólag hat a Szent Szellemre, ahogy egy elektromos gép konnektorba dugott hálózati csatlakozója áramot von ki a vezetékből. Isten iránti elvárással kell élnünk napi 24 órán át, mert Ő mindig bennünk él.

Így kell Istenre tekintenünk. Ő hajlandó életünk minden percében beszélgetni és együtt lenni velünk, és olyan közel van hozzánk, mint a saját lélegzetünk.

Igen, Isten beszél. Folyamatosan. A rádióadók is szüntelenül sugároznak, de vevőkészülék nélkül semmit sem hallunk. A keresztényeknek ki kell fejleszteniük vevőkészülékeiket (emberi szellemüket), amiket ráhangolhatnak a Szent Szellem adójára.

Isten hangja meghallásának nem ritka, vagy az életben egyszer előforduló dolognak kellene lennie. Nagyon valószínű, hogy nem hallható hang lesz (noha némelyek azt állítják, hogy hallották már Isten hallható hangját). Ha Isten hangját csak akkor hallanánk, amikor az hallható, ez szinte biztos jele lenne annak, hogy Ő a templomon **kívül** lakik, nem **belül**.

Ha azt állítanánk, hogy Isten mindig hallhatóan szól hozzánk, ez az Ő egyik alapvető törvényét szegné meg gyökereiben. Hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni (Zsidók 11:6.). Nem kell hit ahhoz, hogy egy hallható hangot halljunk vagy engedelmeskedjünk neki. Ahhoz viszont hit kell, hogy figyeljünk a Szent Szellem halk és szelíd belső hangjára és bizonyágtételére. Fegyelem kell ahhoz, hogy csendre intsünk mindenféle figyelemelterelő tényezőt, amíg Istenre várunk.

Az Úr végül is arra vágyik, hogy **figyelő életet éljünk**. Hogyan lehet bárkinek is sikeres szolgálata (Isten szempontjából sikeres) anélkül, hogy folyamatosan hallaná a Szent Szellem hangját és beszélgetne Vele?

Vezess naplót!

Ahhoz, hogy elkezdjünk Isten iránti várankozással élni, szükségünk van egy jegyzetfüzetre, hogy dátum szerint feljegyezhesünk mindent, amit Ő mond. Mindegy, milyen egyszerűnek tűnik az üzenet; egy felkent gondolat, valami, amit egész éjszaka hallani véltél, egy feledhetetlen álom, egy benyomás, vagy egy mondat, egy kifejezés, ami átsuhant a szellemeden, **mindezt** érdemes feljegyezni.

Miért jegyzeteljünk? Mindenekelőtt ez elvárásunkat jelzi. Elvárod, hogy Isten szóljon hozzád. Az elvárás erőt szív ki Istenből. Mindig, minden időben élj várankozásteljesen! Hidd, hogy Isten szól hozzád, és akkor szólni fog.

Másodszor: meg fogsz lepődni azon, milyen gyorsan elfelejted az Istentől hallott gondolatokat. Például, az éjszaka közepén talán felébredsz egy mondattal vagy gondolattal, ami szellemedben nagyon jelentőssé válik. Tudod, hogy fel kellene kelned, hogy leírd, de elméd azt mondja, hogy még reggel is emlékezni fogsz rá. Mit gondolsz, mi történik? Eljön a reggel

és emlékszel, hogy le kell írnod a gondolatot, de a gondolatot elfelejtetted. Miért? Abból, amit Isten mond, **semmi sem az értelmed vagy a gondolkodásod terméke!** Ez igaz minden közlésre, amit az Úrtól kapsz. Az Úr hangja **sosem** az agyad terméke. Akármilyen úton jut el hozzád az Ő hangja, az mindig kikerüli gondolkodási folyamataidat és szellemedbe érkezik.

Ezért bölcsen és jó sáfárként jegyzetelnünk kell, hogy visszakeressük, mit mondott Isten korábban. Voltak esetek, amikor világosan hallottam az Urat. Mégis, talán egy hónap múlva, amikor újra elolvastam füzetemben, miket mondott, némely leírt dologra egyáltalán nem emlékeztem, de saját kezemmel írva ott állt! Nyilván szellemem kapta meg, agyamba viszont nem jutott el.

Máshonnan megközelítve: megvizsgálhatjuk, hogy egy „gondolatot” Istentől kaptunk-e azáltal, hogy megfigyeljük, „hogyan” jött a gondolat. A Szent Szellem „pottyantotta” belénk, vagy csak elménk gondolatainak egy része volt? Amikor az Úr egy „tudást” „beleejt” a szellemünkbe, annak általában semmi köze sincs ahhoz a gondolatmenethez, ami elménkben akkor lejátszódik. Isten hangja (ha visszaidézzük) valójában félbeszakította gondolatainkat.

A nap első perceiben hangolódj rá!

Az agy Isten csodálatos ajándéka, de Ő szolgának, nem úrnak teremtette. Ezért, amint az Úrral járunk, egyre nyilvánvalóbb lesz, hogy éppen az értelem akadályozhatja, hogy a Szellem áradása, Isten hangja eljusson hozzánk. Elménket tulajdonképpen arra képezzük, hogy legyen éles, tevékeny, megerőltetett, elemző, vállalkozó stb.

Isten a végső értelem. Amikor azonban a Szent Szellemre való odafigyelés fegyelméről van szó, az elmét elterelheti a „zajszennyezés”, ami megghiúsítja az Istentől való hallást, mintha ketten megpróbálnának halkán beszélgetni, miközben valaki mellettük zongorát püföl.

A jó hír az, hogy a tudatos elme szokott aludni, éppen úgy, mint a test többi része. Amikor testünk elszunnyad, elménk is kikapcsol. Talán ezért hallják az emberek Istent álmukban. Isten könnyebben eljut hozzájuk, amikor alszanak!

Milyen izgalmas, hogy minden nap, a felébredés utáni első percekben, amikor az elme még friss és éppen eszmél fel az álomból, a Szent Szellem szól hozzánk. Mintha kihasználná az agy elővigyázatlanságát, azokban az első másodpercekben és percekben (ha odafigyelünk), halljuk az Úr szavát. Használjuk fel ezt az időt arra, hogy beállítjuk szellemi fordulat-számunkat egész napra! Szánj időt az Úrra való odafigyelésre, hogy meghalld a napiparancsot önmagadra, családotra és a Királyság szükségleteire vonatkozóan! Isten természetesen a nap bármely szakában szólhat, de segít, ha hozzászokunk az Ő hangjának meghallásához azáltal, hogy korán reggel ráhangolódunk. Ha a napot azzal kezdjük, hogy összes tennivalónkat végig-gondoljuk, elménk megpróbálja kiötlenni a megoldásokat és kizárjuk Istent gondolatainkból. Ha Őrá összpontosítunk, Ő szólni fog hozzánk és irányítja napunkat.

„Fölserkenti minden reggel, fölserkenti fületem, hogy hallgassak, miként a tanítványok.”
(Ézsaiás 50:4.)

Én ugyanezt tapasztaltam elalváskor. (A Szent Szellem folyamatosan szól, a mi hallási képességünk viszont változó.) Amint elmém lazítani kezd, gyakran hallom, hogy az Úr mond valamit. A szellem akkor is éber, amikor az elme ki-kihagy. Természetesen, amit fejlődünk az Úr meghallásában, megtaníthatjuk elménket megfegyvelmezni, hogy „álljon félre”, amikor valamilyen ügyben az Úr véleményét akarjuk hallani.

Tehát soha ne feküdj le úgy, hogy nem teszel jegyzetfüzetet és tollat az éjjeliszekrényre, mert sosem tudhatod, mikor fog szólni hozzád Isten! Ha felkészült vagy, csak kinyújtod a kezed és feljegyezheted bármit, amit hallasz. Ez az Istennel szembeni várakozás és hit cselekedete. Kérd Őt, hogy szóljon hozzád! Higgy Benne!

Elvárás

Nem hangsúlyozhatjuk eléggé a várakozás szükségességét. Ez nemcsak Isten meghallásának, hanem a csodatévő erőnek is kulcsa.

Elvárásunk Isten jelenlétét követeli, és erőt von ki Belőle. Ha nincs bennünk elvárás, nincs hitünknek min nyugodnia, és Isten nem tud többet tenni, mint amennyire nézve a hitünket kifejezzük.

A várakozás két ellensége az **önmagunkban való elégedettség** és a **figyelem elterelődése**.

Az önmagunkban való elégedettség arra figyelmezteti Istent, hogy nem kérünk többet. Ez a: „Ne hívj fel, majd én hívlak” magatartás. Isten nem tör be az önmagukkal elégedettek kis világába. Nem is tud. Éppen annyira nem, mint amennyire egy teli pohárba nem lehet több vizet önteni. Isten nem tud többet adni annak, aki tele van.

A figyelmünket elterelő tényezők betolakodó jellegűek, és a lényegtelen dolgok kötelékében tartanak minket. A szórakozott szentek életében nincs ott a várakozás Isten felé, mert idejüket kisebb dolgok kötik le.

Az elvárás azonban az a kulcs, amely nyitja a mennyei raktár ajtaját, és lehetővé teszi, hogy Isten szóljon hozzánk. Soha ne imádkozz elvárás nélkül! Az elvárásod tudatja Istennel, hogy választ vársz. A várakozó szívnek Ő mindig hűségesen válaszol.

Az elvárás a Szent Szellem szentek közötti mozdulásának a kulcsa. Amikor a szentek várakozó szívvel gyűlnek össze, a Szent Szellem válaszként megmozdul, akárki szolgál is a közösség előtt. Azok, akik **semmit** sem várnak, sosem távoznak csalódottan.

Akarod hallani Isten hangját? Élj várakozásteljesen! Imádkozz elvárással! Figyelj várakozásteljesen! **Fogod** hallani az Ő hangját.

3. FEJEZET

NE BONYOLÍTSD AZ EVANGÉLIUMOT!

Ne bonyolítsd az evangéliumot!

„Félek azonban, hogy... a ti gondolataitok is megrontatnak és eltávolodnak a Krisztus iránt való egyenességtől.” (2Korinthus 11:3.)

Isten soha nem szánta az Ő Királyságának alapelveit bonyolultnak. Ellenkezőleg: az evangélium üzenetét mindig egyszerűen közvetítették az embereknek. A keresztények szívbeli magatartását a bizakodó, gyermeki és elemzéstől mentes engedelmességnek kell jellemeznie.

A baj az, hogy tévedésből információkat kergetünk, amikor igazából kinyilatkoztatásra van szükségünk.

Kevesen tudnának összerakni egy autót, mert ez túl összetett feladat. Az emberek többségének valójában kevés elképzelésük van arról, hogyan működik egy autó.

Mégis, a legtöbb felnőtt tud autót vezetni és ennek egy oka van: a gyártó a bonyolult gépészeti megoldást egy slusszkulcs, egy kormánykerék, egy sebességváltó, egy gázpedál és egy fék működtetésére egyszerűsítette le.

Noha számos gépészeti és fizikai törvény játszik meghatározó szerepet az autógyártásban, a gyártó a vevő kedvéért az egészet leegyszerűsítette. Ehhez hasonlóan Isten is az evangélium egyszerűségében foglalta össze a választ az élet összes kérdésére, ez az egyszerű megoldás a világ bonyolult ügyeire.

Az evangélium a jó hír szövetsége. Ebben a szövetségben a **mindnyájan** a közös nevező.

„...mert mindnyájan megismernek engem a kicsinytől nagyig.” (Zsidók 8:11.)

Isten hangjának meghallása és az Ő megismerése nem egy kiválasztott keveseknek fenntartott bonyolult folyamat. A keresztények számára Isten hangjának meghallása és ismerete mindennapi életük része kellene, hogy legyen.

Pál kifejezte, mennyire aggódik amiatt, hogy az emberek agyonbonyolítják az evangéliumot.

„Félek azonban, hogy amiként a kígyó a maga álnokságával megcsalta Évát, akként a ti gondolataitok is megrontatnak és eltávolodnak a Krisztus iránt való egyenességtől.” (2Korinthus 11:3.)

Egyszerű, nem összezavaró

Noha úgy tűnik, a teológusok gyakran túlbonyolítják az evangélium üzenetét, a Szent Szellem mégis gyakorlati és félreérthetetlen formában tárja azt elénk. Ha egy válasz nehézkesnek vagy összezavarónak látszik, az a legjobb, ha félretesszük, és bízunk abban, hogy Isten majd kinyilatkoztatást ad a témáról. Isten soha nem szít zűrzavart és viszályt.

Valójában az egyik bizonyíték amellet, hogy Isten hangját hallottuk, a válasz egyszerűsége. Jézus a vakság, lepra és bénaság bonyolult problémáit leegyszerűsítette az engedelmesség lépéseire: *„Menj, mosakodj meg!”, „Menj, mutasd meg magad a papnak!”, „Vedd fel az ágycsat és járj!”*

Isten hangjának hallása nem azt jelenti, hogy értjük a világ minden titkát, csak azt, hogy Isten kimond egy szót vagy egy parancsot, ami leegyszerűsíti helyzetünket, meggyógyít és megszabadít **minket**.

Kezdő lelkipásztor koromban sokat prédikáltam a megváltásról, folyton hangsúlyoztam azt, hogy senki sem 'érdemelheti ki' az Istennel való kapcsolatot. Miután már több hete erről prédikáltam, egyik éjjel felébredtem és a Szent Szellem egy testi fülemmel nem hallható, mégis egyértelmű mondattal szólt hozzám: „Az Istenhez való eljutást valóban nem lehet kiérdemelni, az ajtót az **engedelmesség** nyitja ki”. Ez az egyszerű mondat az évek során nagyon sokat segített nekem. Az Istenben való növekedés a folyamatos engedelmesség eredménye.

Egyszerű, mégis mélységes

A Szent Szellem kinyilatkoztatja az igazságot. Más szóval, azt **nem kitaláljuk**, hanem kijelentés által kapjuk. Ezért olyan izgalmas dolog Isten hangját hallani. Amikor a Szent Szellem igazságot közvetít, a kinyilatkoztatás roppant egyszerű, mégis szerteágazó mélységeket rejt.

Az elemző elme nem jut messzire, amikor megpróbálja megérteni a Szellem mélységeit. Nem csoda, hogy Pál apostol így imádkozott:

„Hogy a mi Urunk Jézus Krisztusnak Istene, a dicsőségnek Atyja adjon néktek bölcsességnek és kijelentésnek Szellemét az Ő megismerésében; És világosítsa meg értelmetek szeméit...” (Efézus 1:17-18.)

Jézus örült ennek a törvényszerűségnek:

„Azon órában örvendezte Jézus Szellemében és monda: Hálát adok néked, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsék és értelmesekek előtt, és a kisdedeknek megjelentetted. Igen, Atyám, mert így volt kedves te előtted.” (Lukács 10:21.)

Lényegében ezt ígéri Isten a tiszta szívűeknek, akiknek indítékaik is tiszták:

„És lesz ott ösvény és út, és szentség útának hívatik: tisztátalan nem megy át rajta; hisz csak az övék az; aki ez úton jár, még a bolond se téved el”. (Ézsaiás 35:8.)

Nem az elmén át

Gyakran kérdezik tőlem az emberek, hogyan hallhatják meg Isten hangját. Az első, amit ilyenkor hangsúlyozok, az, hogy nem annyira az a fontos, **hogyan**, mint inkább az, hogy **hol**. Isten nem az elménkhez szól, hanem az ember szelleméhez! Jézus soha nem mondta azt, hogy a **fejünkből** fog víz ömleni. Azt viszont mondta, hogy:

*„Élő víznek folyamai ömlenek annak **belsejéből**”.* (János 7:38.)

A hívőben lévő Szent Szellem közvetíti az igazságot. De Isten azért nincs ellene az értelemnek sem.

„Nemde nem bolondsággá tette-e Isten e világnak bölcsességét?” (1Korinthus 1:20.)

Köszönet Istennek az értelmes és tehetséges elmékért, de a Szellem dolgai elkerülnek a természetes elmét, azokat a Szellem jelenti ki az ember szellemének. Az egyszerűség nem együgyűség. Inkább olyan, mint egy kulcs. Mit ér egy gyönyörű ház vagy autó kulcs nélkül?

Amikor Isten, kinyilatkoztatás által, megadja a kulcsot, a félelmetes elérhetővé és egyszerűvé válik.

Ezért a benned élő Szent Szellemre figyelj, amikor az Úr hangját akarod hallani! Nála van a kulcs, amely minden helyzetnek a nyitja. Isten egyetlen szava eloszlatja a homályt és a zavart. Ez a kereszténység veleje: a Szent Szellemmel való beszélgetés és közösség, amelynek során egyre többet tudunk meg Jézusról, hitünk Szerzőjéről és Bevégezőjéről.

4. FEJEZET

NÉZZ TÚL A LÁTHATÓN!

A látható és a természetfölötti nem függ össze szükségszerűen:

„...de az Úr nem vala abban a szélben. És a szél után földindulás lett, de az Úr nem volt a földindulásban sem. És a földindulás után tűz jöve, de nem volt az Úr a tűzben sem. És a tűz után egy halk és szelíd hang hallatszott.” (1Királyok 19:11-12.)

A természetfelettit leginkább a látható akadályozza! Igen, a látható akadályozza, hogy felismerjük Isten természetfeletti erejét. Mindenki hajlamos Istent beskatulyázni a feltűnő jelenségek világába. Valójában az a legáltalánosabb oka annak, hogy a keresztények arról panaszkodnak, hogy nem hallják az Úr hangját, mivel hallható hangra várnak. Isten hangjának meghallásához a legfőbb követelmény azonban csupán az, hogy hajlandók legyünk a halk és szelíd hangra figyelni.

A halk és szelíd hang

Sokan már előre bedugták Istent a látható jelenségek dobozába, ezért, noha Ő szól, ők soha nem hallják. Mi a baj az érzékelhető dolgokkal? Először is, ahhoz nem kell hit, hogy egy látható dologra reagáljunk! Ahhoz azonban **kell** hit, hogy engedelmeskedjünk a szellemünkben megszólaló csendes hangnak. Hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni.

Az évek során rájöttünk, hogy akár egy jelentős döntés, akár egy szükség miatt imádkozunk, az Úr hangja sosem hangosabb vagy halkabb. Egykor ez elszomorított, mert az ésszerűség azt diktálná, hogy Isten drámaibban beszéljen nagy döntések előtt és kevésbé lelkesedjen a kicsik miatt. Ez azonban nem így van.

Miért? A Szent Szellem nem változik. Ő ma is hitet kér. A hit a hallott halk és szelíd hang alapján való **cselekvés**.

Az Úr hangja meghallásának több kulcsa van.

1. Ne igényeld, hogy az Ő hangja érzékeinkkel felfogható legyen! Ritkán ilyen.
2. Ne félj a kudarctól! Szabad vagy arra, hogy tévedj. A felelőtlenségre viszont nem vagy szabad. Ismerd el, ha úgy gondolod, Isten hangját hallottad, az eredmény mégis azt bizonyítja, hogy ez nem így volt!
3. Maradj éber! Ne engedd, hogy a szellemed elaludjon, ami akkor következik be, ha napokig nem imádkozol komolyan! Az ima és dicsőítés gerjeszti fel Isten halk és szelíd hangját.
4. Mivel a kimondott szónak teremtő ereje van, döbbenj rá, hogy az ördög gyűlöli, ha hallod Isten szelíd hangját! Állj ellene, amikor akadályoz az imában és az Istenre való figyelésben! (Jakab 4:7.)
5. Ismerd fel, hogy az elme akadályoz leginkább a hallásban! Aztán eddzed szellemedet hálaadással, dicsőítéssel és imával!
6. Létfontosságú a Szellemben való imádkozás. Imanyelved megnyitja az emberi szellemet az Úr hangjának meghallására.

Számíts rá!

Várd el Istentől, hogy szóljon! Sokan azért nem hallják Isten hangját, mert nem hiszik, hogy Ő szólni akar. Ebben pedig nem szabad kételkednünk. Ha kárhóztatást (kemény ítéletet) érzünk magunkon, aminek isteni eredetéről az ördög meg akar győzni minket, akkor nem **számítunk arra**, hogy meghalljuk Isten hangját. Meg kell dorgálnunk és le kell ráznunk magunkról ezeket az érzéseket és úgy kell odamennünk Istenhez, mint az ártatlan gyerekek, azzal az elvárással, hogy Ő szólni fog.

Akármilyen, akár kicsi, akár nagy dologban kérsz vezetést Istentől, **először** is ismerd fel, hogy az, akihez fordulsz, **hajlandó** nagylelkűen és kárhóztatás nélkül válaszolni. Bátorítsd magadat ezzel az igazsággal! Egy adakozó Istenhez mégy oda, Aki akar szólni hozzád (Jakab 1:5.).

Amikor imában egy bizonyos kérdést felteszel Istennek, hinned kell, hogy a következő pár percben, bármit is hallasz, az a Szent Szellem hangja lesz!

A dolognak az a kulcsa, hogy fizikailag nem lesz érzékelhető ez a hang, igazából nagyon gyenge lehet, de Isten pontosan azt mutatja meg neked, ami a válasz az imádra.

A kalandozó elme

Imádkozáskor vigyáznunk kell a szórakozottságra. Az Úrra kell összpontosítanunk, hogy felfogjuk, mit közöl velünk a Szent Szellem hangja.

Sok, ha nem a legtöbb hívő úgy gondolja, hogy Istennel évente egyszer, de legfeljebb kétszer élhetünk át valamit. Az evangélium jó híre az, hogy Isten folyamatosan beszél, nem szünetekkel; csak mi **hallunk** szünetekkel! Ismét rá kell döbbernünk, hogy saját tevékeny elménk a legnagyobb ellenségünk. A 'zajos' és kalandozó elme a Szent Szellem hangjának gátja.

Pontosan ezért nehéz imádkozáskor addig imádkozni, amíg el nem érjük a békesség állapotát. Kicsit hasonlít ez arra, amikor kimegyünk egy olyan szobából, ahol házibuli zajlik, egy teljesen csendes szobába. Ha kitarunk az imában, akkor ezzel elhagyjuk a zajos 'szobát' a nap minden gondjával, és belépünk abba a szobába, ahol jobban tudatában vagyunk az Úr csendes, mégis félelmetes és hathatós jelenlétének.

Az elme ebben a békés és csendes helyen kezd behódolni az Úr jelenlétének, és mi elkezdhetjük meghallani, mit mond Ő a trónról.

A legtöbb embernek gondot okoz a kalandozó elme. A természetes, földi körülményekre vagyunk ráhangolódva, ahol folyamatosan érnek minket a hatások az érzékszerveinken keresztül, és reagálást követelnek tőlünk. Ez a 'nyüzsgés' annyira belénk ivódott, hogy furcsa számunkra csendben ülni az Úr előtt, ezért az ilyesmit unalmasnak és értelmetlennek nyilvánítjuk. Nyilvánvaló, hogy szellemünket nem szoktattuk rá az odafigyelésre.

A valódi gyümölcsöt azonban akkor látjuk meg, amikor együttműködünk a Szent Szellemmel, és az Ő segítségével tevékeny és nyugtalan elménket alávetjük az Ő jelenlétének.

Maradj ráhangolódva!

Hiszem, hogy Isten akaratát egyikünk sem tölti be abban az értelemben, hogy nem **maradunk** Szellemben. Pál leszögezte:

„*Őbenne élünk, mozgunk és vagyunk.*” (ApCsel. 17:28.)

Folyamatosan Szellemben kellene lennünk. A Szent Szellem bennünk lakik, mi pedig Őbenne (János 15:4.). Mégis, úgy állítottuk be magunkat, hogy ki-be járunk Isten jelenlétébe ahelyett, hogy a valósághoz hűen az Ő jelenlétében élnénk.

Amikor úgy tekintünk magunkra, mint akik hol bemegyünk az Ő jelenlétébe, hol kijövünk onnan, akkor már abban sem hiszünk, hogy Ő hall minket és abban sem bízunk, hogy Ő közelebb van hozzánk, mint a saját lélegzetünk. Ez a jövő-menő gondolkodás sok mindentől megfoszt minket és sokkal nehezebbé teszi az Úr hangjának meghallását, mint amilyenek Ő azt szánta.

„Mert az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű.” (Máté 11:30.)

Nagyon sok időt elvesztegetünk arra, hogy megpróbálunk **vi**sszakerülni az Úr jelenlétébe, méltónak érezni magunkat és hinni, hogy Ő igazzá tett minket és így valamiképpen úgy érezhessük, hogy bátran jöhetünk Hozzá (Zsidók 10:19.).

Egyszerűen meg kell térnünk ebből és hinnünk kell az evangéliumot. Isten igazzá tett minket és méltónak nyilvánított az Ő igazsága révén. Amikor elhiszük és megragadjuk ezt az igazságot, elkezdünk bátran imádkozni mint fiak, nem mentegetőzve, mint a rabszolgák. A fiak érzik, hogy a családhoz tartoznak. Tudják, hogy méltók.

Amikor gyermekeink nincsenek otthon, aztán be akarnak jönni az ajtón (ami többnyire zárva van), nem éppen csak hogy megnyomják a csengőt, hanem ráfekszenek, újra és újra berregtetik. Bátrak, mert tudják, hogy családtagok, és joguk van bemenni a ház bármelyik ajtaján. A gyerekeink a bankszámlánk állapota miatt sem aggódnak. Feltételezik, hogy tartalékaink végtelenek. Nekünk ugyanígy kell Istenhez közelednünk. Telve bizalommal, mivel Isten családjához tartozunk, és ezért bátran odamehetünk a Szent Szellemhez.

A Szent Szellemről többek között azt tanultam meg, hogy mivel bennünk él, csodálatos módon fel lehet gerjeszteni.

Felgerjesztése azonban a **mi** feladatunk.

Őszintén szólva, Ő a legtöbb keresztény szívében szundikál. Még nem értettük meg azt az igazságot, hogy Ő nem ébreszt fel minket. Az valóban előfordul, hogy ha valaki imádkozik értünk, akkor a Szent Szellem gerjeszt fel minket, de ő többnyire ránk bizza, hogy keressük-e az ő gondolatait és akarátát. Pál arra biztatta Timóteust, hogy:

„Gerjeszd fel az Isten ajándékát, a mely benned van...” (2Timóteus 1:6.)

A Szent Szellem könnyen felgerjeszthető. A dicsőítés és imádás gerjeszti őt fel. A hálás szív. Az erőteljes imádság (akárha pár perces is). Legtöbbször azonban azt a megtévesztést hisszük el, hogy egy adott ponton Ő jön el hozzánk, hogy felgerjesszen minket. Pedig Ő vár ránk.

Ő megérdemli, hogy keressük. Érdemes keresni őt, mert megjutalmazza azokat, akik szorgalmasan keresik.

A lényeg az, hogy élhetünk folyamatosan az Úr jelenlétében, és ezért állandóan hallhatjuk a hangját. Nem ritka esetekben kellene hallanunk az Ő hangját, hanem naponkénti keresztény életünk részeként.

Állj ellene a kudarctól való félelemnek!

A szabadság egyik legfontosabb területe, amit Istentől kapunk, az elbukás lehetősége. Ez a felfogás végighúzódik az Íráson. Természetesen ez nem jelenti azt, hogy nyugodtan lehetünk felelőtlenek és meggondolatlanok. Szabadok vagyunk azonban arra, hogy tévedjünk. Igazából,

amikor nagyon igyekszünk, nehogy eltévesszük az Ő akaratát, akkor könnyebben eltévesztjük, mert a küszködés és az erőlködés megoltja a Szent Szellemet.

„Az Úr szolgájának pedig nem kell tusakodni.” (2Timóteus 2:24.)

Sok keresztény csoportban általános az a megkötöző félelem, hogy „Bármit is teszel, el ne tévedsz az Úr akaratát!”. Én azonban nem ilyennek látom Isten szívét! Természetes szinten (hiszen az első a természetes, utána jön a szellemi, 1Korinthus 15:46.) mindent próbálkozással és hibázással tanulunk meg; tapasztalatból ismerjük meg a tévedéseket és csapdákat. Ha őszinték vagyunk, Isten legtöbb gyermeke, aki megtanulta felismerni az Úr útjait, nagyon sokszor és nagyon sok helyen eltévesztette az Ő akaratát.

Nem esünk azonban kárhozvitás alá, ameddig igyekszünk tanulni és Istennel járni. A keresztény életet menet közben tanuljuk. Isten nem csak használ minket (mindannyiunkat), hanem ugyanakkor tanítani is szeretne minket. Ez az iskola sosem fejeződik be. Mindig marad tanulnivalónk.

Ezért amikor az Úr hangját próbálsz hallani és szeretnéd azt megismerni, élj a tévedésre való szabadsággal, és elszántan figyelj Istenre! Ha úgy gondolsz, hogy hallottad Őt, és a körülmények később azt bizonyítják, hogy mégsem így volt, egyszerűen ismerd ezt el! Csak a büszkeséged forog kockán. Isten egyébként is ragaszkodik gőgünk megfeszítéséhez.

„Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.” (Jakab 4:6.)

Imádkozz Szellemben!

Isten hangjának meghallásához az egyik legnagyobb segítség a Szellemben, azaz a szellemed nyelvén való imádkozás.

1. Minden elimádkozott szó Isten akarata

A Róma 8:27. szerint minden szó, amit Szellemben elimádkoztunk, Isten akarata. Hogyan tévedhetnénk, amikor ezen a mennyei nyelven imádkozunk, hiszen következetesen Isten akarata szerint imádkozunk.

2. A Szellemben való imádkozás érzékennyé teszi a szellemedet

Mivel az elme gyakran a Szent Szellem halk és szelíd hangjának az útjában áll, Isten gondoskodott egy módszerről, ami szellemünket érzékenyebbé teszi. Ha imanyelvünkön hallhatóan beszélünk (akár csak néhány másodpercig), a szellemünk azonnal tevékeny lesz. Amikor valami döntés miatt hallanunk kell az Úr véleményét, vagy valakiért imádkozunk, mindig az imanyelvünkön kezdjük, hogy a Szent Szellem felserkenjen bennünk. Az elme ilyenkor mindig visszavonul és a Szent Szellem jelenléte csodálatosan nyilvánvalóvá válik bennünk.

3. Világosságot hoz és eloszlatja a sötétséget

Egyik nap, amikor a feleségem az Urat kereste, megkérdezte Tőle, miért olyan fontos Szellemben imádkozni. Az Úr így felelt: „Mert ez világosságot hoz és eloszlatja a sötétséget”. Minél tovább járunk az Úrral, annál inkább felismerjük, hogy a minket gátló dolgok a szellemi világban vannak, ezért létfontosságú a Szellemben való imádkozás.

„Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság szellemei ellen, melyek a magasságban vannak.” (Efézus 6:12.)

Amikor Szent Szellem által imádkozunk, Ő világosságot gyűjt bennünk azzal kapcsolatban, amiért imádkozunk, és tekintélyével a gonosz szellemek minden sötétségét távozásra kényszeríti. Minden zűrzavarnak, akadálnak és sötétségnek menekülnie kell. Milyen csodálatos fegyvert adott nekünk Isten! Könnyen használható: csak alávetjük magunkat imanyelvünknek (glossolalia) és máris jön a világosság, a sötétség pedig oszlik.

4. Építi hitünket

Tudjuk, hogy hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni. Júdás levele pedig arról ír, hogy a Szent Szellem általi imádkozás építi hitünket.

„Ti pedig szeretteim, épülvén a ti szentséges hitetekben, imádkozván Szent Szellem által.” (Júdás 20.)

Nehéz nem észrevenni hitünk épülését, amikor elkezdünk Szent Szellemben imádkozni. Ez a tevékenység azonnal hitet támaszt. Mivel hozzá vagyunk szokva, hogy inkább elemezzünk, aggódjunk és vizsgálgassunk minden helyzetet, elhanyagoljuk a Szent Szellemben való imádkozást. Pedig a Szent Szellemnél vannak az azonnali válaszok. Szellemünk könnyen megelevenedik, és Isten Fiának a hite működni kezd.

5. Segít Istenre összpontosítani

A Szent Szellem mindig Jézus felé fordít minket. Egyetlen vágya az, hogy felfedje Isten gondolatait és dicsőítse Jézust.

Ő a Segítő, a Vezető (János 16:13.). Nagyon sok dolog igényli a figyelmünket, de a Szent Szellem gyorsan élessé teszi szellemi látásunkat és segít azt élesen tartani, hogy lássuk és halljuk, mit mond Isten.

Isten minden szavában teremtő erő van

Az ördög nagyon ellene van, hogy bármelyik keresztény is hallja Isten hangját. Ellenségünk tudja, hogy valahányszor a Szent Szellem szól valamelyikünkhöz, Ő mindig teremtő erővel szól. A démoni erők remegnek a prófétai tevékenység közelében. Nem csoda, hogy ellenségünknek az a célja, hogy akadályozza, gátolja, összezavarja és megghiúsítsa bennünk azt a képességet, hogy meghalljuk a Szent Szellem szavait.

Ha már megértettük, mit mond Isten, az ellenség már nem tudja azt ellopni tőlünk. Teremtő erő árad ki ránk. Minél régebben megértettük ezt, annál inkább felismerjük, hogy a legfontosabb nekünk, keresztényeknek, az, hogy mindig összhangban maradjunk Istennel, és határozottan ellenálljunk minden akadálnak, elterelésnek és bátortalanságnak, ami meggátolná, hogy meghalljuk Isten vezetését.

5. FEJEZET

SZELLEMI EGYENSÚLY

Megtalálhatjuk saját súlypontunkat Istennel való kapcsolatunkban.

„...félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti idvességteket.” (Filippi 2:12.)

Amikor egy kisgyerek járni tanul, sokszor elesik. Egyetlen szülő sem háborodik fel, ha a gyermeke elesik, mert nyilvánvaló, hogy tanul. A gyermek lassan megtalálja az egyensúlyát. Minél többet elesik és feláll, annál inkább megismeri saját súlypontját.

Szellemi értelemben is mindegyikünknek meg kell találnia a súlypontját abban a képességben, hogy **meghalljuk** és **felismerjük** a Szent Szellem hangját.

Az évek során megtanultam felismerni számos apróságot, amiről tudom, hogy Isten szól hozzám. Ezek személyre szabott dolgok: pici jelek, az, ahogyan Ő az eszembe juttat dolgokat, bizonyos érzések a szellemem mélyén stb. Ahogy a házastársak megtanulnak kommunikálni, megismerik egymást, ugyanúgy tanuljuk meg mi **ismerni** Istent. A házastársak is össze-nevetnek bizonyos apróságokon, egy tekintetből, egy szemöldökfelvonásból értik egymást, amit senki más nem ért. Ezek a dolgok a kettőjük közötti kapcsolatban fejlődnek ki.

Ugyanígy fejlesztjük ki mi is a kapcsolatunkat Istennel. Megtaláljuk saját súlypontunkat a Vele való kapcsolatban. Megértjük indításait, serkentését, figyelmeztető jeleit stb.

A lényeg az, hogy bízunk kell bensőnkben (lényünk központjában), ahol a Szent Szellem lakik. Ha nem tanulunk meg bízni Benne, Aki bennünk van, akkor bensőnktől elszigetelve élünk és nem érintkezünk az Ő halk és szelíd hangjával.

Világunkban olyan sok a külső inger, még a keresztények között is, hogy ebből azt tanultuk meg, hogy inkább máshonnan várjuk az információkat, ne az Úr bennünk megszólaló hangjában bizzunk. Keresztény életünk lelegejétől fogva Isten a szellemünkben szól hozzánk, mert ott él. Noha szellemünk korábban halott volt az Úr számára, már megelevenedtünk.

„Titeket is megelevenít, a kik holtak valátok a ti vétkeitek és bűneitek miatt.” (Efézus 2:1.)

Világosság áradt az ember szellemébe, ezért Ő a szellemünkben vezet és igazgat minket.

„Az Úrtól való szövétnek az embernek szelleme.” (Példabeszédek 20:27.)

Gondozd!

Nekünk, keresztényeknek, kötelességünk, hogy gondozzuk Istennel való kapcsolatunkat. Ő megparancsolja nekünk, hogy keressük Őt és kijelenti:

„Megtalálsz engem.” (1Krónika 28:9.)

Megígéri, hogy ha teljes szívünkkel, lelkünkkel keressük Őt, akkor meg is találjuk (5Mózes 4:29.).

Idő kell annak a képességünknek az ápolásához, hogy Istent megismerjük és meghalljuk, de Ő hűséges tanító, ha nyitottak vagyunk Előtte. Tulajdonképpen folyamatosan tanít minket. Ha ráhangolódunk a Tőle való tanulásra, érzékelnünk majd, hogy Ő napi 24 órán át mutat nekünk dolgokat.

„Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljatok tőlem...” (Máté 11:29.)

Isten minden teremtett dolgot felhasznál arra, hogy Önmagáról tanítson minket. Nem nézhetünk fel az égre anélkül, hogy ne gondolnánk az Ő nagyságára; nem nézhetünk a hegyekre anélkül, hogy eszünkbe ne jutna az Ő fensége; nem nézhetünk egy rohanó folyóra anélkül, hogy a Szent Szellem erőteljes áradására gondolnánk, vagy egy tűzre anélkül, hogy elismernénk az Ő elemésztő jelenlétét. Amikor egy fára nézünk, emlékeznünk kell arra, hogy amikor az evangélium magja elvettetik egy fiatal hívőben, Istennek az a szándéka, hogy az illető erőssé, magassá és szilárdná növekedjen. Isten minden teremtményének a láthatatlan világot kell kiábrázolnia. Más szóval, Isten a „látható világot azért teremtette, hogy megmutassa nekünk a láthatatlant”.

Sok évvel ezelőtt a feleségemmel részt vettünk Washingtonban a „Felvonulás Jézusért” nevű felvonuláson. Az egyik összejövetel alatt egy nagy gyülekezetben legalább 20 prédikátor 5-5 percet kapott a szólásra. Amint hallgattuk, hogy a különböző szolgálók elmondják 5 perces buzdításukat, feleségem és én egymástól függetlenül éreztük, hogy a Szent Szellem azt akarja, figyeljünk. Hamar rájöttünk, hogy Ő tanít minket. Amikor az egyik szolgáló fellépett a szószékre, a szellemünkben nagy ürességet és szárazságot éreztünk. Biztos, hogy az illető önmagáról és az ő szolgálatáról fog beszélni ahelyett, hogy az Urat magasztalná fel. Még az öt perc végét is kín volt kivárni. Aztán, amikor valaki más közeledett a szószékhez, szellemünk lelkesedéssel és várakozással telt meg. Ez a szolgáló a rendelkezésére álló időben az Urat fogja felmagasztalni, felemelni. A kenet csodálatos és felemelő lesz. Az Úr nem azért fedte ezt fel előttünk, mert azt akarta, hogy ítélkezők legyünk. Inkább azt mutatta meg gyengéden, hogy mit **ne** tegyünk. Egyszerűen azt mutatta meg nekünk, hogy **mindig** az Urat emeljük és magasztaljuk fel, amikor szolgálunk. Üzenete hangosan és világosan jutott el hozzánk. Soha nem felejtjük el ezt az élményt.

Vigyétek véghez a ti üdvösségeteket

A szellemi növekedés nemcsak a hallás, hanem a cselekvés eredménye is. A hívő a saját, Szent Szellemben szerzett tapasztalatai által növekszik.

„...félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti idvességteket.” (Filippi 2:12.)

Az új hívők gyakran lebénuznak, mert a vezetők azt akarják, hogy az ő hallási képességeikre hagyatkozzanak ahelyett, hogy megtanítsák őket, hogyan juthatnak el maguk Istenhez.

Az ördög az önbizalmunkat támadja. Sokan küzdenek az evangélium jó hírével, miszerint bensőséges kapcsolatba kerülhetnek Istennel. Létezik ezért egy olyan irányzat, amely valaki másnak az érettségére hagyatkozik, akire felnézünk, aki gyorsabban kap választ imáira. Isten azonban bátorítja az önbizalmunkat. Azt akarja, hogy a **mi** vele való kapcsolatunk fejlődjön és érjen. Semmi sem akadályozza a növekedést úgy, mint az, ha túlzottan függünk másoktól.

Arra is rá kell mutatnom, hogy sokan hallják Isten hangját, de nem bíznak abban, amit hallanak. Például, ha a Szent Szellemet megoltja valaki, aki az emberek előtt szolgál, ezt rögtön észre vesszük. De amikor azt látjuk, hogy mások lelkesednek azért az emberért és elfogadják a dolgait, azt gondoljuk: „Velem van a baj?” Nem bízunk Isten bennünk lévő Szellemben, noha Ő világosan szól hozzánk.

Alapvetően mindannyian bizonytalanok vagyunk, és hajlamosak vagyunk utánozni azt, amit mások csinálnak. Az emberek gyakran kérdezik az eladóktól: „Mit vesznek a legtöbben?”, ahelyett hogy maguk döntenék el, mit akarnak. Amint növekedünk Istenben, érzékenyek kell lennünk a Szent Szellem gondolataira, hogy felismerjük azokat, és hagynunk kell, hogy belé vetett bizalmunk növekedjen. Soha, semmilyen helyzetben nem helyes az ítélkező szellemi-

ség. Az viszont nem ítékezés, ha felismerjük, amikor a Szent Szellem megbotránkozik vagy megoltódik.

„A szellemi ember azonban mindent megítél...” (1Korinthus 2:15.)

Némelyek Istent tévesen nagyon elfoglaltnak képzelik el. Tehát, amikor imádkoznak, lábujjhegyen topognak Isten trónja körül, szinte bocsánatot kérve a kéréseik miatt. Az evangélium jó híre azonban az, hogy Ő bennünk lakik és napi 24 órán át odamehetünk Hozzá.

Mi a Szellem bizonyágtétele?

A keresztyének gyakran utalnak arra, hogy „bizonyágot kapnak” valamiről, amit prédikációban vagy javaslatként hallanak, vagy amiről csak úgy egyszerűen szó van. Valójában ez a bizonyág? Az Ige beszél arról, hogy a Szellem bizonyágot tesz:

„És a Szellem bizonyágot tesz a mi szellemünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk.” (Róma 8:16.)

Amikor valaki bizonyágot kap, valójában egy „tudást” vall magáénak, vagy egy szellemi kapcsolatot, amelyben Isten lényegileg egy „igen”-t mond ki az emberben. Tudjuk, hogy a Szent Szellem az igazság Szelleme, és Ő **mindig** bizonyágot tesz az igazságról. Mivel Ő a hívőben lakik, a hívő szellemében tesz bizonyágot az igazságról.

Isten az Ő vezetését a legalapvetőbb módon az emberi szellemben adja, amit a Szent Szellem megelevenített.

„Az Úrtól való szövétnak az embernek szelleme, a ki megvizsgálja a szívnek minden rejtekét.” (Példabeszédek 20:27.)

Valójában akárhogyan jut is el hozzánk az Úr hangja, mindig a belső embernek kell bizonyágot tennie. Olyan ez, mint egy villanykörte, ami felgyullad a szellemünkben.

Az újjászületéskor nem a test, hanem a szellem újul meg. A fizikai test nyilvánvaló módon nem változik meg; a valódi személy (a szellem) lesz vadonatúj. Isten a szellemünkön keresztül vezet minket.

Isten nagyon gyakorlati módon tanít meg minket az igazságról szóló bizonyágtétel felismerésére. Mindenekelőtt: Ő sosem mond ellent az Igének. Köszönet Istennek az írott Igéért, mert az őriz minket az eretnekségekkel és azokkal az emberekkel szemben, akik arra hivatkozva, hogy Isten hangját hallották, valami „új” tanítást hirdetnek.

Másodszor, a Szent Szellem egy „ismeretet” ültet el a szellemünkbe, amikor bizonyágtételről, vagy annak hiányáról beszélünk. Mindenki egy kicsit másként tapasztalhatja ezt meg. Kétségtelenül létezik pozitív és negatív bizonyág és az idők folyamán a hívőnek egyre érzékenyebbé kell válnia erre.

A Szent Szellem bizonyágtételének egyik leggyakoribb módja az, hogy Ő „megelevenedik” a szellemünkben. Ezt leírhatnánk úgy, hogy a belső ember nagyon könnyű lesz, vagy békesség árad szét benne. Lehet ehhez hasonló érzés, ami előbb-utóbb ismerőssé válik. Ez azonban nem jelenti azt, hogy bármely bizsergés szükségszerűen a Szellem bizonyágtétele. Beletartozik ebbe Isten ismerete, az Ő útjainak megértése. Ahogyan egy hívő bizonyossá válik az üdvössége felől és eltűnnek kétségei afelől, hogy újjászületett-e, mindannyian egyre biztosabbá válhatunk a Szellem bizonyágtételében lényünk belsejében.

Mi a Szent Szellem figyelmeztetése?

Szinte ugyanolyan gyakorisággal, ahogyan valaki a bizonyágtételről beszél, halljuk a Szellemben kapott „figyelmeztetés” fogalmát. Ahogyan a Szent Szellem bizonyágot tesz az igazságról, az igazság hiányát is jelezheti és figyelmeztethet is a szellemünkben. Ilyenkor egyszerűen **nem** tesz bizonyágot valamiről. A figyelmeztetés, éppen úgy, mint a bizonyág, a Szent Szellemmel való bensőséges barátságból fakad, ami a hívő szívében fejlődik ki.

Ahelyett, hogy belső emberünk könnyű lenne, vagy tűz égne benne, lehet, hogy hirtelen nehezzé válik, vagy az élet hiányát érezzük. Ugyanennek másik kifejezési módja egy hirtelen „halottság” a szellemünkben, vagy egy süllyedő, az életet elszippantó érzés olyasvalamivel kapcsolatban, amit hallunk. A Szent Szellem ilyenkor lényegében azt mondja: „Ezzel nem értek egyet; ez nem igaz”.

Ez sem jelenti azonban azt, hogy bármely lehetséges érzésünk szükségszerűen figyelmeztetés. Lehet pillanatnyi unottságunk, vagy érdektelenségünk valami iránt, ami elhangzik. Meg kell tanulnunk ismerni a Szent Szellemet, és könyörtelenül őszintének kell lennünk magunkhoz.

Az Urim és a Thummim

Az Ószövetségben számos esetben szólt Isten a főpapon keresztül az Urim és a Thummim segítségével. Ennek a ritkán tanulmányozott módszernek meglepő kapcsolata van a Szent Szellemben belső bizonyágtétele mai megértésének módjával.

Az Urimot és Thummimot egy tasakban tartották az efód mögött, jelentős módon közel a főpap szívéhez.

„Azután tedd az ítéletnek hősénébe az Urimot és Thummimot, hogy legyenek azok az Áron szíve felett, a mikor bemegy az Úr eleibe, és hordozza Áron az Izrael fiainak ítéletét az ő szívében az Úr színe előtt szüntelen.” (2Mózes 28:30.)

A főpap többek között így kaphatott „igen” vagy „nem” igazolást Istentől. Amikor Mózes pappá szentelte Áront, betette az Urimot és a Thummimot a hősénbe:

„És feltevé arra a hősént, és betevé a hősénbe az Urimot és a Thummimot.” (3Mózes 8:8.)

Az ‘Urim’ szó ezt jelenti: fények és tökéletességek, a Thummim pedig ezt: igazságok és teljesség. Az egész Igén végigvonul egy egyensúly, például:

„...az igazi imádók szellemben és igazságban imádják az Atyát.” (János 4:23.)

Egy másik vers kijelenti:

„És a Szellem az, amely bizonyágot tesz, mert a Szellem az igazság.” (1János 5:6.)

A főpap efódjában állandóan ott volt a szellem és igazság jelképe. A Szellem jelképe, az Urim, az isteni vezetést célozta, az igazság jelképe, a Thummim pedig a szív egyenességét képviselte.

„Azután pedig álljon Eleázár pap elé (Józsue), és kérdje meg őt az Urimnak ítélete felől az Úr előtt. Az ő szava szerint menjenek be, ő és Izrael minden fia övele, és az egész gyülekezet.” (4Mózes 27:21.)

Amikor egy döntéshez isteni vezetésre volt szükség, a pap bekukucskálhatott az efód mögé a hősénbe, hogy az Urim világít-e. Ha világított, a pap tudta, hogy az Úr igent mond. Ha nem volt fény (belső izzás), akkor tudta, hogy Isten nem akarja, hogy megtegyék azt a lépést, ami felől érdeklődnek.

Mi, hívők is pontosan ezt tesszük. Tudatosul bennünk a belső izzás, vagyis a Szent Szellem bizonyágtétele. Tudhatjuk, mikor van az, amikor a Szellem „igen”-t zengve ragyog, vagy amikor az égés hiánya nemet jelez. Egyszerűen ilyen a Szellem vezette élet; így bízunk a Szent Szellem belső bizonyágtételében.

Könnyen belátható, hogyan vonatkozik ez az újszövetségi hívőre. A Szent Szellem belső izzásával kell élnünk. Amikor nincs bennünk a belső bizonyágtétel, akkor azt kell feltételeznünk, hogy Isten nemet mond.

Természetesen, ez nem egy ki-be kapcsoló automata, amint ez kiderült Saul király lázadó állapotában:

„És megkérdezé Saul az Urat, de az Úr nem felelt néki sem álomlátás, sem az Urim, sem a próféták által.” (1Sámuel 28:6.)

Urim: fények és tökéletesség. Az ennek gyökerét képző „*owr*” szó azt jelenti: tűz, fény, vagy ragyogó izzás. A fogalom egy természetfeletti erősségű fényt jelölt, amikor az isteni vezetést kérőnek az Úr „igen”-nel felelt.

Thummim: igazságok és teljesség. Gyökere a „*tom*” szó, jelentése: tökéletesség és teljesség, az igazságot ábrázolja az őszinte szívnek.

Ez a két „rejtett” tárgy adta meg a választ, amit a pap keresett.

Érdekes, hogyan ötvözi össze ezt a kettőt Isten bölcsessége. Az Urimot (fényt) vezetésként, a Thummimot (igazságot) pedig az őszinte szív jeleként. A Szent Szellem csak az igazságról tesz bizonyágot.

„Küldd világosságodat és igazságodat, azok vezessenek engem; vigyenek el a te szent hegyedre és hajlékaidba.” (Zsolt. 43:3.)

Dicsőség az Úrnak, amiért az Ő Szelleme a hívőben lakik, és amiért megígérte, hogy elvezet minket minden igazságra.

6. FEJEZET

GYAKORLATI ÚTMUTATÁSOK ISTEN HANGJÁNAK MEGHALLÁSÁHOZ

Isten hangjának meghallása és ismerete a keresztyény élet szerves része.

*„De mikor eljő amaz, az igazságnak Szelleme, elvezérel titeket minden igazságra. Mert nem ő magától szól, hanem azokat szólja, a miket hall, és a bekövetkezendőket megjelenti **néktek**.”*
(János 16:13.)

Számos útmutatást kell követnünk, amikor az Urat keressük, és amikor hallani szeretnénk az Ő hangját.

1. Kerüld a figyelemelterelő tényezőket!

Mindig is a tevékeny elme lesz a Szent Szellem meghallásának legnagyobb akadályja. Ezért, ha valamivel kapcsolatban hallanod kell az Úr véleményét, az a legjobb, ha félrevonulsz azoktól a dolgoktól, amelyek elterelnék elméd figyelmét, mint például a hűtőszekrény, a csörgő telefon, vagy egy túlzottan kezed ügyébe eső újság.

Ismételten megdöbbenek, hány ötlet áramlik az elmémbe más teendőkről, valahányszor eltervezem, hogy az Urat fogom keresni. Ezek az ötletek mindig nagyon sürgetőek. Az ördög nyilvánvalóan **mindent** megtesz annak érdekében, hogy elvonjon minket az Istennel való együttléttől. Gyakran jut eszünkbe az autó lemosása, a rendrakás egy szekrényben és más jelentéktelen dolgok. Valójában még izgalmasabbá teszi az imádkozást az a tudat, hogy az ördögöt aggasztja a mi Istennel eltöltött időnk.

Az elterelő tényezők miatt végül előre kijelöltem az Istennel való találkozások idejét. Ha ezt nem teszem, a napom eltelik, és hirtelen azt veszem észre, hogy már késő este van és túl fáradt vagyok az imádkozáshoz.

Egyszer, amikor a feleségem az Urat kereste, Ő beszélt vele erről. Ezt mondta: „Az elszalasztott imádság kimerít.” Micsoda igazság! Amikor elmulasztjuk az imádkozást és belevetjük magunkat a nap forgatagába, úgy tűnik, nem végzünk el sok mindent, mégis kimerülünk. Ha azonban Istent tesszük az első helyre és időt szánunk Rá imádságban, az Ő megváltása a nap hátralévő részében az időnkön is meglátszik majd. A legtöbb keresztyény feltűnően igaznak találja ezt.

Az imádságra előre kijelölt idő mellett jó, ha van egy meghatározott helyünk is az imádságra. Ettől az ember szelleme jobban ráhangolódik arra, hogy kapjon valamit Istentől. Majdnem minden otthonban található egy kis rejtékhely, ahol semmi sem vonja el a figyelmünket.

Ha egyedül vagyunk otthon, gyakran még az is segít, ha leoltjuk a villanyt, hogy a szobában való körülnézés se tereljen el minket. Én a magam részéről szeretem a teljes sötétséget a helyiségben, amikor komolyan imádkozom. Azután, amikor hallok valamit az Úrtól, felkattinthatok egy kis villanyt, hogy feljegyezzem a hallottakat, vagy a kezem ügyében tarthatok egy elemlámpát, hogy lássam, mit írok le. A lámpa lekapcsolása egyáltalán nem szellemi, viszont segít teljesen az Úrra összpontosítani.

2. Tiszteld a Szent Szellemet!

Bánj a Szent Szellemmel az Ő valóságos személyének megfelelően! Tiszteld Őt! Senki sem szereti, ha „használgák”, Isten sem. Közeledj Hozzá először hálaadással és dicsérettel (Zsolt. 100.)! Mindig időt kell szánnunk a hálaadásra, különösen az imaválaszokért és az Ő jóságáért. A hálás szívnek Isten nem tud ellenállni.

3. Imádkozz a Királyság növekedéséért!

Először imádkozz Isten Királyságának a növekedéséért! Kérdezd meg a Szent Szellemet, mi foglalkoztatja Őt! Imádkozz Szellemben és anyanyelveden is! Várd, hogy Ő is szóljon! Amint anyanyelveden imádkozol a Királyság szükségeiért, Ő adja majd a szádba a szavakat! Hallod majd saját prófétikus imádat! Szavaid pontosan Isten akaratát fogják kifejezni az imatémáddal kapcsolatban.

Mielőtt megtanultam, hogy először a Királyság növekedéséért imádkozzam, azzal kezdtem, hogy felsoroltam Istennek a saját szükségeimet. Majdnem olyan voltam, mint egy kisgyerek, aki az apukájának felolvass egy katalógust: feltétlenül szeretném ezt, ezt meg ezt. Úgy tűnt, mintha Isten ezt mondaná énközpontú imáimra: „unalmas, unalmas, unalmas”.

Ha áldás akarsz lenni az emberek számára, érdeklődj szükségeikről! Az emberek szívébe azzal lophatsz be magad a legjobban, ha érdeklődsz irántuk. Ha valakit a gyermekeiről és az unokáiról kérdezel, az illető azonnal fényképeket vesz elő a tárcájából, annyira megragadja a kérdésed.

Isten ugyanilyen. Kérdezd Őt a gyermekeiről! Hadd vegye elő a „tárcáját” és hadd mutassa meg neked gyermekei legközvetlenebb szükségeit!

Miután imádkoztál a Királyság szükségeiért, hozd fel saját szükségedet és kérdéseidet! Nem tapasztalod majd azt a szárazságot és küszködést, amit akkor éreztél, amikor csak önmagadért próbáltál imádkozni.

4. Amikor kérdéseket teszel fel az Úrnak, imádkozz egyszerre csak egy dologért!

A legtöbb ember, amikor imádkozik, helytelenül egyszerre több dologban kér Istentől bölcseséget és vezetést. A pontatlanság zűrzavarhoz vezet, mert amikor a Szent Szellem egy kép, szavak, vagy valami más segítségével szól hozzád ima közben, nehéz megállapítani, melyik témáról beszél éppen.

Rendkívül fontos, hogy egyszerre csak **egy** dolog felől kérdezzük Őt, és szánjunk rá pár percet a figyelésre. Aztán jegyezzük fel a benyomásainkat - amit hallottunk vagy láttunk a Szent Szellem által -, mielőtt áttérünk egy másik kérdésre, amit fel akarunk tenni az Úrnak. Isten nagyon gyakorlatias, tehát pontosan kell kérdezned, ha meg akarod érteni a választ. Amikor Ő szól, pontosan tudni fogod, mire vonatkozik az üzenet.

Sok hívő nem ismeri fel, hogy így lehet a Szent Szellemmel beszélgetni, ezért különböző témákon dolgoznak, különböző ügyekben kérnek vezetést, kérik Isten segítségét a rezi ki fizetésében, kérik, hogy mutasson nekik egy új munkahelyet, hogy mondja meg, elfogadjanak-e valamilyen javaslatot, mindent egy szuszra. Ezek után üres, csalódott és még összezavart is leszel. Isten mindegyik dologról beszélni akar veled. Ezért olyan fontos pontosan imádkozni. Isten szereti a rendet és jó dolog rendezetten menni oda Hozzá bölcsességért meghatározott kérdésekben.

5. Imádkozz várakozással, azzal a meggyőződéssel, hogy Isten szólni akar hozzád!

Sokan úgy tanulták, hogy általánosságokban kell imádkozni, átadva Istennek szükségünk hosszú listáját. Valójában gyakran arra következtetünk, hogy minél hosszabb a lista, annál elégedettebben érezhetjük, hogy örömet szereztünk Istennek. Ez a fajta ima szükséges, amikor különböző emberek szükségéért járunk közben, de amikor Istentől egy bizonyos vezetést szeretnénk kapni, mást kell tennünk.

Nem felejthetjük el, hogy az ima kétirányú beszélgetés. Ahhoz, hogy halld Isten hangját, biztosnak kell lenned abban, hogy Isten **akkor és ott** szólni fog hozzád, amint imádkozol. Minek imádkozzunk, ha nem hisszük, hogy hallani fogjuk a választ és ha nem várjuk ezt el?

Ez a hír szinte túl szépnek tűnik ahhoz, hogy igaz legyen. Igen, egy keresztény valóban leülhet imádkozni egy döntés miatt és a következő pár percben hallhatja a Szent Szellem választát.

6. Ne próbáld rávenni Istent, hogy gondolja meg magát!

Ez az egyik legkiábrándítóbb lecke, amit meg kell tanulnunk. Noha nem szívesen valljuk be, elménk néha eltökéltebb, mint hinnénk és mi újra meg újra visszamegyünk az Úrhoz, hogy a kívánt választ megkapjuk. Tudatosan vagy tudat alatt az emberi akarat erős és eltökélt. Az a baj, hogy mi inkább azt akarjuk, hogy az Úr hagyja helyben a mi döntésünket, nem azt akarjuk, amit Ő.

Ez természetesen akkor válik igazi nehézséggé, amikor olyasmiért imádkozunk, amit nagyon meg akarunk tenni. Érzelmek az egekig csapnak, és ezek, őszintén szólva, sokszor egyszerűen lehenyerlik a Szellem akaratát. Az érzelmek a lélekhez tartoznak. A lélek ereje olyan meggyőző lehet, hogy azzal a gondolattal tévesztjük meg magunkat, hogy a Szellem gondolata van bennünk. Isten azonban megmutatja nekünk a különbséget.

Időnként megharagudtam Istenre, mert úgy éreztem, akármennyit imádkoztam is egy bizonyos döntésért, nem tudtam meghallani Isten gondolatait, és emiatt panaszkodtam. Egyik nap a feleségem rámutatott, hogy az Úr talán már nemet mondott akkor, amikor először imádkoztam ezért, és csak magamat akadályozom azzal, hogy újra meg újra visszamegyek az Úrhoz. Amikor elfogadtam ezt az igazságot, azonnal elkezdtem tisztán hallani. Ez sokszor megtörtént, amikor bizonyos szolgálati meghívások miatt imádkoztam. Természetesen el akartam fogadni a prédikálásra szóló meghívást, de amikor imádkoztam miatta, az Úr gyakran nem engedett elmenni.

Nyilvánvaló volt, hogy nem Ő küldött engem az adott helyre, az énem (a testem) mégis menni akart, tehát ismételten visszamentem az Úrhoz és imádkoztam vezetésért. Ahelyett, hogy belenyugodtam volna: az Úr azt mondja, ne menjek, meggyőztem magam, hogy még nem hallottam tisztán az Úr szavát. Tehát újra és újra imádkoztam. Isten természetesen nem gondolta meg magát. Nem is szól ismételten valamiről, amit már elmondott.

A lobbanékony embereknek a legnehezebb meghallaniuk Isten akaratát, mert ők megszokták, hogy benyomások és első ösztönzésük alapján hoznak döntéseket. Ezeknek az embereknek a legnehezebb alávetniük adrenalin áradatukat a Szent Szellemnek, lecsendesedni és figyelni. A lobbanékony emberek általában megegetik magukat, amikor mulandó érzelmeken alapuló elsietett döntéseket hoznak.

A másik véglet a döntéshozástól való félelem. Az Úr felfedte előttem, hogy a döntésképtelenség a büszkeségben gyökerezik. Egyesek azért nem döntenek, mert félnek a tévedéstől, ami sértené büszkeségüket.

7. Ne igényeld, hogy Isten szenzációs legyen!

Sokan a gondolataikban bedugják Istent egy szenzáció-dobozba. Isten minden cselekedetének hangosnak és megrázónak kell lennie, ami után az ember napokig nem is hasonlít önmagára. Ez a gondolatmenet ellentétes a Szent Szellemmel való bensőséges közösséggel. Amikor a Szent Szellem velünk van és szól hozzánk, ez szinte alig észlelhető. Az Ő finom serkentései, halk ösztökélései és csendes megvilágosításai sohasem jönnek erőteljesen, azokat keresnünk kell, el kell fogadnunk és magunkba szívunk. Ő egy gentleman. A Szent Szellem sokszor halkán szól hozzánk. Olyan halkán, hogy természetes elménk figyelmen kívül akarja hagyni. **Edzenünk** kell magunkat arra, hogy felismerjük a halk és szelíd hangot, és bízunk benne. Szánj hát időt a Szent Szellemmel való közösségre!

„Az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme, és az Istennek szeretete, és a Szent Szellemmel közössége mindnyájatokkal.” (2 Korinthus 13:14.)

8. Légy semleges; csak semmi érzelem!

Az egyik legnehezebb dolog olyasmire imádkozni, amivel kapcsolatban érzelmeid vannak. Amikor nagyon meg akarunk tenni valamit, nehéz tárgyilagosan és nyitott elmével imádkozni. Igazából, ha mégis imádkozunk miatta, könnyen meggyőzzük magunkat, hogy halljuk az Úr jóváhagyását a kérdésünkre.

Úgy tűnik, a feleségem mindig képes volt kikapcsolni az érzelmeit, amikor az Úr akaratát és bölcsességét keresi. Valahogyan el tudja választani az érzelmeit a saját akaratától, és tud ugyanarra vágni, amit Isten akar.

A kegyetlen igazság az, hogy Krisztus Testében sokan a saját érzelmeiket hallják, amikor imádkoznak. Nem tudnak különbséget tenni érzelmeik lelkesedése és a Szent Szellem akaratá között.

Sokszor megfigyeltem például, hogy amikor egy fiatal embert felkérnek pásztornak egy gyülekezetbe, az illető képtelen elhallgattatni az érzelmeit, noha imádkozik az ajánlat miatt. A lehetőség izgalmasan hangzik; lelkesítő az is, hogy más vidékre költözhet; már régen változásra vár; és elfogadja az ajánlatot - Isten akaratával homlokegyenest ellentétben. Észre sem veszi, hogy egyáltalán nem az Úrra hallgatott, hanem az érzelmeire. Hónapokkal később, csupa küzdelem és kudarc után, el kell ismernie, hogy süket volt. Ez nem jelenti azt, hogy Isten nem fordítja jóra a dolgot. Bizonyos fokig meg fogja áldani a gyülekezetet, de ha a fiatal ember várt volna az Úrra, Ő valami jobbat adott volna neki.

A legtöbb ember, amikor döntést kell hoznia, ahelyett hogy Isten hangját hallaná, a mellette és ellene szóló érveket, az előnyöket és a hátrányokat mérlegeli, és emberi okfejtés alapján dönt, nem a Szent Szellem jelzése alapján.

Az emberek néha egyszerűen azért tévesztik el Isten akaratát, mert nem tudnak nemet mondani. Az emberektől való félelem olyan kötelékben tartja őket, hogy alávetik magukat egy ember kérésének, mert nem tudják felemelni a telefont és ezt mondani: „Elnézést, de Isten nem vezet engem erre”.

Gyakran amikor egy döntés ügyében lelkigondozunk embereket, emlékeztetnünk kell őket, hogy a legfőbb elv: az Úr akarata „igen” vagy „nem”. Nem szükségszerűen helytelen mérlegelni minden lehetőséget, de végső soron a dolog **vagy** Isten akarata, **vagy** nem.

9. Bíz az első benyomásaidban!

Az emberi elme gyorsan beszennyezi a Szent Szellem gondolatait, egyszerűen az okoskodás által. Amikor vezetést vársz Istentől, gyakran az első benyomásod a legpontosabb. Az elme hamarosan elemezni kezd, előhossa a mellette és ellene szóló érveket, majd beáll a zűrzavar. Jó ilyenkor visszaemlékezni az első benyomásra, amit az imádkozás kezdetén kaptunk.

10. Isten egyszer szól

Egy híres evangélista mondta az egyik barátomnak válaszként arra a kérdésre, hogy honnan tudja, hogy Isten hangját hallotta: „Isten csak **egyszer** szól”. Ez igaz. Isten nem zavarodik össze. Nincs két-három akarata. Ő úgy szól, mint egy Király. Nem kell mérlegelnie egy döntését, nincs szüksége időre, hogy végiggondolja. Azonban kegyelmes is, és amikor őszintén imádkozunk világosságért, Ő megerősíti az akarátát a számunkra. Az Ige világosan kijelenti, hogy **kérnünk** kell bölcsességet.

„...Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, a ki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik néki.” (Jakab 1:5.)

11. Ne vedd magad túl komolyan!

Ne vedd magad túl komolyan... más sem vesz! Isten irányítja az életünket. Ő ül az ügyvezetői székben. Az Ő tulajdonai vagyunk, vérén vásárolt meg minket.

Fiatal keresztényként sohasem nevettem. Lehűtöttem az embereket. Kevés örömöm volt. Megpróbáltam szellemi lenni. Próbálkozásom során azonban csak vallásos lettem.

Van valami a kemény igyekezetben, ami korlátozza a Szent Szellem áradását. Minél inkább próbálkozol, annál kevesebb helye van **Istennek** az áttörésre. Ne vess magadon! Akkor tisztábban hallod majd Isten szavát.

Ezért ne magadat vedd túl komolyan, hanem Istent! Hevesen keresd Őt! Tüzesen szeresd! Aztán... lazíts! Ő a felelős azért, hogy felügyeljen a lelkedre.

12. Ne légy maximalista!

A perfekcionizmus köteléke megfoszt minket az Istennel való közösség élvezetétől és gátolja tiszta hallásunkat. A tévedésre való szabadság olyan fényűzés, ami nekünk, keresztényeknek, nem megengedett. Különböző keresztény körökből származó sok tanítás azt sugallja, hogy semmiben nem szabad eltévesztenünk Isten akarátát. Ám mégis fel kell ismernünk, hogy noha szándékosan nem akarunk tévedni, Ő teret enged arra, hogy „eltévesszük” az Ő hangját. Istenre való figyelésünk gyakorlásához tartozik, amikor a Szent Szellem ezt mondja: „Próbáld újra!”. Amikor az Urat keressük, néha félreértjük a szavát. Még ha őszintén akarunk is engedelmessé válni, időnként egyszerűen nem hallunk, vagy félreértelmezzük a hallottakat. De dicsőség Istennek, a tévedésre is szabadok vagyunk Isten Királyságában. Nem arra vagyunk szabadok, hogy más királyságokba kíváncsiak legyünk, arra viszont igen, hogy hibázzunk.

„Valaki az eke szarvára veti kezét, és hátra tekint, nem alkalmas az Isten Országára.”
(Lukács 9:62.)

Majdnem minden keresztény vissza tud emlékezni olyan esetekre, amikor az Úr megparancsolt neki valamit, de ő figyelmen kívül hagyta ezt a hangot, és csak később jött rá, hogy ezzel egy csodálatos lehetőséget szalasztott el.

Ameddig azonban igyekszünk Istenre figyelni és a Szent Szellemre hallgatni, addig az Úr nem kárhoztat és nem vádol minket.

„Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, a kik Krisztus Jézusban vannak, a kik nem test szerint járnak, hanem Szellem szerint.” (Róma 8:1.)

A maximalizmus hihetetlenül erős kötelék. A maximalisták sokszor sajnálatra méltók. Sokuk olyan vallásos háttérből származik, amely bátorít a maximalizmusra, vagy éppen előírja azt. Ez a felfogás teljesen távol áll attól az igazságtól, hogy ha kínosan törekszünk arra, hogy **soha ne** tévesszük el Isten akaratát, akkor gyakran teljesen eltévesztjük.

A vallásos maximalizmus az evangélium üzenetének lényegét szalasztja el. Az evangélium jó hír. A jó hír az, hogy Isten a Vele való kapcsolatra hívott el minket, **nem** egy vallásos teljesítményre.

13. Isten fő célja a számodra az, hogy bensődben megismerd Őt

Sose használd Istent automataként, amit bekapcsolsz, hogy megkapd, amit kérsz! Ne korlátozd Istennel való kapcsolatodat a kéréseidre és a Tőle várt bölcsességre!

Minden élet a kapcsolatokból fakad. Isten azt akarja, hogy a Vele való kapcsolatod és közösséged napról napra fejlődjön. Ő könnyen helyrehozza a hibákat. Isten a szívedet akarja a kezében tartani.

14. Néha csak utólag visszanézve érted meg, mit mondott Isten

Én számos esetben átéltem azt, hogy tudtam: az Úr mondott valamit, de csak hónapokkal később tudtam értelmezni a szavait, amikor visszatekintettem a helyzetre. Ilyenkor van szükség az egyszerű bizalomra.

Mielőtt az Úr visszahozott minket Texasból Alabamába, a feleségemmel fogalmunk sem volt, hova fogunk költözni. Isten drámai módon tudatta velem, hogy ott kell hagynom nyolc éve betöltött pásztori állásomat és „hatalmasat kell ugranom hitben a jelenlegi kényelmes helyemről”. A lelkeszség elhagyása után hónapokig evangélistaként utazgattunk, de folyamatosan kerestük az Úr akaratát azzal kapcsolatban, hol telepedjünk le.

Amint az Úrra vártunk, több hónap alatt Ő különböző dolgokat mondott. A feleségem kétszer hallotta, hogy az Úr ezt mondja: „Dixie”. Csak később jöttünk rá, amikor elkezdtünk letelepedni Alabamában, hogy minden alabamai rendszámtáblán ez a jelszó díszel: „Dixie szíve”. Arról is volt benyomásunk mindkettőnknek, valahányszor imádkoztunk, hogy az Úr az Egyesült Államok délkeleti részére küld minket. Egyszer a feleségem az éjszaka közepén felkelt imádkozni és ezt hallotta az Úrtól: „Appalache”. Végül az Appalache-hegység lábánál leltünk otthonra. Egyszer én még azt is hallottam imában: „600 mérföld”. Amikor költözéskor lemértük a távolságot texasi otthonunk és alabamai lakhelyünk között, az majdnem pontosan 600 mérföld volt.

Végül, amikor több útmutatást már nem kaptunk, elhatároztuk, hogy kikémleljük a földet. Az Egyesült Államok délkeleti részébe hajtottunk.

Megálltunk az alabamai Birminghamben egy étkezésre és tovább akartunk menni Georgiába. Amint felszedelőzködtünk a kávéház asztalától, így szóltam a feleségemhez: „Egy kicsit körülnézünk Birminghamben, aztán átmegyünk Georgiába...” De nem tudtam befejezni a mondatot. Miközben kimondtam a „körülnézünk Birminghamben” szavakat, a Szent Szellem erőteljesen rám szállt. Az Úrtól azonnal tudást kaptam. A kétség árnyéka nélkül tudtam, hogy Isten ebbe a városba akar minket költöztetni.

Ujjongva hagytuk el az éttermet, hogy az Úr szavát hallottuk.

A következő nap tele volt kalandokkal, amint az Úr újra és újra megerősítette, hogy pontosan Birminghambe küld minket. Azon a reggelen a város több keresztény iskoláját megkérdeztük telefonon, hogy fel tudják-e venni két gyermekünket. Egyikben sem volt hely.

Úgy hagytuk el szobánkat, hogy időben odaérjünk az ingatlanügynökkel való 9 órai találkozónkra. Eltévedtem, összekevertem az irányokat. Végül megfogadtam a feleségem tanácsát és megálltam egy telefonfülkénél, hogy felhívjam az ingatlanügynököt útbaigazításért. A hölgy nagylelkűen megígérte, hogy odajön hozzánk.

A feleségem azt mondta, hogy bemegy a közeli boltba és vesz egy jegyzetömböt, hogy feljegyezhesse az információkat azokról a házakról, amelyeket az ügynök nő mutatni fog nekünk. Miután kb. 3 percet beszélgettem az ügynökkel, letettem a telefont és bementem a feleségem után egy gyógyszertárba.

Mire beléptem, a gyógyszerész felesége már éppen beíratta gyermekeinket telefonon egy csodálatos, nagy keresztény iskolába Birminghamben. Istenfélelemmel telve álltam ott. Amikor a feleségem belépett az üzletbe, a gyógyszerész (akiről később megtudtuk, hogy keresztény), beszélgetni kezdett vele. Másodpercek alatt szóba jött, hogy a városba fogunk költözni; de nem találtunk még olyan keresztény iskolát, ahol elférnének a gyermekeink. A gyógyszerész kifejezte bizakodását ezzel az iskolával kapcsolatban, a felesége pedig (az én feleségem engedélyével) telefonon beíratta a gyermekeinket. Csak pár perccel korábban hajtottam le a főútról, mert azt hittem, eltévedtem! Most, évekkel később, a gyermekeink még mindig abba az iskolába járnak és ez felmérhetetlen áldást jelent.

Isten világosan szól, amikor engedelmeskedni akarunk Neki.

7. FEJEZET GYÖNYÖRKÖDNI AZ Ő TEMPLOMÁBAN

Nagy élmény keresni az Urat!

„Egyet kérek az Úrtól, azért esedezem, hogy lakozhassam az Úr házában életemnek minden idejében; hogy nézhessem az Úrnak szépségét és gyönyörködhessem az ő templomában.”
(Zsolt. 27:4.)

Szellemmel telt keresztény életem első éveiben az a kiváltság ért, hogy olyan emberek társaságában lehettem, akik szerették keresni az Urat.

Gyakran összejöttünk néhányan valamelyikünk otthonában énekelni és imádkozni. Az éneklés és imádás tüzes időszaka után elkezdtük keresni az Urat az Isten Királyságát illető különböző dolgokra vonatkozóan, valamint egyéni életünkkel kapcsolatban is. Döbbenetes volt, milyen világosan szólt az Úr mindegyikünkhöz. Igazából, ha öten-hatan imádkoztunk együtt és mindannyian feltettünk az Úrnak egy bizonyos kérdést, általában azonos választ kaptunk. Noha mindenki másként kapott feleletet, csodálatos módon ugyanaz volt az az üzenet, amelyet egyéneként hallottunk.

Nagyon szerencsésnek éreztem magam, amiért ezek között az emberek között lehetek. Az ezekkel az érett keresztényekkel való együtt imádkozásból megtanultam, hogy a Szent Szellem készségesen beszélget az ő népével. Arra is gyorsan rájöttem, hogy ő sok különböző módon kommunikál.

Imádkozz és számíts arra, hogy hallasz valamit!

Az ima kétirányú beszélgetés. Valahányszor imádkozunk, **számítanunk kell arra**, hogy hallani fogunk valamit. Milyen beszélgetés az, amikor csak az egyik fél beszél?

Minden keresztényt bátorítok arra, hogy ne csak imádkozzon, hanem utána álljon be **figyelésre**, hogy hallja a Szent Szellem válaszát.

Az imádkozás izgalmas. Beszélgetés Istennel. Ő mindig mond nekünk valamit, ha kitartóak vagyunk az imádkozásban.

Az imának először, természetesen, Isten Királyságának szükségeit kell érintenie. Imádkozáskor kezdjük felfogni Isten gondolatait. Micsoda kaland! Istent a legkevésbé sem érdekli az ajkunk áldozata. Ő azt akarja, hogy a kommunikáció csatornái nyitva legyenek. Amint elkezdünk önzetlenül imádkozni és Isten Királyságának szükségeivel kapcsolatban keresni Őt, akkor Ő a saját szükségeinkről is szólni fog nekünk.

A keresztények megcsalják magukat azzal, hogy nem nyitják ki fülüket a Szent Szellem felé. Én tapasztalatból tanultam meg, hogy a Szent Szellem bármiről hajlandó beszélni velem, amiről beszélni akarok. Amikor pedig Ő szól hozzánk, a szavain élet árad keresztül.

Jó dolog az Urat kérdezni. Ha valami zavar, kérdezd meg az okát az Úrtól! Aztán figyelj, mit felel! Ő benned lakik. Megmutatja neked a választ.

Szolgálatunkban eljött az az idő, amikor az Úr egy darabig nem engedte, hogy elfogadjunk szolgálati meghívásokat. Ő világosan szólt hozzánk, hogy várjunk Rá és semmilyen meghívásnak ne tegyünk eleget. Ennek az időszaknak kb. a felénél türelmetlenné váltam és egy napon megkérdeztem az Urat, mikor enged már minket újra szolgálati utakra. Imádkozás

közben képet kaptam a szellememben egy szakácsról, aki a tűzhely mellett áll és egyre lassabban keveri azt, amit főz. Azonnal megértettem, mit mond az Úr. Felszabadulásunk ideje közel, de még nem érkezett el. A folyamat befejezéséhez még kell egy kis idő.

Hogyan imádkozzunk?

Egy napon a feleségem bölcsességet kért az Úrtól a hatékony imádkozáshoz, ami eredményeket terem. Aznap a csendesség alatt az Úr több dolgot mondott neki.

1. Ne csinálj imamintákat!

Legyen imád mindig friss, ne gépies! Mindig a Szellem vezessen abban, hogyan és miért imádkozol! Legyen az ima spontán, ahogy a házastársaddal, vagy egy közeli barátoddal beszélnél!

2. Légy kíváncsi!

Ne csak töltsd az időt! Tegyé fel az Úrnak pontos kérdéseket! Figyeld a választ!

3. Légy érzékeny a Szellem irányítására!

A Szellem vezetni akar téged.

4. Légy őszinte!

Ne próbálj bizonyos vallásos dolgokat elimádkozni, amelyeket szerinted Isten hallani akar! Őszintén beszélj az érzéseidről! Például, ha elbátortalanodtál, ismerd ezt el. Hadd legyen Isten kegyelmes hozzád, hadd találkozzon veled ezen a ponton, amikor elismered, hol vagy! Ismerd el a bűnösségedet is! Ne próbáld igazolni magad, ha vétkeztél, vagy rossz döntést hoztál!

5. A minőség a lényeg, nem a mennyiség

Nagyon sokszor az imánk hosszával próbáljuk megörvendeztetni Istent. Az ima hosszát törvénnyel szabályozni épp olyan természetellenes, mint a beszélgetést, az öleléseket, vagy a csókokat törvénnyel szabályozni.

6. Sose imádkozz kétszer ugyanúgy!

Amikor a feleségem erről kérdezte az Urat, Ő így felelt: „Az ima nem az agyból származik, hanem születik”. A valódi ima nem ismétlés, hanem a Szent Szellem követése. Hadd szülje meg Ő a szívedben az ima terhét és irányát! A szívedből kell imádkoznod, nem a fejedből.

Egy másik alkalommal a feleségem megkérdezte az Urat: „Mit végez el a hatékony ima?” (Jak. 5:16.) Az Úr négy jellegzetességgel írta le a hatékony imát:

1. Meghatározza, mi történik a földön.
2. Megváltoztatja az események folyását.
3. Megváltoztatja a változás irányát.
4. Kapcsolódik a mennyei magasságokhoz.

KérjeteK és adatik néktek

Annyi mindent elmulasztunk azzal, hogy nem keressük az Urat és nem teszünk fel Neki pontos kérdéseket azokról a dolgokról, amelyeken átmegyünk: miért történtek bizonyos dolgok, mit jelentenek bizonyos Igék stb.

A feleségemmel kerestük az Urat abban az ügyben, hogy a gyülekezetben annyira előtérbe került a tehetség. Nagyon sok természetes képességet figyeltünk meg Krisztus testében és úgy tűnt, némelyek többre értékelik ezt, mint a Szellem mozdulását. Amint kimondottan a tehetségről kérdeztük az Urat, Ő így szólt: „Engedelmes edényeket keresek”. Majd hozzátette: „A tehetség nem elég a feladat elvégzéséhez”. Felismertük, hogy Ő nem ellenzi a tehetséget, de kenet nélkül kevés gyümölcsöt terem a tehetség.

Az Úr egy hasonló dologról azt mondta nekünk: „A természetes képességek nem tudják a Szellem gyümölcsét megteremni”.

Egy másik alkalommal azzal kapcsolatban kerestük az Urat, hogy miért találkozunk olyan sokszor az ördög ellenállásával. Ő így felelt: „Az ellenállás megerősíti a szellemeteket”. Ha Isten megvédené minket mindenféle ellenállástól és összeütközéstől, sosem erősödnénk meg szellemileg. Ahogy a torna megerősíti az ember testét, szellemünk gyakorlása ugyanúgy megerősíti a szellemi embert.

Az Istenben való növekedés soha nem automatikus, hanem igényli szellemi izmaink edzését. Életünk végéig tartó folyamat az, hogy érzékennyé váljunk a Szellemre.

Isten azt akarja, hogy kérdezzük Őt. Ő nem kerül bajba és bosszús sem lesz, ha bölcsességet és értelmet kérünk Tőle.

„Ha pedig valakinek közületek nincs bölcsessége, kérje (az adakozó) Istentől, aki mindenkinek készségesen, bőkezűen és szemrehányás, kicsinyesség nélkül adja; és megadatik neki.” (Jak. 1:5., egy magyarázó fordítás szerint)

A tanítványok megkérdezték az Úrtól példázatai jelentését:

„Ekkor elbocsátván a sokaságot, beméne Jézus a házba. És az ő tanítványai hozzámenének, mondván: Magyarázd meg nekünk a szántó föld konkolyáról való példázatot.” (Máté 13:36.)

Az, hogy a tanítványok kérdeztek, nemcsak éhségüket jelzi, hanem azt is, hogy nem féltek Jézustól. Jézus megközelíthető volt. A Szent Szellem ma is megközelíthető. A legmesszebbmenőkig hajlandó beszélni velünk bármiről, amiről mi beszélni akarunk. Távolról sem bosszantja fel semmilyen kérdés, amit fel akarunk tenni Neki.

Döbbenetes, mennyire kevés keresztény ismeri fel, hogy **bármilyen** témában kérhet bölcsességet a Szent Szellemtől. Mondanom sem kell, hogy ezáltal megfosztottuk magunkat egy csodálatos dimenzió megtapasztalásától, ami elérhető a számunkra Istenben.

Figyelj és tanulj!

Az Istenre való figyelés tanulási folyamat. Ésszerűtlen dolog azt hinni, hogy bármely és minden utunkba eső gondolat automatikusan Isten szava hozzánk. Megtanulhatjuk azonban ismerni és megismerni az Ő hangját.

Egyes esetekben a Szent Szellem „bepottyant” dolgokat a szívünkbe, majdnem feldönt minket, de az ilyesmi ritka.

Isten várja, hogy Hozzá kiáltsunk, keressük Őt és bölcsességet kérjünk. Ő bármikor hajlandó beszélni. Természetesen vannak olyan területek, amelyeket Isten pillanatnyilag „határtúllépésnek” nyilvánít, pl.: „Mit fogok csinálni tíz év múlva?”

A Szent Szellem általában konkrétan szól hozzánk, amint mi konkrétan kérdezzük. Nem veszi zokon a kérdéseinket.

„...a ki készségesen és szemrehányás nélkül ad...” (Jak. 1:5.)

Nemrég meghívtak egy tévéműsorba. A műsor képviselője beszélt nekem a program hatásának jelentőségéről és a nézők nagy számáról. Bátorított, hogy beszéljek a könyvemről és az átézéseimről.

Nagyon izgatottan hallgattam a telefonvonal túloldalán. Miért is imádkozzam ezzel kapcsolatban? Egy ilyen szélesre tárt ajtó **biztosan** Isten akarata. Miután lehiggadtam, megkértem a feleségemet, hogy imádkozzon velem ezért a lehetőségért. Külön imádkoztunk, aztán összehasonlítottuk, amit hallottunk. Amikor megkérdeztem, mit mondott neki az Úr, ő elmondta nekem, hogy miközben kimondottan ezért imádkozott, a Szent Szellem mutatott neki egy képet a szellemében nagyon kevés gyümölcsről. Más szóval, nagyon kevés eredménye lesz a dolognak. Én is hasonló dolgot hallottam az Úrtól ima közben. A dolog kevéssé növelné Isten Királyságát.

Először csalódott voltam, szinte haragudtam Istenre. Aztán ujjongtam, mert nyilvánvaló volt, hogy az Úr nem küldött engem oda és megőrzött engem a hosszú utazás óriási erőfeszítésétől és attól, hogy idegrendszeremet kitegyem ennek az egész megpróbáltatásnak. Isten zseniális. Nem tudom, miért lenne kevés gyümölcs. Ez nem is az én dolgom. Talán az emberek nem készek arra a szolgálatra, amit Isten nekem adott. Mindegy. A lényeg az, hogy amikor Isten nemet mond, akkor valami jobbat tartogat. Ő tudja, hogyan használhatja fel a legjobban azt, amit belénk helyezett és hogyan lehetünk a leghatékonyabbak.

Másrészt, időnként kis gyülekezetektől kapunk meghívásokat, amelyek külsőleg nem tűnnek vonzónak. Gyakran meglepetésünkre, amikor imádkozunk az elutazás ügyében, az Úr azt mondja: „Igen”. Amikor valóban elmegyünk, kétségtelenül meglátjuk az Úr csodálatos cselekedeteit és tanúi leszünk életek csodálatos megváltozásának. Ujjongunk és elismerjük, hogy Isten tökéletes akaratából mentünk oda.

Ha természetes elménk szerint élünk, megtévesztés áldozatai leszünk. Ami a mi szemünkkel jónak látszik, talán egyáltalán nem jó Isten szemével nézve. Isten már a kezdetnél látja a véget. Tudja, kinek kész a szíve és kinek nem. Az egyik Ige, amit a legjobban értékelek, ez:

„...Mert az Úr nem azt nézi, amit az ember; mert az ember azt nézi, a mi a szeme előtt van, de az Úr azt nézi, a mi a szívben van.” (1Sámuel 16:7.)

Hinnünk kell, hogy Isten egyszerűen sokkal jobb nézőpontból lát minket, mint mi. Kifizetődik, ha Őt kérdezzük.

Amikor a külső látszat szerint járunk el, megfosztjuk magunkat annak a lehetséges áldásnak az átélésétől, amit Isten tartogat nekünk.

8. FEJEZET

ISTEN GONDOLATAINAK MEGHALLÁSA

Meg kell tanulnunk elszakadni saját gondolatainktól és véleményünktől.

*„Mert ímé, a ki hegyeket alkotott és a szelet teremtette, és **a ki megjelenti az embernek az Ő gondolatját**, a ki a hajnalt sötétséggé változtatja és a föld magaslatain lépdél: az Úr ő, a Seregeknek Istene az ő neve.” (Ámós 4:13.)*

„De ők nem tudják az Úr gondolatait és nem értik az ő szándékát...” (Mik. 4:12.)

„És nékem milyen kedvesek a te gondolataid, oh Isten! Mily nagy azoknak summája!” (Zsolt. 139:17.)

Mit jelent Isten hangját hallani? Nem kevesebbet, mint ismerni a gondolatait. A keresztyén számára életmód a növekedés Isten gondolatainak ismeretében és azok felismerésében.

Isten gondolatai

A Szent Szellem gyakran úgy szól hozzánk, hogy kijelenti nekünk a gondolatait.

A házasságunkban sokszor megtörténik, hogy én gondolkodom valamin és pár másodperccel később a feleségem elkezd ugyanarról beszélni. Csodálkozunk, hogy ez milyen gyakran megtörténik, és arra is rájöttünk, hogy ez egyszerűen az egyik módja annak, ahogyan a Szent Szellem mindkettőnkkel beszél. Beveti gondolatait a mi szellemünkbe, mi pedig reagálunk azokra.

Isten gyakran beszél a gyermekeinkhez úgy, hogy a gondolatait adja nekik. Sokszor halljuk az Úr hangját úgy, hogy észre sem vesszük. Ezért nem mindig Istennek tulajdonítunk jó eseményeket, mert nem ismerjük fel, hogy Ő sugallta tetteink sorozatát. Az Ő vezetése gyakran úgy érkezik el hozzánk, hogy Isten gondolatai behatolnak a szellemünkbe.

Az űrrepülőgép 1986-os katasztrófája előtti estén a feleségem épp elment a tévé mellett és hallotta, hogy a bemondó a vasárnapra tervezett programról beszél. Közben hirtelen hallotta az Úrtól belévetett gondolatot: „Valami baj lesz”. Természetesen, amint másnap megtörtént a tragédia, ő rájött, hogy valóban az Urat hallotta.

Tudta, hogy az Úr nem azért közölte ezt vele, hogy telefonáljon a NASA-nak. Nyilvánvaló, hogy senki sem venne komolyan egy laikustól származó telefonhívást arról, hogy valami baj lesz. Az Úr imádkozásra indította őt. Az Úr néha azért is ad efféle tudást az Ő népének, hogy egyszerűen tudassa velünk: az Ő hangját halljuk.

Ámós kijelentette:

„...megjelenti titkát az ő szolgálóinak, a prófétáknak.” (Ámós 3:7.)

Ne hagyd magad megtéveszteni!

Az, hogy Isten beszél velünk a gondolatai révén, nem jelenti azt, hogy minden, az elménkbe belépő gondolat Istentől származik. **Az Istentől származó gondolat nem a te gondolkodásod része!** Amikor Isten beejt egy gondolatot a szellemünkbe, annak semmi köze a **mi**

gondolkodásunkhoz, vagy okfejtéseinkhez. Ő az agyadat megkerülve teszi a gondolatot a szellemedbe.

Másrészt, az ördög a gondolkodás révén működik. Az elme ellen harcol és gonosz, aggasztó gondolatok tüzes nyilait küldi rá. Az ördög természete a kínt, ami nyugtalanságot szül. A démoni gondolatok aggodást, szorongást gerjesztenek és elrabolják békeségedet.

A másik valóság az, hogy néhány gondolat egyszerűen gondolat! Tragikus módon sok keresztény azt állítja bármely gondolatról, hogy az Isten akarata, és minden „ötletét” Istennek tulajdonítja. Meg kell vizsgálnunk magunkat, és minden gondolatot a Szent Szellem által kell elbírálnunk, hogy meghatározhassuk, valójában csupán serkentésről van-e szó (önmagamtól), vagy kinyilatkoztatásról (Istentől), esetleg kizárólag az ördögtől jön. János azt mondta:

„Szeretteim, ne higgyetek minden szellemnek, hanem próbáljátok meg a szellemeket, ha Istentől vannak-é; mert sok hamis próféta jött ki a világba.” (1János 4:1.)

Különülj el saját gondolataidtól!

Van jobb böjt az ételtől való tartózkodásnál! Megtanulhatunk saját gondolatainktól és véleményunktől elkülönülve böjtölni. Sokszor azért nem halljuk Isten hangját, mert az elménk túlzottan tele van a saját gondolatainkkal. Különösen bizonyos témákban bűnünk lehet a túlzott makacosság.

A mi példaképünk Jézus. Ő folyamatosan böjtölt a saját gondolataitól és véleményétől való tartózkodással. Ezt az igazságot állandóan hangsúlyozta:

„A beszédek, a melyeket én mondom néktek, nem magamtól (saját kezdeményezésből) mondom; hanem az Atya, a ki én bennem lakik, ő cselekszi e dolgokat.” (János 14:10.)

Mi, keresztények, eltökélten böjtölhetünk életünk hátralévő részében. Egyfolytában tartózkodhatunk a saját gondolatainktól és véleményunktől.

Meg kell térnünk a makacsságból, ami nem kevesebb, mint saját véleményünk bálványozása. Minden bálványimádás bűn.

„Azért, szerelmeseim, kerüljétek a bálványimádást.” (1Korinthus 10:14.)

Ha valóban kívánunk Isten szócsövei lenni, akkor semlegesnek kell élnünk, kritikus és ítélkező szellem nélkül. Isten hangjának meghallását leginkább a konokságunk akadályozhatja. Meg kell fizetni az árat. A mi véleményünk nem számít akkor sem, ha népszerűek vagyunk. Ha hallani akarjuk Isten hangját, minden helyzetet elfogultság és feltételezések nélkül kell szemlélnünk.

Isten félbeszakítja a gondolatainkat

Ha nappal bent vagyunk egy szobában és lehúzzuk a rolót, a napfény akkor is beszűrődik bármely résen. Isten, ugyanúgy mint a napfény, gyakran át tud törni elfoglalt és „bedugult” elménken azáltal, hogy átgymöszöli gondolatait elménk egy még be nem tömött részén. Mennyivel inkább tud szólni hozzánk, ha megtanulunk tartózkodni a gondolatainktól! Mi, keresztények sokszor olyan gyorsan elmondjuk a véleményünket bizonyos kérdésekről, hogy nem hagyunk teret Isten gondolatainak. Nem lenne üdítő dolog, ha valaki megkérdezné a véleményünket egy közelmúltbeli botránnyról és mi egyszerűen így felelnénk: „Nem tudom”. Egy ilyen válasz megrázóan hatna a kérdezőre: „Miért nem tudod?” Erre felelhetnénk így: „Nem tudom, mert még nem hallottam Isten véleményét róla”. Jézus egyszerűen ezt mondta:

*„Én semmit sem cselekedhetem magamtól; a mint hallok, úgy ítélek, és az én ítéletem igazságos; mert nem a **magam** akaratát keresem, hanem annak akaratát, a ki elküldött engem, az Atyáét.” (János 5:30.)*

Amikor Jézushoz odamentek az írástudók és a farizeusok egy házasságtörésen kapott asszony miatt, ítéletet kértek tőle, hogy mit tegyenek a nővel. Jézus, ahelyett, hogy gyorsan válaszolt volna, hitem szerint, tartózkodott a saját gondolataitól, amint lehajolt és írt a földre. Amikor felállt, Isten gondolatait szólta.

„A ki közületek nem bűnös, az vesse rá először a követ.” (János 8:7.)

Isten gondolatai magasabbak, de nem elérhetetlenek

Amikor először olvassuk Isten beszámolóját Isten gondolatairól, azokat mi automatikusan egy lehetetlen és elérhetetlen magaslatra helyezzük.

„Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti útaitok az én útaim, így szól az Úr! Mert amint magasabbak az egek a földnél, akképpen magasabbak az én útaim útaitoknál, és gondolataim gondolataitoknál!” (Ézsaiás 55:8-9.)

Isten azonban azt akarja, hogy halljuk az ő gondolatait és az **Ő** szemszögéből lássunk. Azzal ellentétben, amit mi hajlamosak voltunk hinni, az **Ő** gondolatai elérhetőek. Nem gondolhatjuk azonban Isten gondolatait úgy, hogy közben a saját gondolatainkra vágyunk. Megtanulhatunk azonban az **Ő** jelenlétében élni és folyamatosan Vele lenni.

Egyszer éppen a gyülekezet felé autóztam, ahol pásztorként szolgáltam. Amint a rádió után nyúltam, hogy bekapcsoljam, a Szent Szellem így szólt: „Kapcsold ki!” Azonnal elmagyaráztam Neki, hogy ez egy keresztény adó. Nem hatódott meg különösebben. Újra szólt a belső emberemhez: „Unom, hogy valaki mással dicsőített sz engem magad helyett.” Más szóval, **Ő** azt akarta, hogy amíg vezetek, énekeljek Neki és közvetlenül imádjam **Ő**t. Megtértem.

Ez a szertartás - hogy elmélkedem és imádom **Ő**t vezetés közben - azóta áldássá vált. Az **Úr** sokszor beejti gondolatait a szellemembe egyszerűen azért, mert **helyet készít** azok számára. Isten sohasem bonyolítja a dolgokat, hanem inkább leegyszerűsíti azokat. Csak helyet kell teremtenünk ahhoz, hogy szóljon.

Mit tegyünk vele?

Mivel Isten Szellem (János 4:24.), **Ő** szellemi módon beszél. Ettől zavarodnak össze az emberek. Az **Ő** hangja szellemi, a látások és az álmok is szellemiek. Ha megpróbálunk szellemi dolgokat lehozni természeti szintre, minden értelmetlenné válik.

*„Mi pedig nem e világnak szellemét vettük, hanem az Istentől való szellemet; hogy **megismerjük** azokat, a miket Isten ajándékozott nekünk.” (1Korinthus 2:12.)*

Szellemi értelemre van szükségünk ahhoz, hogy megértsük, mit ad nekünk Isten az **Ő** Szelleme által. Mindent szellemileg kell értelmezni, amit a Szellemtől kapunk (szavakat, álmokat, látásokat stb.). Fontos magyarázatért imádkozni és engedni, hogy ugyanaz a Szent Szellem magyarázza meg a dolgot, aki adta.

„Ezeket prédikáljuk is, nem oly beszédekkel, melyekre emberi bölcsesség tanít, hanem a melyekre a Szent Szellem tanít; szellemiekhez szellemieket szabván.” (1Korinthus 2:13.)

Istentől kapni valamit, az egy dolog. Más kérdés tudni, hogy mit kezdjünk vele.

Mindenek előtt, mindig biztonságos szellemileg megközelíteni a dolgot. Mindenre, amit Isten mond, nézz úgy, mint aminek szellemi jelentése van. Például, a születésről szóló álmok (noha szó szerinti jelentésűek is lehetnek) általában azt jelentik, hogy Isten valami újat szül az életedben.

Sok évvel ezelőtt, miközben Houston közelében autóztam, észrevettem egy roncstelepet, tele autójátszókkal. Különböző márkájú autójátszók tömegei voltak kupacba rakva egy épület falánál. Ahogy odapillantottam, nagyon erősen érezni kezdtem az Úr jelenlétét. Tudtam, hogy Ő szól hozzám és pár másodpercig nem értettem, miről van szó. Aztán hirtelen világossá váltak a gondolatai. „Ajtókat” ígért a szolgálatom számára. A következő hónapokban Isten a lehetőség sok új ajtaját nyitotta meg előttem, olyanokat, amelyek azelőtt zárva maradtak. Az ajtók az **Ő gondolatai** voltak irányomban.

Tavaly egy napon a szellememben egyfolytában régi vigasztaló énekeket hallottam, amelyek évekig az eszembe sem jutottak. Kb. óránként egy másik kedves, régi ének jutott eszembe. Nagyon furcsának éreztem ezt. Amikor este hazaértem, a feleségem ugyanilyen élményeiről számolt be. Egész nap ezeket a kedves, ismerős, régi énekeket hallotta a szellemében. A nap vége felé levélben csüggesztő hírek érkeztek. Mi azonnal megvigasztalódtunk, mert rájöttünk, hogy a Szent Szellemet ez nem érte váratlanul és már előre vigasztalást küldött. Tudtuk, hogy az Ő gondoskodása enyhítette a csapás fájalmát és csodálatos bizonyosságot adott nekünk abban, hogy Ő majd rendbeteszi a helyzetet.

Ne élj Istentől elválasztva!

A keresztényeknek gyakran az az érzésük, hogy el vannak választva Istentől. Keveset kapunk a Szent Szellemtől, ha Istent úgy képzeljük el, mint aki valahol egy távoli országban él. Ha viszont folyamatosan felismerjük és elismerjük az Ő jelenlétét a szellemünkben, sokkal könnyebb lesz meghallanunk a hangját.

Amikor Illés Akháb királlyal beszélt, így szólította meg őt:

„Él az Úr, az Izrael Istene, a ki előtt állok, hogy ez esztendőkből sem harmat, sem eső nem létszen; hanem csak az én beszédem szerint.” (1Királyok 17:1.)

Lényegében azt mondta, hogy noha Akháb előtt állt, ugyanakkor a Mindenható Isten jelenlétében is áll.

Mennyivel inkább az Újszövetségben, amikor nemcsak Isten előtt állunk, hanem **Krisztusban** is vagyunk, Ő pedig **bennünk!** Számtalan Ige írja le ezt a szövetségi kapcsolatot. Amikor ez kinyilatkoztatássá válik a számunkra, már nem csak távolról látjuk Istent, hanem tudjuk, hogy Ő bennünk lakik. Vele **semmi** sem lehetetlen és könnyen gondolhatjuk az **Ő gondolatait**.

„És ti Ő benne vagytok bételjesedve, aki feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak.” (Kol. 2:10.)

Az ördög (és a rossz tanítás) **megfosztotta a keresztényeket** attól a valóságtól, hogy Isten Jézus Krisztus által és a Szent Szellem erejével napi 24 órán át munkálkodik bennünk.

9. FEJEZET

HALLÁS TUDÁS ÁLTAL

Tudhatod, amit tudsz.

„...másoknak pedig tudományuk beszéde ugyanazon Szellem szerint;” (1Korinthus 12:8.)

Nehéz elhinni, milyen gyorsan történtek a dolgok. Egy kis csoport meghívott engem a feleségemmel, hogy a texasi Beaumontban indítsunk be egy gyülekezetet. Vasárnaponként találkozni kezdtünk a Ramada szálloda egyik bérelt termében, hét közben pedig egy lakásban tartottunk összejövetelt. Még csak rövid ideje éltünk a városban, amikor felfedeztük, hogy kitűnő helyen eladó egy zsidó zsinagóga. Rendkívül olcsón meg tudtuk venni, és egy helyi banktól kaptunk támogatást.

Miután birtokba vettük az épületet és örömmel láttuk, hogy az Úr új arcokat hoz, éreztük, hogy Isten tágitja a látásunkat. Az egyik első dolog, amit a Szent Szellem mondott, az volt, hogy építsünk a templomhoz egy prófétai szobát, ahol a vendég evangélistákat fogjuk elszállásolni. A közösség imádkozni kezdett, és útmutatást kért az építkezéshez. Tudtuk, hogy csodára van szükségünk, hiszen nem volt felhasználható tőkénk. Az Úr parancsa izgalomban tartotta szellemünket. Némelyek azt javasolták, hogy egyszerűen állítsunk egy lakókocsit a gyülekezet mellé, hogy megspóroljuk Istennek a pénzt, de az Úr tovább biztatott minket, hogy bízzunk benne.

Néhány héttel azután, hogy mindenki elkezdett imádkozni, épp az autómmal jártam valamilyen hivatalos ügyben, amikor hirtelen hangosan ezt mondtam: „Köszönöm, Uram, az 500 dollárt!” „Micsoda nevetséges kijelentés!” - gondoltam magamban. Azután, pár nappal később, a gyülekezetbe menet ugyanez történt. Újra kimondtam: „Köszönöm, Uram, az 500 dollárt!” Fogalmam sem volt, miért mondom ezt és egyszerűen leráztam magamról ezt a mondatot. Ugyanannak a hétnek egy későbbi időpontjában a gyülekezetben odajött hozzám egy férfi és átnyújtott nekem egy csekket ezekkel a szavakkal: „A prófétai szobára. A feleségemmel úgy éreztük, az Úr azt mondja, adjuk ezt oda önnek.” Megköszöntem neki és odébbálltam. A csekk pontosan 500 dollárról szólt.

Isten minden szava teremt

Tapasztalatom az autóban, amikor hallottam a számon kijövő szavakat, példa arra, hogy Isten tudást ad. Amikor Isten a tudomány beszédét adja, **az mindig teremt**. Az a tudás, amit Isten ad, az Ő elméjéből származik; olyasmí, amit Ő szándékozik megtenni. A szót teremtő erő követi. A dolog már létezik az Ő gondolataiban!

Amikor a Szent Szellem tudást ad, csak el kell fogadnunk, amit mond és egyet kell értenünk vele. Én, a magam helyzetében túl gyermeketeg voltam ahhoz, hogy teljesen megértsem, mit jelentenek a szellememből és számból kijövő szavak, de azok valóban teremtő erőt hordoztak.

Hasonló dolgok történnek beszélgetésekben is. Isten fenntartja magának a jogot ahhoz, hogy keresztények között félbeszakítson egy párbeszédet és beleillessze a tudomány teremtő beszédét. Ez gyakran megtörténik a feleségemmel és velem. Amikor mi, keresztények, elkezdjük elismerni és hinni, hogy az Úr jelenlétében élünk, akkor az Ő bennünk lakó jelenlétének több bizonyítékát átéljük. Ő bennünk lakik! Nem jön és megy (1János 2:27.). Ha nem

jövünk rá, hogy az Ő jelenlétében élünk, akkor kihagyjuk azt a fantasztikus kalandot, amit Ő nekünk tartogat.

Nekünk, keresztényeknek, **el kell ismernünk az Ő bennünk lakó jelenlétét**. Ez nem bonyolult. El kell fogadnunk, hogy Ő állandóan velünk van, olyan közel, mint a saját leheletünk. Minél inkább az Ő jelenlétének tudatában élünk, annál inkább észrevesszük, ha szól. Rá lehetünk hangolva arra a tudásra, amit Ő kifejez. Az Ő szavai teremtőek.

Néhány évvel ezelőtt a feleségemmel New York-ban előadást tartottunk egy konferencián. Egy húszas éveik közepén járó ifjú hölgy állt a gyülekezet előcsarnokában az egyik összejövetel előtt. Emlékeztem rá egy másik városbeli gyülekezetből. Odamentem hozzá és úgy éreztem, meg kell kérdezni, találkozott-e már valakivel, aki különleges a számára. Nemmel felelt, aztán megkérdezte, miért kérdezek ilyesmit. Elmagyaráztam, hogy semmi rendkívüli okom nem volt rá, csak serkentést éreztem, hogy kérdezzem meg. Néhány rövid hét múlva Isten bevezetett egy csodálatos fiatalembert az életébe. Hamarosan összeházasodtak és roppant boldogok lettek.

Valahányszor meglátom őt, eszembe jut a „prófécia”, amit abban a gyülekezeti előtérben mondtam neki és az, hogy milyen gyorsan valóra vált. Hangsúlyoznom kell azonban, hogy kizárólag a Szent Szellem indított arra, hogy megkérdezzem, találkozott-e már a bizonyos emberrel. Aznap nyilvánvalóan a Szent Szellem gerjesztett fel azzal kapcsolatban, amit a lány életében tenni fog. Ez egyszerűen a tudomány beszéde volt. Teremtő erőt hordozó szó.

A tudás elnyerése

Néhány barátommal imádkoztunk, akik evangélistaként utazgattak. Ima közben az Úr a „helyreállítás” szót mondta a feleségemnek. Telefonon elmondtuk a barátainknak ezt a szót, amit a Szent Szellem mondott. Ők azonban nem tudták, mire utal az Úr.

Néhány hónappal később a lakókocsijukkal komoly műszaki probléma támadt. A probléma olyan jellegű volt, hogy mozgásképtelenné tette a lakókocsit és így nem tudtak eleget tenni szolgálati meghívásaiknak. A márkakereskedő nem volt hajlandó segíteni rajtuk. Amikor azonban minden oldalról megvizsgálták az autót, rájöttek, hogy nehezebb lakókocsit adtak el nekik, mint amit az adott tengelyek a törvény szerint elbírnak. Az állami szerveknél megtudták, mi a súlyhatár, és a hatóság jóvátétel fizetésére kényszerítette a kereskedőt, aki visszaadta nekik a lakókocsi árát, ők pedig egy sokkal biztonságosabbat tudtak venni utazó lakásnak.

Ezen megpróbáltatás alatt az Úr eszükbe juttatta azt a szót, amit a feleségem hallott Istentől. Noha egy ideig a dolgok nem látszottak nagyszerűnek, ők rá tudtak állni a „helyreállítás” szóra, amit Isten mondott. Mielőtt ők tudták volna, hogy gond lesz, Isten már figyelt rájuk. Adott neki egy szót, ami valóra is vált!

Az Úr gondolatainak ismerete

Valószínűleg a legáltalánosabb mód az Úr hangjának meghallására az, hogy tudást kapunk Tőle. Amint gyakran úgy tűnik, hogy egy férj és egy feleség ismeri egymás gondolatait, mi is ismerhetjük Istent és az Ő gondolatait a Vele való kapcsolatunk miatt.

„Mi pedig nem e világnak szellemét vettük, hanem az Istenből való szellemet; hogy megismerjük azokat, a miket Isten ajándékozott nekünk.” (1Korinthus 2:12.)

Isten így akar kommunikálni velünk. **Tudhatjuk**, mit gondol (János 16:13.)

Az Isten által adott tudás legtöbbször beleérző módon jut el hozzánk. A nők valószínűleg könnyebben tudnak azonosulni ezzel az igazsággal, mint a férfiak, mert ők természet szerint is intuitívabbak.

Az ismeretet ritkán kíséri tűzijáték. Inkább egyfajta „tudás” ez. A legtöbben vissza tudunk emlékezni olyan esetekre, amikor Isten tudást adott nekünk, de mi elengedtük a fülünk mellett, annyira árnyalatnyi volt, később azonban rájöttünk, hogy Isten szólt hozzánk.

Amikor Isten bármelyikünkhöz szól, nyilvánvalóan semmit sem kell végigvezetnie az agyunkon. Ő a Szellemével ad valamit a szellemünknek. Az értelmünket Isten szolgának teremtette, nem parancsnoknak. Úgy lettünk teremtve, hogy a Szellem által halljuk Őt, így legyünk Vele közösségben. Emberi szellemünk olyan, mint egy vevőkészülék, amely egyre beleérzőbben kezdi el ismerni és érteni a Szent Szellem gondolatait. Amint egyre érettebbek leszünk az Úrban, megtanulunk bízni a Szent Szellem ösztönzéseiben, figyelmeztetéseiben és bizonyosgátelében.

A Szent Szellem nem hazudik

Azokban az években, amikor egy gyülekezetet pásztoroltunk, egy család eljött néhányszor a közösségbe, aztán elég rendszeresen kezdtek járni. Hálás voltam értük, mert nagyon éretnek és szilárdnak látszottak, úgy éreztem, áldást jelentenek majd a gyülekezetnek. A feleségem azonban nem osztozott lelkesedésemben. Nyugtalanoságot érzett a szellemében és aggodalmat, hogy a házaspár indítékai nem tiszták. Engem nem érdekeltek a feleségem hozzászólásai, mert azt akartam, hogy növekedjen a gyülekezet és ők a tökéletes családot testesítették meg. Figyeltem azonban a feleségem nyugtalanosságára és valahogyan óvakodtam a férjnek bármely tekintélyes szolgálatot adni. Amikor kb. egy évi gyülekezetbe járás után még mindig nem adtam neki semmilyen hivatalt, a férj nagyon viszálykodóvá vált és sok megosztást okozott a gyülekezetben. Sokáig tartott a gyógyulás. Felszínre került a férfi valódi természete. Isten éber volt.

Bízhatsz a Szent Szellemben

Egy biztos szabályt megtanultam, amire az életemet alapozhatom: mindig bízhatsz a benned lévő Szent Szellemben. Ő megingathatatlan, mélységes tudást ad, ami akkor is igaznak hangzik, ha egy próféta vagy angyal áll eléd és az ellenkezőjét állítja. Igen, a Szent Szellem megbízható. Ő megígérte, hogy sosem hazudik a hívőnek.

Most **mi** dönthetünk, hogy egy hazugság szerint fogunk élni, eltökélhetjük, hogy az érzelmeinkre hallgatunk, vagy valaki másnak a meggyőző érveire, de Ő elkötelezetten az igazságot mondja nekünk. Ő az Igazság Szelleme. Ez nemcsak igei, hanem számtalan tapasztalatom is bizonyítja ennek igazságát. Ő nem tud hazudni. A belső emberedben lévő Szent Szellem sohasem vezet félre téged. Amikor megkapjuk a Szent Szellemet, az igazság Szellemét vesszük.

10. FEJEZET

SZAVAKAT HALLASZ A SZELLEMEDBEN

Isten egyetlen szava eldönt mindenféle kérdést.

„És füleid meghallják a kiáltó szót mögötted: ez az út, ezen járjatok; ha jobbra és balra elhajoltok.” (Ézsaiás 30:21.)

Legtöbbször, amikor emberek arról beszélnek, hogy hallották Isten hangját, valaki azzal az állítással reagál erre, hogy hallható hangot hallott. Ez ritkán van így. Valójában, ha Isten hallható hangját hallanánk, az nem szellemünkben történne, hanem inkább az elménkben. Amikor a Szent Szellem kommunikál velünk, Ő a szellemünkhöz szól, nem az agyunkhoz.

Világos, hogy ez az egyik mód, ahogyan a Szent Szellem beszél. Számos tapasztalatom van arról, hogy az Úr hangját a szellemben hallottam. Ezeknek majdnem mindegyike elég halk, de mindig egyértelmű. A Szent Szellem beszédében van valami, amitől biztosan tudod, hogy a mondat, amit hallottál, nem pusztán a saját gondolatod.

Noha az Ő hangja majdnem érzékelhetetlenül halkan jut el hozzád (hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni), olyan hiteles, hogy igaznak hangzik a szellemben.

Amikor az Ő szavát hallod, nem annyira hangot hallasz, mint inkább szavakat.

Akkor tapasztaltam először, hogy szavakat hallok a szellemben, amikor egy olyan gyülekezetbe jártam, amit a mélységes dicsőítésről ismertek: Missouri állam Kansas nevű városában, az Evangéliumi központban. Az istentisztelet dicsőítési szakaszában szavakat hallottam szellemben bizonyos betegségekkel kapcsolatban, például „vese probléma, bal fül” stb. Noha nem tudtam biztosan, mit tegyek ezzel az ismerettel, nagyon füleltem, amikor az egyik pásztor kijelentette, hogy Isten különböző betegségekből akar meggyógyítani embereket, és ugyanazokat sorolta fel, amiket én hallottam a szellemben! Megtanultam, hogy Isten így tudatja velem, hogy valóban hallok a hangját.

Hasonló tapasztalataim voltak a prófécia ajándékaival kapcsolatban. Hallottam egy mondatot, amiről azt éreztem, el kell mondanom próféciaaként, de túl félnék voltam ahhoz, hogy elmondjam. Aztán, másodpercek múlva, valaki más elmondta ugyanazt az üzenetet, vagy hasonlót. Isten Bátorító. Ő mindig biztosít minket afelől, hogy az Ő hangját halljuk.

Később természetesen magabiztosabb lettem és túl tudtam lépni a félnétségemen: engedelmessé lettem az Úrnak azáltal, hogy elmondtam, amit Ő a számba adott.

Mondatok Istentől

Távolsági hívást kaptunk egy elkeseredett pászortól. A segédlelkésze elkezdte elfordítani tőle az emberek a szívét, ahogy Absolon próbálta a nép szívét Dávid ellen fordítani (lásd 2Sámuel 15.). A pásztor, mivel tudta, hogy a gyülekezet nagy szakadás előtt áll, sóvárgott az Istentől való bölcsesség után. A feleségem abbahagyta, amit éppen csinált és néhány percet rászánt, hogy imádkozzon ezért a helyzetért. Ima közben hallotta, hogy az Úr ezt mondja: „6 hét”. Visszahívtuk a pászort és megmondtuk neki, mit mondott az Úr. Négy hét múlva fölhívott minket a pásztor és elmondta, hogy a másodlelkésze hirtelen úgy döntött, hogy visszavonul és két héten belül távozik.

Amikor a feleségem a legfiatalabb gyermekünkkel volt viselő, úgy éreztük, kénytelenek vagyunk kis lakásunkból egy családi házba költözni. Egyszer, korán reggel, buzgón imádkoztam, kifejeztem az Úrnak, milyen nagy szükségünk van egy tágasabb otthonra, mivel szaporodik a családjunk. Ima közben a Szent Szellem félbeszakított és azt mondta: „Még nincs kisbaba”. Egyet kellett értenem. Isten gyakorlatias; a szülésig még hónapok voltak hátra.

Aztán, néhány hónappal később, a New York-i Brooklynban prédikáltam. Miközben az Úrra vártam, készülve az összejövetelre, újra kértem Istent a ház ügyében. Amint brooklyni motelszobámban imádkoztam, hallottam a Szent Szellem szavait: „Még néhány perc”. Nem kellett sok értelmezési képesség annak felfogásához, hogy ez nagyon közeli választ jelent. Pontosan három hét múlva szerződést kötöttünk egy otthonra, amihez Isten csodálatos módon vezetett el minket. Az üzenet nyilvánvalóan Isten teremtő szava volt, mert előtte mindent megpróbáltunk, hogy megfelelő helyet találjunk.

A bölcsesség szavai

Pásztorkodásom évei alatt végigküzdöttem magam azon a kívánságon, hogy más szolgálók elismerjenek. Nem értettem, miért nem hívnak meg több konferenciára előadónak, különösen annak figyelembevételével, hogy már több könyvet is írtam. Úgy tűnt, hogy az Úr mindent megtesz azért, hogy elrejtsem. Egyre kerestem az Urat ezügyben, buzgón imádkoztam és kiáltottam Hozzá. Ez alatt az időszak alatt hallottam Tőle egy mondatot. Ez így szólt: „Rajtad van a szemem”. Azonnal lehengerelt az Ő szeretete és az a bizonyosság, hogy rajtam tartja a kezét. Ez után az élmény után hetekig, valahányszor megpróbáltam volna a feleségemnek, vagy bárki másnak beszélni arról a mondatról, amit a Szent Szellemtől hallottam, sírni kezdtem. Akkor nem tudtam, miért fakadtam könnyekre, de visszatekintve már nyilvánvaló, hogy össze kellett törnöm az Úr előtt. A szellemem tudta azt, amit az elmém nem.

Tavaly a feleségemmel felkértek minket, hogy beszéljünk egy nagy, felekezeti keresztény szervezet éves konferenciáján. Amikor megérkeztünk a helyszínre, azonnal motelszobánkba mentünk és elkezdtünk közbenjárni aznap esti szolgálatunkért. Egy ponton abbahagytam az imádkozást és vártam Isten jelenlétére. Néhány perc elteltével hallottam, hogy a Szent Szellem lágyan felteszi nekem a kérdést: „Tudod, miért nincs aranyuk?” Tudtam, hogy azokról az emberekről beszél, akikhez néhány óra múlva szólni fogok. Azt is tudtam, hogy az arany, amire utal, az Istenben lévő szellemi gazdagságot jelenti. Nemmel feleltem. Néhány perc múlva az Úr válaszolt a saját kérdésére: „Örömmel fogadnak engem, de nem követnek”.

Figyelmes fülek

Egyre nyilvánvalóbb a számomra, hogy Isten hangja hallásának a keresztény számára mindennaposnak és általánosabbnak kellene lennie. Igazság szerint az elmém olyan hangos és elfoglalt, hogy nem hagyunk helyet Isten szavának. Az ima legnagyobb részét figyelésből áll. Az ima legnehezebb része az imádkozás mindaddig, amíg nem érzed, hogy szellemed áttört Isten jelenlétébe. Aztán jön a nyugalom. Az aggodó gondolatok elenyésznek. Képes vagy meghallani azt, ami az Istenség Személyei között elhangzik.

Fel kell ismernünk, hogy Isten hangjának hallása normális, naponkénti esemény, ahogy a házastársaddal, vagy a legközelebbi barátoddal való beszélgetés is az.

Egyszer a postás egy fontos csomagot hozott, amit vártunk. Noha kopogott, nem hallottuk, annyira beszélgettünk a feleségemmel. Később egy cédulát találtunk az ajtón, hogy a postás itt

járt, és menjünk el a csomagért a postára. Ez vitát okozott egyszerűen azért, mert a beszélgetés miatt nem hallottuk a kopogást az ajtón.

Hányszor szól hozzánk halkán a kedves Szent Szellem, de az elménk olyan elfoglaltan pörög, elemez, aggódik, kételkedik és száguld, hogy nem halljuk az Ő kopogását?

Az Istenre figyelésnek **szokássá** kell válnia. Meg kell tanulnunk, hogy kevesebbet elemezzünk és jobban figyeljünk a Szent Szellemre. Testies elménk szeret elemezni, pletykálni és aggódni. A Szellem gondolata azonban békesség és Ő mindig elérhető a számunkra.

Egyszer megkérdeztem az Urat, miért nem beszél hangosabban. (Olyan kérdésnek tűnt ez, amit sokan fel akarnak tenni.) Ő gyorsan válaszolt: „A szerelmesek nem ordítanak egymás fülébe”.

Isten nagyon logikus. A szerelmesek nem kiabálnak egymásnak. Gyengéden és finoman kommunikálnak. Tekintettel, érintéssel, egy mosollyal, vagy suttogással is közölnek dolgokat. Isten a Vele való kapcsolatunkat a szereteten alapulónak tekinti. A szeretet nem parancsol. A szeretet finom, kedves, de erős (lásd 1Korinthus 13.)

Isten nagyon jó - és gyakorlatias

Az idők során egyre nő Isten útjai iránti megbecsülésünk, amint rájövünk, hogy Ő meg akar minket óvni a bajtól és a szívfájdalomtól. Nagyon gyakran, amikor valamilyen ügyben keressük az Ő akaratát, emlékeztetjük magunkat arra, hogy Ő már minden helyzet kezdetekor látja a véget. Ő az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég. Ő nagyobb képet lát, mint mi. Ami a számunkra jónak látszik, az talán igen korlátozott, ha nem éppen torz.

Például, megkérdeztük Istent, miért nem engedett minket soha szolgálni bizonyos körökben. Tudtuk, hogy azok az emberek, akikért imádkozunk, jó emberek, szeretik Őt, és nem értettük, miért nem enged minket Isten bizonyos helyekre szolgálni. Amint kerestük Őt ezügyben, így szólt: „Más államok között”.

A Szent Szellem egyszerűen azt mondta, hogy amint természeti szinten utazhatunk különböző államok között, szellemi szinten is némelyek más államok között mozognak. Isten elhívásai különbözők és ezért a látás is teljesen eltérő lehet. Másrészt nagyon izgalmas, amikor meghívnak különböző helyekre, és Isten bevezet a szellemi unokatestvéreinkkel, az azokkal való közösségbe, akik hasonló módon hallották a Szent Szellem hangját. Ahogy a fiatal Mária, amikor Gábrriel angyal közölte vele, hogy Isten őt fogja edényként felhasználni Krisztus megszületéséhez, azonnal elment az unokatestvéréhez. Erzsébetnek, az unokatestvérének, szintén volt egy természetfeletti találkozása, és Keresztelő Jánost hordozta a méhében. Aztán a Szent Szellem megerősítette ezt a találkozást, mert Erzsébet magzata repesett anyja méhében, amikor hallotta Mária üdvözlését. Ez jelezte a Szent Szellem bizonyágtételét. Amikor Isten megszül valamit a belső emberedben, Ő hűségesen ad neked „unokatestvéreket” is, akik hasonló dolgokat éltek át.

Valamit elvétünk, amikor Isten munkáját saját kezdeményezésünkből próbáljuk elvégezni. Ritkán találkozunk olyan evangélistával, aki azért imádkozik, hogy az Úr mutassa meg neki, hova küldi őt valójában szolgálni. Szégyenletes, hogy némelyek csak a nyitott ajtókat látják és figyelmen kívül hagyják Istennek a szolgálatukra vonatkozó tiszta akaratát. Miért is akarnánk bárhol szolgálni, ha nem a Szent Szellem küld oda minket?

Tiszta indítékok

Ugyanezzel kapcsolatban sok évvel ezelőtt, miután az Úr elhívott minket teljes idejű utazó evangélistának, Ő figyelmeztetett minket: „Sose nézzetek szeretetből fakadó felajánlásokra, hanem nézzétek az életeket!”

Egyetlen szolgálónak sem szabad pénzért szolgálnia, kizárólag Isten elhívása miatt. Soha ne prédikáljunk azzal az indítékkal, hogy megéljünk belőle! Isten nem pénzt keresni hív el minket, hanem arra, hogy megváltoztassunk életeket. Ha mindig az életek érdekelnek minket és Isten akaratának cselekvése, akkor Ő gondoskodik a pénzről. Ha Isten hívott el minket, Ő majd el is lát. A mi dolgunk az, hogy figyeljünk a Szent Szellemre és oda menjünk, ahova Ő irányít, és hajlandók legyünk **nem** menni, amikor Ő nem küld.

Isten felelősséget vállal a szükségleteinkért, ha mi Őt követjük és engedelmeskedünk Neki. Ha a **magunk** szolgálatát végezzük, úgyse ér semmit. Ha az **Ő** szolgálatát végezzük, Ő gondoskodik rólunk. Isten nem csak egy bizonyos módon tud ellátni minket. Újra mondom: ha engedelmeskedünk, Ő különböző eszközök felhasználásával támogat minket. Nem lesz hiányunk. Ő Jahve Jireh, a gondoskodó Isten.

11. FEJEZET

KÉPEK, LÁTOMÁSOK ÉS ÁLMOK

Egy kép felér ezer szóval!

„Mert én szólottam a prófétákhoz; én sokasítottam meg a látásokat, és én szólottam hasonlatokban a próféták által.” (Hóseás 12:10.)

Az egyik legnagyobb segítséget jelentő és leggyakorlatiasabb módja Isten beszédének a Szellem által adott képekben nyilvánul meg.

A Hóseás 12:10-ben Károli által használt „hasonlatok” szó héber eredetije a „*damah*”, ami elmebeli képeket vagy képmásokat jelent. A régi próféták tulajdonképpen képeket láttak, amikor prófétáltak, szó szerint azt prófétálták, amit láttak. Ez a fényképezés és a televízió születése előtt több évszázaddal volt.

Világos, hogy ez még ma is Isten egyik eszköze, aminek a segítségével a gondolatait közli a népével. Számtalan keresztény, akikkel együtt imádkoztam, elmondta: „Miközben imádkoztunk, láttam...” Amikor az illető leírja, mit látott Szellemben, a kép élénken és pontosan ábrázolja az Úr gondolatait a helyzetről, vagy bölcsességét adja hozzá.

A Szellem által adott hasonlatot, vagy képet könnyen nevezhetjük benyomásnak, amit az ember a szellemében lát. Amikor - általában csukott szemmel - imádkozom, a Szent Szellem hűségesen elkezd képeket adni, amelyek a választ ábrázolják az imám tárgyára. A kép lehet álló vagy mozgó.

Annak, amit imádkozunk, nagy része prófétikus, amint az ima szavait a Szent Szellem adja. Sokszor világos, hogy egy elmondott ima valójában a próféciával egyenértékű, mert érezzük, hogy a Szent Szellem ken fel minden szót. Az ilyen imák után gyakran megjegyzi az imádkozó: „Amint imádkoztam, az Úr mutatott nekem egy képet arról, hogy...”, és leírja, mit látott ima közben. Mindig érezzük azt az elégedettséget, hogy imánk Isten tökéletes akarata szerinti volt, mert az illető tudja, hogy pontosan azt imádkozta, amit a Szellem mutatott neki.

Noha a képek (vagyis a hasonlatok) nem látomások, mégis világosak. Az igazi látomás (sokan a hasonlatokat nevezik látomásnak, pedig azok valójában elmebeli képmások vagy képek) inkább egy harmadik dimenzióbeli átélés. Valójában némelyek már nyitott szemmel is láttak látomásokat. Egy kép, vagy elmebeli képmás azonban inkább kétdimenziós, majdnem olyan, mintha egy fényképet néznénk.

Látomások

A látomás rendkívüli értékű átélés. Nagyon is lehet, hogy nyitott szemmel látja az ember. Nekem szó szerint látomásom volt egy könyvről, amit korábban olvastam. Azonnal, a könyvről szóló látomással együtt, világosan tudtam, hogy azt a könyvet oda kell adnom egy bizonyos pásztornak. A könyv a szellemi tekintélyről szólt. Elküldtem neki a könyvet és később hallottam, hogy az a pásztor jelenleg erről a témáról tanít és Istentől keres útmutatást ebben. Nagyon felbátorította őt ez a könyv, és erős hatással volt a szolgálatára.

Újra mondom, hiszem, hogy a látomások nagyon ritkák, míg egy képet (hasonlatot) akár naponta láthatunk.

Hasonlatok

Az évek során Isten többet szólt hozzám képeken (hasonlatokon) keresztül, mint bármely egyéb módon. Noha ilyeneket gyakrabban kapok, amikor csukott szemmel imádkozom, néha látom őket beszélgetés vagy prófétikus beszéd közben, sőt még prédikáláskor is. Ezek a képek rendkívül pontosak. Kivétel nélkül vagy a helyzetet írják le mindig, amelyért imádkozom, vagy a körülményeket annak az embernek az életében, akiről prófétálok.

Szolgálatom elején előadó voltam a Teljes Evangéliumi Üzletemberek egyik nagyszabású összejövetelén. Az alkalom végén sokan előre jöttek, hogy imádkozunk értük. Amint az egyik férfiért imádkoztam, ima közben ártatlanul leírtam, amit láttam. A látottak egy része az volt, hogy egy képen ez a férfi látta a fényt az alagút végén. Amikor befejeztem az imát, a férfi rámmeredt. Meg volt döbbenve, mert pontosan leírtam ima közben a jelenlegi helyzetét. Semmilyen tudást, érzést vagy érzékelést nem kaptam; csak leírtam, amit láttam. Ez a férfi azonban nagyon megvigasztalódott, mert Isten ismerte és felfedte a helyzetét.

Egy hasonlat vagy kép látása hasonlít egy fénykép szemléléséhez, vagy egy élénk emlékre való visszagondoláshoz. Olyan, mintha egy pillanatra belenéznel a szellemi emberedbe. Kétségtelen, hogy amikor így látunk a Szellem által, akkor az Ő birodalmába látunk be. Ritkán élek át valamilyen érzékelést, vagy természetfeletti érzést. Ez valójában olyan természetesnek és könnyűnek tűnik. Könnyű, mert a Szellem adja, nem a test erőfeszítéséből fakad.

Amikor a feleségemmel bizonyos döntések miatt imádkozunk, gyakran látunk hasonlatokat a Szent Szellem által. Például, amikor megkérdezzük az Urat, elfogadjunk-e egy meghívást egy bizonyos városba, Ő felelhet úgy, hogy egy képet mutat arról, valóban ez az Ő akarata, vagy nem. A Szellem által adott kép jelentése általában elég nyilvánvaló, úgy hogy az értelmezésében semmi **nehézség nincs**.

Egyszer egy beruházás miatt imádkoztunk. Ima közben a feleségem Szellemben látott egy képet egy öntözőberendezésről, amiből nagyon gyenge sugárban jött a víz. Tudtuk, hogy az Úr azt mondja, ez nem egy ígéretes ügy. Ha erőteljesen ömlő vizet láttunk volna, arra következtettünk volna, hogy ez jó befektetés lesz. A befektetés nagyon közepesnek bizonyult, minimális eredményekkel, így pontosnak igazolva a hasonlatot.

Fontos mindig imádkozni a Szellem által adott hasonlatok magyarázatáért. Általában azonban egyszerű és szemléletes, amit az Úr mond. A Szent Szellem hűségesen adja a megértést.

Egy másik városban lakó barátomért imádkoztam. Ima közben a Szellem egy képet adott nekem a barátomról, aki gólyalábon sétált. Felfigyeltem arra, hogy a gólyalábak mennyire minden más körülötte lévő dolog fölé emelték. Elmondtam neki ezt a hasonlatot, amit az Úrtól kaptam. Két hónappal később telefonon elmondta nekem, hogy miután ezt megosztottam vele, több igen megpróbáló körülményt élt át, többek között egy halálesetet a családjában, egy nehézséget az üzleti életében stb. A nehézségek ezen időszakában azonban eszébe jutott az a kép, amit a Szent Szellem adott róla meg a gólyalábokról és tudta, hogy az Úr arra emlékezteti, maradjon a helyzet fölött.

Egy másik alkalommal meghívtak a feleségemmel együtt szolgálni egy jól ismert gyülekezetbe. Nagyon hízelgő volt a meghívás, és imádkozni kezdtünk érte. Imában az Úr mutatott egy képet egy üvegcserőről, amiben kevéske olaj volt. Mutatott egy nagy postaládát is, ami csak kevés levelet tartalmazott. Tudtuk, hogy mindkét kép kevés eredményt jelent. Nagyon kevés lesz az olaj (a Szellem mozdulása) és korlátozott lesz a levelek mennyisége (a Szellemtől származó üzenetek) is a postaládjában, mert nem áradhat majd szabadon. Azt mondta az Úr, hogy kevés hasznát fogjuk látni az útnak. Engedelmeskedtünk hát, és nem mentünk el.

Legtöbbször azonban, amikor előadási meghívások miatt imádkozunk, Isten nagyon bátorító dolgokat mond. Olyasmiket, mint a bőséges gyümölcs, rohanó folyó (a Szent Szellem), sőt még azt is megmutathatja, hogy azon a helyen, amiért imádkozunk, az emberek nagyon éhesek a Szent Szellem mozdulására.

Akármi is a helyzet, Isten nagyon gyakorlatias. Mivel így szól, nehéz lenne félreértelmezni a szavait. Amikor nem hallottuk jól az üzenetét és elfogadtunk egy meghívást, éreztük, hogy a saját kezdeményezésünkben szolgálunk, és nagyon kevés gyümölcsöt láttunk. Meg kellett tanulnunk gondosan figyelni a Szent Szellemre. Ő nem hazudik és ismeri az emberek szívét, hogy fogékonyak lesznek-e a Szent Szellem szolgálatára, amit Ő adott nekünk. Micsoda hatalmas Istent szolgálunk! Milyen izgalmas dolog felismerni, hogy Ő igen bensőségesen és pontosan tud szólni a népéhez.

Egy jelentős gyülekezet pásztorja felhívott minket, hogy imádkozzunk a felesége betegsége miatt. Nemrég állapítottak meg nála egy nagyon súlyos betegséget. Valaki mástól már hallottunk a felesége állapotáról és kerestük az Urat az ügyében. Imádkozáskor láttunk Szellemben egy képet egy csokor mélyen gyökerező gazról, amit könnyű volt kihúzni a földből. Tehát amikor a pásztor telefonált, elmondtuk neki, mit jelentett ki az Úr, hogy a baj könnyen megoldódik majd. Nagy megkönnyebbülésünkre egy héten belül visszakapták az orvosi jelenést, ami leszögezte, hogy a folyamat visszafordult, és az asszony meg fog gyógyulni. Isten nem hazudik.

Álmok

A Szent Szellem kommunikációjának egy másik igen általános módja az álmok használata. Isten megígérte, hogy az utolsó napokban álmok révén is fog szólni.

„És léssen az utolsó napokban, ezt mondja az Isten, kitöltök az én Szellememből minden testre: és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok, és a ti ifjaitok látásokat látnak, és a ti véneitek álmokat álmodnak.” (ApCsel. 2:17.)

Isten bátorításul, utasításul, figyelmeztetésül és prófétai vezetésül ad álmokat. Az álmok legtöbbször tanítási és utasítási céllal érkeznek.

Bátorító és vigasztaló álmok

Egy baráti házaspár tragikus módon elvesztette a kisfiát, aki vízbe fulladt. A gyásztól lesújtott anya később újra terhes lett. Néhány héttel a gyermek születése előtt azt álmodtam, hogy fiút szült. Kb. ugyanekkor a férje telefonált, hogy elmondja nekem, ő is álmodott, majdnem ugyanazt, amit én, hogy a felesége kisfiút szült.

Teltek a hetek és a baba megszületett, de lány volt. A barátom nagyon csalódott volt, és szinte haragudott Istenre, mert mindketten azt álmodtuk, hogy a gyermek fiú lesz. Aztán nyilvánvalóvá vált, hogy Isten egy következő gyermekről beszélt. Ő nyilván tudta, hogy ez a gyermek lány lesz és az ifjú apa csalódnia fog, ezért bátorításként adta az álmot.

Amikor a felesége újra fogant, fiút szült. A szülők itt már nem csak Isten vigasztalását ismerték fel, hanem az Ő bölcsességét is abban, hogy másodíknak adta a fiút. Ha elsőként adta volna, akkor az a kísértés érte volna a szülőket, hogy a megfulladt fiúk helyettesét lássák a gyermekben. Mindkét gyermek hatalmas áldást jelentett ennek az istenfélő házaspárnak.

Utasító álmok

Nemrég azt álmodtam, hogy egy kis, egymotoros Cessna repülőgépen utaztam. Jézus mellettem ült a repülőn. Nem figyelte azonban pilótai képességemet, hanem gondtalanul olvasott valamit. Ahogy vezettem a gépet, mindig veszélyesen közel voltunk a fák tetejéhez és a telefon vezetékekhez. Többször hirtelen felkaptam a botkormányt, mielőtt éppen nekimentem volna valaminek. Végül, nagy megkönnyebbülésemre, földet értünk. Amikor felébredtem, azonnal tudtam a magyarázatot. Isten azt mondta nekem, hogy tudnék „magasabban is repülni” Szellemben. Nem kell a földhöz olyan közel repülnöm. Jézus nemtörődöm magatartása, amint mellettem ült a repülőn, azt jelezte, hogy Isten az én döntéseimre bízta, milyen magasan akarok a Szellemben élni. Az álom nemcsak utasítás volt, hanem gyengéd dorgálás is, hogy éljek inkább Szellemben és ne engedjem tovább, hogy a természetes körülmények (majdnem nekimentem a fának stb.) befolyásolják az életemet.

Több évvel ezelőtt a feleségemmel nehéz körülményeket éltem át, és sok órát imádkoztunk egy bizonyos emberért.

Végül a helyzet valamelyest változott, és újra megbizonyosodtunk arról, hogy az illető Isten kezében van. Aztán a feleségem álmodott. Álmában börtönben volt, de kiengedték. A többi „fogoly” azonban azt mondta neki, amikor elhagyta a börtönt: „Kérünk, ne felejtsetek el minket!” A feleségem azonnal tudta, mit jelent az álom. Csak azért, mert a helyzet, amiért imádkoztunk, javult egy kicsit (a feleségem kikerült a börtönből), még nem szabad elengednünk a dolgot imában. Tovább kell közbenjárjunk, hogy Isten elvégezhesse a szükséges munkát.

Helyreigazító álmok

Utolsó egyetemi évem alatt a Nebraskai Egyetem területén a Szent Szellem egy szuverén mozdulásának vezetőségébe kerültem. Minden kedd este hallgatók tucatjai özönlöttek be az egyetemi kápolnába, ahol imádtuk az Urat és engedték, hogy a Szent Szellem megmozduljon közöttünk. Sok diák megismerte az Urat és bemerült a Szent Szellembe.

Isten nyerte meg magának ezeket a fiatalokat, és az egyik nemrég újjászületett diaktársnóm elmondta nekem egy álmát. Álmában a Szent Szellem beszélgetett vele és azt mondta neki, hogy válasszon köztem és a fiúja között. Amikor elmesélte nekem az álmát, már ismerte a jelentését és tudta, hogy én az Urat képviseltem az álmában. Isten azt mondta neki, hogy válasszon a barátja, aki csak jobban bevinné őt a világba, és az Úr követése között.

Az álmokban elég sokszor azok a szellemi vezetők, akikről álmodunk, magát az Urat képviselik. Néha valakinek az apja (aki talán már nem is él) egy álomban az Atyaistent jelképezi.

Sokszor álmodtam az édesanyámmal, aki a régi természetemet (a testet) mintázta. Egyik álomban hevesen vitatkoztam anyámmal. Másnap olyan helyzetbe kerültem, ahol komoly kísértésem volt arra, hogy a test útján járjak. Amikor jött a kísértés, azonnal visszaemlékeztem az álomra, és ez bátorítást és erőt öntött belém a kísértéssel szembeni ellenálláshoz és a testem elleni csata megnyeréséhez. Természeti szinten nagyszerű a kapcsolat az édesanyámmal, de tudtam, hogy álomban a régi természetemet képviselte. Fontos felismernünk, hogy álmainkban az emberek gyakran ábrázolnak valamit, Isten talán nem a valóságos emberről beszél álmainkban.

Egy másik alkalommal, ahogyan sok prédikátor teszi, én is azért küszködtem, hogy üzenetet kapjak a soron következő összejövetelekre. Egy téma sem elevenedett meg az Igéből, és én kezdtem türelmetlenkedni, amíg végigpillantva a könyvespolcomon meg nem találtam a néhai

E.W. Kenyon egyik füzetét. Amint olvasni kezdtem, felvillanyozott a benne található igazság és szó szerint kezdtem belőle kijegyzetelni dolgokat, amíg össze nem állt egy elég kerek tanítás. Mivel sok új dolgot megértettem az olvasottakból, úgy döntöttem, hogy másnap arról fogok tanítani.

Aznap éjjel azonban Isten egy álomban szólt hozzám. Álmomban a fűszeresnél voltam. Átmentem a gyümölcsöspulthoz, megragadtam egy banánt, meghámoztam és enni kezdtem. A boltos hirtelen előkerült a semmiből és rám förmedt: „Ezért fizetni fog!” Azonnal felébredtem. Értettem az álmot. Az Úr volt az üzlet tulajdonosa. Én élelmet „loptam” Kenyon úr könyvéből. Kész voltam elprédikálni egy másik ember kinyilatkoztatását, ami az ő Istent kereső erőfeszítéseinek eredménye volt, nem az enyém. Az Úrnak nyilvánvalóan nem tetszett a döntésem, hogy valaki más kinyilatkoztatását prédikáljam el. Maradékot adtam volna az embereknek valami friss helyett Isten táljából. Azonnal elfogadtam Isten helyreigazítását és megtértem.

Nem helytelen más tanítóktól tanulni és bepillantást, megértést nyerni tőlük. Plágium azonban szó szerint továbbadni azt, amit valaki más kapott Istentől, és úgy tanítani azt, mintha saját, Isten keresésével eltöltött idő eredményeként te kaptad volna.

Prófétai álmok

Isten profétikus álmokat is ad. Olyan ez, mintha alvás közben kapnál proféciát.

Néhány évvel ezelőtt olyan időszakot éltem át, amikor a jövő miatti aggodalom gyötört. Egy éjjel álmodtam: egy boltba tartottam, hogy vegyek valamit. Apósom is ugyanoda jött, és amint beléptünk, azt mondta, hogy üzenete van az Úrtól a számomra. Ez így szólt: „A következő évtizedre semmi mást nem tartogatok neked, csak az én jelenléteimet”.

Néhány hónappal később megint álmodtam: valakinek a temetésén voltam az apámmal. Álmomban ténylegesen láttam, hogy az elhunyt felmegy a mennybe és találkozik Istennel. Aztán Isten azt mondta nekem: „Tudom, mi van benned és már a szívedben vannak a gondolataid”. Később megtudtam, hogy a temetés a saját halálomat jelentette az énem számára. Apám mennyei Atyámat jelképezte, aki felügyelt a halálomra. Úgy éreztem, hogy Isten elfelejtett engem, de Ő, noha átvitt az önmagam számára való meghaláson, emlékeztetett arra, hogy gondolataim a szívében vannak.

Az álmok és látomások magyarázata

1. Értelmezd a Szellem szerint

Akármit ad a Szellem, azt Szellem által is kell értelmezni. Nevetséges dolog logikával és okoskodással küszködni, hogy megértsük egy álom vagy látomás jelentését. Az álom értelmét a Szellem kinyilatkoztatása hozza el.

Ha a magyarázat nem jön könnyen, egyszerűen tedd az élményt a polcra. Isten könnyűszerrel megvilágosíthat minket. Tudja, mennyire útban van elemző elménk, tehát talán egy váratlan időpontban „pottyantja belénk” a magyarázatot.

2. Mindig maradj egyszerű

A Szent Szellem sosem bonyolítja a dolgokat. Valójában leegyszerűsíti őket. Ha valami bonyolult és összezavaró, akkor nem a Szent Szellemet hallod, vagy talán testi elméddel próbálsz a magyarázatot elnyerni.

3. Isten néha képletesen beszél, máskor pedig szó szerint

Fel kell ismernünk a különbséget. Némelyek kapnak álmokat pontos utasításként arra, hogy mit tegyenek, például hogy vegyenek meg egy bizonyos telket. Máskor egy hasonló álom lehet Isten szellemi jellegű beszéde, és a telek egyszerűen jelentheti Isten Királyságának növekedését. Ismét csak ugyanaz a Szent Szellem adja a magyarázatot, aki az álmat is adta.

Legfiatalabb gyermekünkkel kapcsolatban a feleségem többször álmodta, hogy gyermeke lesz. Mi minden álmat elszellemiesítettünk, és úgy „értelmeztük” őket, mint amelyek arról szólnak, hogy szolgálatunk egyre gyümölcsözőbb lesz. Amikor a feleségem rájött, hogy terhes, el kellett ismernünk, hogy félreértettük az álmokat. Szellemivé tettük azt, amit Isten a természetes szintről mondott.

4. Ne légy elvont, vagy szuperszellemi!

Isten gyakorlatias, és azért ad álmokat, látomásokat és bátorítást, hogy a mindennapi életünkben segítsen nekünk. Némelyek olyan szélsőségekig elszellemiesítik a dolgokat, hogy messze eltávolodnak a valóságtól. Elvontságunk, vagy túl misztikus magatartásunk elidegeníti az embereket Isten dolgaitól. A valóság talaján kell maradnunk.

Mi a helyzet a színekkel és egyéb jelképekkel?

Mindenek előtt hadd hangsúlyozzam, hogy a színeket Isten találta ki. Ő teremtett mindent. Noha az okkultizmus Isten sok cselekedetét utánozza, ez nem érvényteleníti a valóságot. Mindenki tovább költi a pénzt, noha hamis pénz is van forgalomban.

A Szent Szellem gyakran használ színeket álmokban és látomásokban, hogy hangsúlyozza az igazságot.

Íme néhány jelkép, amit sok évi tapasztalatból tanultam meg:

A *vörös* a megváltás erejét és Jézus vérének jelképezi.

A *fehér* a Szent Szellemet és az Ő tisztaságát.

A *zöld* a békét.

„*Füves* (az angolban zöld) *legelőkön nyugtat engem.*” (Zsolt. 23:2.)

A *kék* a Szent Szellem mélységét ábrázolja. Amikor mély vízbe, vagy az égre nézel, az kéknek tűnik.

A *bíbor* Isten királyságát - a királyi rangot - jelképezi.

A *rózsaszín* a Szent Szellem hatóerejét jelenti. A rózsaszín a vörös (a megváltás ereje) és a fehér (a Szent Szellem) keveréke.

A *sárga* az örömet - a napfényt - jelképezi.

A *víz* a Szent Szellem egyik jelképe: az *álló víz* békességet és nyugalmat jelent; a *mozgó (folyó) víz* a Szent Szellem áradását; a *posványos víz* a Szent Szellem mozgásának a hiányát; a *piszkos víz* a testtel keveredő Szellemet jelenti.

A *sár* és a *szenny* a testet jelzi.

A *fa* szintén a testet (fa, széna és pozdorja, 1Korinthus 3:12.).

A *puskák* (általában) a tekintélyt jelölik, kivéve ha mondjuk gonosz emberek lőnek rád.

A *rendőrség* és az *igazságszolgáltatás emberei* a törvényt jelölik.

A *lábak* vagy *cipők* a szellemi járást jelentik.

A *kezek* a szolgálatot.

A *hát* vagy a *gerinc* az erőt vagy a kitartást jelölik.

Az *orr* a megkülönböztető képességet jelöli a jó és a gonosz, illetve a bűz és a kellemes illatok között.

A *nyak* az Isten irányításának való alávetettségről beszél. A nyak forgatja a fejet. Az *Írás* beszél a keménynyakú emberekről és azokról, akik fejet hajtanak.

Az *állatok*, különösen a *kutyák*, *macskák* és a *tehenek* a testet jelképezik. A *bűzborz* egy gonosz szellemet jelöl. Általában a *genszter* (vagy sötét csuklyás alak) is gonosz szellemet jelent.

A *haj* Isten dicsőségét jelzi. A *fekete haj* gyakran az ifjúságot és az erőt jelzi. Az *ősz haj* a bölcsességet. A *vörös haj* Isten gyermekét!

A *vezetők*, *szolgálók*, *orvosok* és *apák* gyakran az Urat képviselik.

Fontos megjegyezni, hogy sok minden ezek közül a dolgok közül nem megdönthetetlen igazság. Mindenkinek imában kell kérnie az Úrtól a magyarázatot. Nem tudom eléggé hangsúlyozni a magyarázatért való imádkozás fontosságát. Ugyanaz a Szent Szellem, aki az álmod vagy látomást adja, adni szeretné a magyarázatot is. Noha nem baj, ha a magyarázathoz tanácsot és segítséget kérünk, hiszem, hogy elsősorban a Szent Szellem kívánja adni a magyarázatot annak, aki a képet, az álmod vagy a látomást kapta Tőle.

Fennáll az a veszély is, hogy eltorzítjuk az álmod vagy látomás jelentését valami másra, mint amit valójában jelent. Amikor az emberek megkeményítik a szívüket, noha Isten megpróbál szólni hozzájuk, ők minden álmod vagy látomást téves jelentéssel ruháznak fel.

Beszéltem néhány emberrel, akik elmondták nekem tapasztalatukat. Elöttem nyilvánvaló volt, hogy Isten helyre próbálja igazítani őket. Ők azonban eltorzították a dolog jelentését valami egészen mássá.

„Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket.” (Zsidók 4:7.)

12. FEJEZET

ISTEN HANGJÁNAK HALLÁSA A BÉKESSÉG ÁLTAL

„És az Istennek békessége uralkodjék a ti szívetekben...” (Kolossé 3:15.)

Nagyon alapvető módja annak, ahogyan Isten az egyes hívőkkel kommunikál, hogy kiárasztja az ő békességét. Túl sokszor természetesen tekintjük Isten békességét. Isten békessége az az örökkévaló nyugtató, amely lényünket kormányozza.

Békesség Istennel vagy Isten békessége

Az első dolog, amit fel kell ismernünk, az, hogy más Isten békességét magunkban érezni, illetve békességben lenni Istennel.

Alapvetően minden újjászületett hívőnek, aki szereti Istent és Őt kívánja szolgálni, békessége van Istennel. Ez egyszerűen a vérszövetség része. Az Ő békessége benne van a csomagban.

„Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által.” (Róma 5:1.)

„Most pedig a Krisztus Jézusban ti, kik egykor távol valátok, közelvalókká lettetek a Krisztus vére által. Mert ő a mi békességünk, ki eggyé tette mind a két nemzetséget, és lerontotta a közbevetett választófalat.” (Efézus 2:13-14.)

Isten azonban sokszor beszél a hívőhöz az Ő békessége által, vagy annak hiányával bizonyos helyzetekkel kapcsolatban.

Csodálatos ige áll a kolosséi levélben:

„Hadd uralkodjon (mint állandó döntőbíró) Krisztus békessége (a Tőle jövő lelki összhang) a ti szívetekben - véglegesen eldöntve és lezárva minden az elmétekben felmerülő kérdést - (abban a békességes állapotban), amelyre (mint Krisztus) egy test(ének tagjai) elhívattatok (hogy abban éljete). És legyetek hálásak - mindig énekeljete és dicsérjete Istent.” (Kolossé 3:15. Részletező fordítás)

Isten folyamatosan döntőbíróként cselekszik! Ez az Ige nagyon jól megfogalmazza és leírja ezt. A bennünk lévő Szent Szellem az a Mennyei Bíró, aki folyamatosan békét hirdet ki... vagy annak hiányát.

Amikor egy keresztény kifejezi egy döntéssel kapcsolatban: „Nincs békességem benne”, ezzel nem azt mondja, hogy nincs békessége Istennel, hanem azt, hogy Isten békessége nincs benne azzal a bizonyos döntéssel kapcsolatban, amit meghozni próbál.

Máskor, amikor döntenünk kell, a Szent Szellem talán eláraszt minket hatalmas békességgel (mintegy dupla adaggal), ami bizonyosságot ad a hívőnek. Ez az elsodrő békesség azt jelzi, hogy a döntés Isten akarata. A békesség ezekben a helyzetekben olyan lehengerlő, hogy nehéz visszatartani egy mosolyt, vagy nevetést.

A minden értelmet felülhaladó békesség

Amikor nehéz körülmények közé kerülünk, úgy érezzük, mintha egy sötét alagútban lennénk. A reménytelenség érzései árasztják el a lelket. A kedves Szent Szellem mégis ilyen helyzetekben kezd szolgálni békességgel felénk. Az Ő békessége behatol lényünkbe, közénk és a viharfelhők közé áll és szétoszlatja ezeket. Ez az értelmet megszegyenítő békesség, amely visszavonulást parancsol a reménytelenségnek. Elárasztja az ember szellemét.

„És az Istennek békessége, mely minden értelmet felül halad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.” (Filippi 4:7.)

Isten hangja kiáltja itt: „Ne félj, minden rendben van!” Az Ő békessége a hangja. A körülmények elvesztik jelentőségüket, mert Isten békessége beáradt belső emberedbe.

Tégy különbséget a lélek és a szellem között!

Fel kell ismerned a különbséget a szellemedben és a lelkedben lévő békesség között (lásd Zsidók 4:12.). Lelki (érzelmi) részünk nagyon lelkesedhet egy döntés kapcsán, ha olyasmiről van szó, amit igazán meg akarunk tenni. Ha nem vigyázunk, tévesen békességként értékelhetjük ezt az örömet és izgalmat, és megtéveszthet minket az a gondolat, hogy Isten jóváhagyását érezzük. A Mennyei Bíró mélyen a szellemünkben jelenti ki, vagy tartja vissza a békességet. Olyan helyzetekben, amikor túlzottan felkorbácsolódnak az érzelmek, segít, ha imádkozva várunk az Úrra egy ideig, mielőtt döntünk, hogy az érzelmeink lehülhessenek. Az érzelmek megpróbálják utánozni a békességet, de ha várunk az Úrra, a valódi békesség megmarad, az érzelmek pedig elhalványulnak.

Vezetőnk

Nagyon jelentős az a tény, hogy az Úr békesség által vezet minket. Ez általános jele Isten akaratának. A férjek és feleségek azonnal tudják, ha nem működik köztük a kommunikáció. Valami hiányzik. A feleség talán megkérdezi: „Mi a baj?”

Amikor Istennel járunk és kezdünk rossz irányba fordulni, talán azonnal érezzük, hogy valami hiányzik. Tudjuk, hogy Isten jelenléte titokzatos módon hiányzik. Érzékenynek kell lennünk a békesség ilyen hiányára.

Sokszor, amikor valaki tanácsért jön hozzám és lelkesen beszél a terveiről, úgy tűnik, békességem kezd eltűnni. Tudom, hogy bennem lévő Vezetőm azt mondja, hogy az illető távolodik Isten akaratától abban a dologban, amiről beszél.

Képzeld el, hogy sétálsz valakivel! Beszélgettek és lépkedtek. Hirtelen rájössz, hogy eltűnt az, aki eddig melletted haladt. Hiányzik a jelenléte. Visszanézel és azt látod, hogy ő egy kicsit hátrébb megállt, hogy megnézzen valamit. Istennel kapcsolatban ugyanígy észrevehetjük, ha valami nincs rendben. Amint Szellemben járunk, észre kell vennünk, ha hiányzik az Ő jelenléte, és vissza kell fordulnunk. Aztán meg kell kérdeznünk: miért. Ő ki fogja jelteni az okot.

Néha átélünk olyan érzést, mintha a szíved bilincsből lenne a félelemtől. Különösen egy döntéshozatali folyamatban kezdheted átélni ezt a süllyedést, hogy a békességed gyorsan fogy. Ez egészen más, mint a „késő bánat” a döntés meghozatala után, ami inkább elméleti gyötrelem. Amikor azonban a békesség távozni kezd, ez inkább olyan érzés, mintha csalódást okoztunk volna a Szent Szellemnek. Az ilyen időszakokban, amikor épp egy rossz döntésre

készülünk, úgy tűnik, mintha maga a Szent Szellem távolodna el tőlem. Ő egyszerűen azt mondja: „Ez nem az én akaratom, most nem engedelmessz Nekem”.

Isten békessége, vagy annak hiánya, valójában az Úr hangja. Ez egyértelműen az egyik módja annak, ahogyan Isten minden gyermekével kommunikál.

13. FEJEZET

A TEREMTŐ IGE EREJE

Isten minden kimondott szavában teremtő erő van.

„Kibocsátá az ő szavát és meggyógyítá őket...” (Zsolt. 107:20.)

Az összejövetelnek vége volt, és többen ácsorogtak beszélgetve. Éppen befejeztem a prédikálást egy gyülekezetben, egy kis középnyugati városban.

Egy negyvenes éveim végén járó férfi türelmesen ácsorogva várta, hogy beszélhessek vele. Amikor az utolsó ember is elment, kezem rázott velem és megkérdezte, hogy emlékszem-e rá. Őszintén szólva nem emlékeztem, hogy valaha is láttam volna. Magyarázni kezdett:

- Három évvel ezelőtt egyszer az én gyülekezetemben prédikáltál kb. 30 mérföldre innen.

Amint tovább beszélt, kezdett az eszembe jutni az eset.

- Aznap este egy prófétikus kijelentésem volt a feleségemre vonatkozóan. Azt mondtad neki, hogy Szellemben viselősnak láttad.

Ekkorra már emlékeztem. Folytatta:

- Miután elmondtad neki, mit láttál, azt mondtad, hogy ez azt jelenti, ő szellemileg viselő és Isten gyümölcsözőbbé fogja őt tenni Isten országában.

Aztán elmondta a történet végét:

- Három héttel azután, hogy a gyülekezetünkben voltál, felfedeztük, hogy a feleségem terhes.

Miközben ezt elmondta nekem, két éves szőke kislányát a karjában tartotta.

Minél tovább beszélt, annál inkább csodálkoztam. Amikor a felesége ezt az üzenetet kapta, mindketten negyvenes éveik közepén jártak, és természetes szinten még nem volt gyermekük. Orvosi képtelenség volt. Két örökbefogadott tizenéves fiuk volt.

Amikor a tudomány beszéde elhangzott, teremtő erőt hordozott.

Engem az izgatott fel nagyon, hogy bár félreértelmeztem a tudomány beszédét (azt mondtam az asszonynak, hogy az szellemi gyümölcsözést jelent), Isten mégis megvalósította az asszonynak mondott szavát. Noha én nem tudtam, miről beszélek, Isten tudta! Az Ő szavában teremtő erő van! Isten megvalósította szavát és szándékát, noha az én elmém útban volt.

Isten hangja meghallásának legizgalmasabb oldala, attól függetlenül, hogyan szól, az, hogy minden szó tele van teremtő erővel. Nem csoda, hogy az ördög nem akarja, hogy halljuk Isten hangját!

Nem nyúlunk elég mélyen Istenbe

Nekünk, keresztényeknek, több időt kell az Istenre való figyellel töltenünk, mint bármilyen másval. Amikor valóban halljuk az Urat, az Ő szavain teremtő erő és élet árad keresztül.

Hitem szerint az ördögnek az a haditerve, hogy akadályozzon minket abban, hogy bensőségesebb közösségekben éljünk a Szent Szellemmel, illetve elbátortalanítson ettől.

Az ördög gyűlöli Isten teremtő szavát. Ellenáll a prófétálásnak és a Szellem minden ajándékának. Tudja, hogy ha hallod Istent, akkor az Ő hozzád intézett szava teremtő erejű, és bőségesen terem majd gyümölcsöket.

Ezért óvakodnunk kell a negatív hozzáállástól, a félelemtől, a hitetlenségtől, az aggódástól, az elbátortalanodástól és a figyelemelterelés minden formájától. Mindezeknek a dolgoknak az a célja, hogy eldugítsák, megghiúsítsák és elfojtsák a Szent Szellem beáradását belső emberünkbe. Nem csoda, hogy a Biblia megparancsolja: mindenkor dicsérjük az Urat. Nincs ennél hatásosabb fegyver az ördög bármely fogása ellen. Isten dicsőítése megfutamítja a Sátánt. Ennek klasszikus példája Jehósafát hadseregének esete. Isten megparancsolta, hogy az énekesek menjenek ki az ellenség ellen, és az ellenség katonái egymást ölték meg (2Kronika 20.)

„Áldom az Urat minden időben, dicsérete mindig ajkamon van.” (Zsolt. 34:2.)

Az áttörés a kulcs

Az egyik döntő terület, ahol a hívők kudarcot vallanak, az Istenbe való behatolás. Sokan imádkoznak röviden döntésük előtt, aztán egyszerűen megteszik azt, ami helyesnek látszik, és egyáltalán nem kérdezik az Úr gondolatait. Istent azonban keresnünk kell.

„...megjutalmazza azokat, akik őt keresik.” (Zsidók 11:6.)

Az igazságtalan bíró példázatában Jézus az imáról tanította követőit, arról, hogyan imádkozzanak és hogy ne restüljenek meg (Lukács 18:1-6.). Amikor először imádkozunk valamiért, fennáll a kísértés, hogy elcsüggedjünk, vagy feladjuk. Gyorsan elárasztanak minket olyan gondolatok, hogy Istent nem érdekli az egész, és úgy okoskodunk, hogy neki fontosabb dolgai vannak. Isten azonban világosan fog szólni hozzánk, ha áttörünk Hozzá. Gyakran addig kell imádkoznunk, amíg nem érezzük (és tudjuk), hogy a szellemünk áttört.

Néha telefonon imádkozom valakivel, és világosan hallom az Úr szavát valamivel kapcsolatban, amiről beszélgetünk. Más alkalmakkor nem hallom az Úr hangját, amíg teljesen el nem csendesedem, és egy ideig nem imádkozom Szellemben. Ha egyedül félrevonulunk, elcsendesedünk és imában „behatolunk”, ez szinte mindig eredménnyel jár.

Sosem értettem, miért érkezik hozzám Isten szava néha könnyen, és miért kell máskor kitartónak lennünk, de azt tudom, hogy Ő hűségesen szól hozzánk. Istent **érdemes** keresni!

Minden szó, amit Isten kimond, már valóság

Amikor Jézus azt mondta Péternek: *„Te Simon vagy, Jónának fia, de Kéfasnak fogsz hívattatni”* (sziklának), Péter még mindig ingatag, testies és állhatatlan volt. Jézus mégis teremtő szót mondott ki fölötte (János 1:42.). Ekkortól fogva neve a szikla természetét jelzi. Azonnal úgy viselkedett Péter, mint egy kőszikla? Nem. De Jézus szempontjából Péter már erőteljes apostol volt. Isten a nem létező dolgokat meglevőnek nevezi (Róma 4:17.). A teremtő szó munkálkodott Péterben, hogy Isten előhossa belőle az összes benne rejlő lehetőséget.

Amikor Isten szól hozzánk, bármit mond is, az már valóság, függetlenül attól, mit lát a természetes szemünk és mit mondanak a körülményeink. Meg kell ragadnunk azt a valóságot, ami már most úgy van, bármit mond is a Szent Szellem.

Amikor egy orvos közli egy asszonnyal, hogy terhes, az asszony senkinek nem tudja ezt bebizonyítani, mégis valóság az abban a pillanatban.

Több hónap múltán olyan bizonyítéka lesz, amit bárki láthat. A kisbaba azonban fogantatása pillanatától kezdve valóság, nem csak születésétől.

Ezért nem lepődik meg egyetlen asszony sem, amikor szül. A baba már hónapok óta létezik. A szülés csak a már valós tény bizonyítéka, avagy megnyilvánulása.

Amikor Isten szól hozzánk, az Ő szava megfogban bennünk. Nekünk be kell fogadnunk, amit mond (nem elemeznünk), aztán majd jön a megnyilvánulás.

Az Ő hozzánk intézett szava egyenértékű a megnyilvánulásával!

Jézus ezért csodálkozott a százados hitén, aki így szólt:

„...csak szóval mondd, és meggyógyul az én szolgám.” (Lukács 7:7.)

A százados felismerte a teremtő szóban rejlő erőt.

„Mert én is hatalom alá vetett ember vagyok, és vitézek vannak alattam; és ha az egyiknek azt mondom: Eredj el, elmegy; vagy a másikkal: Jövel, eljő; és ha szolgámnak szólok: Tedd ezt, azt teszi.” (Lukács 7:8.)

Isten azt akarja, hogy lássuk, bármit mond, az egyenértékű annak megvalósulásával. A gyerekek ismerik ezt az alapelvet. Tudják, hogy ha te, a szülő, ígérsz valamit, az ugyanolyan, mintha már meg is tapasztalnák a dolgot. Ezért töltenek a gyerekek annyi időt naponta azzal, hogy megpróbálnak a szüleikből kicsikarni egy „igen”-t. Ha egyszer igent mondasz, akkor tudják, hogy az ígéret meg is fog valósulni. A gyerekek ujjonganak, amikor igent mondasz. Noha talán csak hetek múlva fog megvalósulni az ígéret, ártatlan és hiszékeny elméjük számára az már valóság. A szavad a szemükben egyenértékű a megvalósulásával.

Isten ugyanezt az alapelvet alkalmazza. Ha úgy élünk, hogy halljuk az Ő hangját, azután pedig hisszük, amit mond, akkor hatalmas eredményeket fogunk látni.

Amikor Isten szól, a dolgok gyakran az ellenkezőjét mutatják. Isten azonban pontosan ezért adja a teremtő szót, hogy ráállhass. Az Ő szájából származó teremtő szó szavatolja a változást.

Istent semmi sem lepi meg

Isten sokszor egy ígéretnél vagy egy álmon keresztül szól, hogy reményt vagy bizonyosságot adjon nekünk, mert megrázkódtatás közeleg. Amikor egy megpróbáltatás vagy sátáni támadás áll a küszöbön, visszaemlékezhetünk Isten üzenetére, ami olyan, mintha egy betontömbön állnánk a vihar kellős közepén. Fontos felismernünk, hogy ha Isten szól, annak mindig oka van.

Elizeus kimondta a teremtő szót:

„És monda Elizeus: Halljátok meg az Úr beszédét. Ezt mondja az Úr: Holnap ilyenkor egy kőből zsemlyelisztet egy sikluson, és két kőből árpát egy sikluson vesznek Samaria kapujában.” (2Királyok 7:1.)

Figyeld meg egy ott álldogáló hivatalnok elemző elméjét!

„És felelvén egy főember, a kinek kezére támaszkodott a király, az Isten emberének, monda: Hacsak az Úr ablakokat nem csinál az égen; akkor meglehet? És monda Elizeus: Ímé, te szemekkel meg fogod látni, de nem eszel belőle.” (2Királyok 7:2.)

Ez a teremtő szó mozdította ki a négy leprást renyhességéből:

„A kapu előtt pedig volt négy bélpoklos férfi, a kik mondták egymásnak: Miért maradunk itt, hogy meghaljunk éhen?” (2Királyok 7:3.)

A teremtő szó hamar megvalósult. Amint a leprások a szíriai tábor felé haladtak, az Úr a szíriai hadsereggel szekerek és lovak zaját hallatta, mint egy nagy sereg zaját. Amikor meghallották ennek a „seregnak” a jövetelét, elmenekültek és mindent épségben otthagytak. Amikor a leprások megérkeztek, egy elhagyott tábort találtak olyan hatalmas árumennyiséggel, hogy két köböl árpát egy siklusért és egy köböl zsemlyelisztet egy siklusért adtak, amint a próféta megmondta.

Egyébként, azt a főembert, aki vitatkozott a prófétával, az emberek összetaposták a kapuban és meghalt. Az elemző elme hitetlen, és mindig lemarad. Isten nem tudja jutalmazni a hitetlenséget.

Teremtő csodák

Egyszer, amikor egy kis ohioi gyülekezetben szolgáltam, éppen be akartam fejezni az összejövetelet, amikor a Szent Szellem azt mondta nekem, hogy most gyógyít meg valakit egy lábujjak közötti gombabetegségből. A pásztor felesége odasúgta a férjének: „Ez a fiunkra vonatkozik”.

A fiuk 14 éves volt, és már totyogós kora óta küzdött ezzel a kórral. Mindenféle kezelést kipróbáltak, több orvosnál jártak az évek során, eredménytelenül. A gomba nemcsak a lábujjain volt, hanem egészen elfedte a lábfejeit és felkúszott a bokájáig. Noha kimondtam aznap este, amit a Szent Szellemtől hallottam, a fiúért igazából nem imádkoztunk. Isten azonban megvalósította a teremtő szót. Másnap reggel, a fiú és szülei nagy megdöbbenésére, a gombának vagy kiütésnek nyoma sem volt. A fiú teljesen meggyógyult.

Az Istentől jövő szóban teremtő erő volt és csodálatos gyümölcsöt termett.

Egy Tennessee-beli ifjúsági pásztor felesége egyik este ott volt egy összejöveteleten, ahol a feleségemmel szolgáltunk. Egyszer a Szent Szellem szólt valakiről, akinek Isten az anyajegyét veszi el. Most sem imádkoztunk senkiért kimondottan, de másnap reggel a 23 éves ifjú feleség, amikor odament a tükörhöz, hogy sminkkel eltakarja az anyajegyét, döbbenetesen észre, hogy Isten beváltotta a szavát és az anyajegy, amely 23 évig az orrán díszelgett, eltűnt.

Egy hasonló összejöveteleten az ismeret teremtő szava hangzott el arról, hogy Isten valakinek az orrlyukait gyógyítja. Két ember mondta el, hogy a nyálkahártyája közel 20 évvel korábban kábítószer használata miatt megsérült. Elmondták, hogy az összejövetelet után teljesen meggyógyult a nyálkahártyájuk. Az egyik férfi bizonyosságot tett arról, hogy a múltbeli kábítószerfogyasztás miatt sok éven át nem érzett szagokat. Másnap reggelre azonban, miután elfogadta az Úr szavát az orrlyukak gyógyulásáról, helyreállt a szaglása. Felállt és elmondta, hogy korábban panaszkodott az orvosának a szaglása elvesztése miatt, mire az orvos így felelt: „Nem kellett volna kábítószerelni”. A Nagy Orvos mégis meggyógyította.

Ne akadályozd Isten teremtő áradását!

Amikor Jézus azt mondta a tanítványoknak, hogy: „Evezetek a mélyre és vessétek ki a hálótokat fogásra!”, Péter majdnem meghiúsította Isten teremtő szavát. Elkövette azt a klasszikus hibát, hogy engedte, hogy az agya belebeszéljen az Úr hangjába. Elvégre a tanítványok egész éjjel halásztak, eredménytelenül.

Figyeld meg, Jézus nem kért bocsánatot azért, mert cselekedeteivel nem volt tekintettel a tanítványok egész éjszakai munkájára.

Péter azonban nyakon csípte magát okfejtéseinek közepén és így szólt:

*„Mester, jóllehet az egész éjszaka fáradtunk, mégsem fogtunk semmit: **mindazáltal a te parancsolatodra** levetem a hálót.” (Lukács 5:5.)*

Természetesen annyi hal próbált bejutni a hálóba, hogy az már szakadozott, és a halászoknak a társaikat is segítségül kellett hívniuk a kivonszolásához.

A teremtő áradat legártalmasabb ellensége az ördögön kívül az elemző elme. Isten parancsai nem mindig tűnnek ésszerűnek, azonban mindig gyümölcsöt teremnek, ha engedelmeskedünk nekik.

Amikor Texasban éltünk, a feleségemmel mindent megpróbáltunk, hogy eladjuk a házunkat. A kamatlábak magasak voltak és a házakra nem volt vevő. Még az ingatlanügynökség is feladta a próbálkozást házunk eladására. Elnézést kértek és megígérték, hogy a papírmunkát ingyen elvégzik, ha találunk vevőt. Roppant csüggedtek voltunk. Ezek közepette az Úr azt mondta a feleségemnek, hogy még egyszer hirdessünk az újságban. Azt gondoltam, hogy ezt nem mondhatta az Úr. Ezt már korábban is megpróbáltuk, és még az ingatlanügynök sem adta el a házunkat. „Mit segíthet egy egyszerű, szabványos hirdetés?” - okoskodtam. Végül fásultan feladtam a hirdetést. Pár napon belül eljött egy fiatalember a feleségével megnézni a házat. Noha már majdnem leszerződtek egy másik házra, meggondolták magukat, és ehelyett velünk kötöttek szerződést. Isten nem hazudik.

A szó, amit a feleségem hallott, teremtő erőt hordozott. Az én elemző elmém majdnem meghiúsította a megvalósulást, mert nem tűnt ésszerűnek.

Következtetésem ez: ha Isten szól, az működik. Az Ő szavai teremtő erejűek.

Az ördög minden erejével ellenáll a prófétai és a teremtő szó világának, mert onnan erő árad a hívő életébe. Isten hangja minden hívő számára elérhető.

A hiányzó kulcs

Nagyon gyakran, amikor a prédikátorok a hitet hirdetik, hiányzik az a kulcs, hogy nem elég csak megvallani igeverseket. A Szent Szellemnek (az Ige Szerzőjének) a szavát is hallanunk kell a saját helyzetünkre vonatkozóan. Istent nem manipulálhatjuk azzal, amit tudunk vagy mondunk. Amikor nem figyelünk az Ő hangjára, fennáll a veszély, hogy feltételezés alapján cselekszünk. Amikor azonban Ő figyelő fülekhez szól, szavaiban teremtő erő rejlik. Az eredmények pedig hatalmasak.

A legizgalmasabb és legmegelégtetőbb dolog a keresztény számára naponta az Úr jelenlétében élni és ráhangolva maradni a Szent Szellemre. Ő az élet szerzője.

Ennek ára az, hogy időt szánjunk az Istenre való odafigyelésre. Isten a Maga képére alkotott minket. Ő teremtő Isten, és az Ő teremtő természete velünk született. Egy napon az Úr azt

mondta a feleségemnek: „Amikor a saját kezdeményezésedben bízol, megszűnsz kreatívnak lenni”.

Benne maradhatunk a Szent Szellem eme teremtő folyamában, ha hajlandók vagyunk lemondani saját kezdeményezésünkről, és átengedjük a Szent Szellemnek az irányítást.

Jézus egyszerűen fejezte ezt ki:

„...A beszédeket, a melyeket én mondok néktek, nem magamtól (saját kezdeményezésből) mondom; hanem az Atya, a ki én bennem lakik, ő cselekszi e dolgokat.” (János 14:10.)

Jézus tudta, hogyan vesse alá magát az Atya kezdeményezésének, ne a sajátjának. Itt kezdődik a gyümölcsözés.

14. FEJEZET

A HIT A LÁTHATATLAN LÁTÁSA

A hit nem kevesebb, mint a láthatatlan látása.

„Mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra; mert a láthatók ideigvalók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.” (2Korinthus 4:18.)

Isten minden gyermekének kétféle füle és kétféle szeme van. A természetes érzékszervek, amelyekkel születtünk, valamint a szellemiek, amelyek újjászületésünkkel lépnek működésbe. Amint növekszünk szellemileg, elkezdünk szellemi szemmel látni és szellemi füllel hallani.

Jézus a példaképünk. Ő egyszerűen kijelentette, hogy látja, mit tesz az Atya és hallja, mit mond az Atya. Ahogy nekünk, neki is meg kellett engednie a Szent Szellemnek, hogy látást és hallást adjon Neki.

Jézus szolgálatának a sikere az Atyával eltöltött időszakain alapult és azon, hogy pontosan hallotta az Atya szavait.

„...Bizony, bizony mondom néktek: a Fiú semmit sem tehet önmagától, hanem ha látja cselekedni az Atyát, mert a miket az cselekszik, ugyanazokat hasonlóképpen a Fiú is cselekszi.” (János 5:19.)

„Én semmit sem cselekedhetem magamtól; a mint hallok, úgy ítélek, és az én ítéletem igazságos; mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, a ki elküldött engem, az Atyáét.” (János 5:30.)

Nekünk, keresztényeknek, Isten szemszögéből kell látnunk és hallanunk kell az Ő útmutatását és parancsát. Életünknek teljesen nyitottnak kell lennie Őfelé és hajlandónak az engedelmességre.

A természetes szem és fül nem mindig mond igazat

A Szent Szellem iránti érzékenység nélkül a legtöbben hagyjuk, hogy természetes szemünk, fülünk és más érzékszerveink irányítsanak minket és azok jeleit rögzítjük valóságként. Isten sohasem ígérte azt, hogy testi érzékeink, vagy gondolkodási képességeink által fog vezetni minket. Minden helyzetben nem annyira a természetes érzékeink információira kell figyelniünk, mint inkább a Szent Szellem kinyilatkoztatására. Amit a Szellem szemével látunk, általában eltér attól, amit természetes szemünk mond. Testi érzékeink megtévesztenek minket; megbízhatatlanok.

Amit Isten a „láthatatlan” birodalomban kijelent, az sokkal valóságosabb, mint amit a „látható” világban megfigyelhetünk. Amikor a Szellem szemeivel látunk, minden megváltozik.

Például, amikor Szíria királya üldözte Elizeust, a prófétát és fiatal szolgáját lovak és szekerek hadserege vette körül. Ezt mutatta a „látható” világ:

„Felkelvén pedig jókor reggel az Isten emberének szolgája, kiméne, és imé seregek vették körül a várost, és lovak és szekerek. És monda néki az ő szolgája: Jaj, jaj, édes uram! mit cselekedjünk? Felele ő: Ne félj. Mert többen vannak, a kik velünk vannak, mint akik ő velök.” (2Királyok 6:15-16.)

Hogyan mondhatta józanul azt, hogy többen vannak velük, mint az egész szíriai sereg? Elizeus belelátott a láthatatlan világba! Megtanulta, hogy ne hagyatkozzon arra, amit természetes szinten lát.

„És imádkozott Elizeus és monda: Óh, Uram! nyisd meg kérlek az ő szemeit, hadd lásson. És megnyitá az Úr a szolga szemeit és látta, és ímé a hegy rakva volt tüzes lovagokkal és szekerekkel Elizeus körül.” (2Királyok 6:17.)

Fontos megfigyelnünk, hogy semmi sem változott! A körülmények ugyanazok maradtak. A fiatalember szemei azonban megnyíltak, és a helyzetet egészen másként látta. Sokkal többen voltak Elizeussal és szolgájával, mint az egész szíriai sereg! A szolga túllátott a természetes dolgokon.

Mi is nagyon gyakran a helyzet változásáért imádkozunk, amikor pedig valójában így kellene imádkoznunk: „Uram, nyisd meg a szemünket!”

Minden rendben

Amikor a súnemita asszony fia meghalt, az anya is a Szellem szemével látott.

„És teherbe esék az asszony és fiat szült abban az időben, a melyet megmondott volt Elizeus. De mikor megnőtt a gyermek, történt, hogy egy napon kiment az ő atyjához, az aratókhoz. És monda az ő atyjának: Jaj fejem, jaj fejem! És monda az ő atyja a szolgának: Vidd el őt az anyjához. Ki mikor felvette őt, vivé az ő anyjához, és az az ölében tartá délig, és akkor meghalt.” (2Királyok 4:17-20.)

Amikor ennek a csoda által született gyermeknek az anyja rájött, hogy a csodáját kihívás érte a fia halálával, hívatta a férjét és elmondta neki, hogy elmegy az Isten emberéhez.

„...Kérlek, küldj ide nékem egyet a szolgák közül és egy szamarat, hadd menjek el hamar az Isten emberéhez, és mindjárt megjövök.” (2Királyok 4:22.)

A férje nem értette ezt, és nyilván nem jött rá, hogy a gyermek halott.

*„És az monda: Miért vágyol hozzá, ma nincs sem újhold, sem szombat? Felele az: **Csak hagyd rám!** (Az angol szerint: *rendben van.*)” (2Királyok 4:23.)*

Amikor Elizeus szolgája látta jönni az asszonyt és a gyermek felől érdeklődött, az asszony nem azt jelentette ki, hogy a fiú meghalt, hanem azt, hogy **békességben** van (az angol szerint szintén „rendben, jól”)

*„Fuss, kérlek, eleibe, és kérdezd meg tőle, ha békességben van-e mind ő, mind az ő férje, mind az ő gyermeke? Monda az: **Békességben!**” (2Királyok 4:26.)*

Miért mondta az asszony a férjének és Isten embere szolgájának ugyanazt: **„Rendben”**? Mert a Szellem szemével látott. **Látta a láthatatlant.** Az valóságosabb volt a számára, mint amit természetes szemével látott.

Azt is tudta, hogy a forráshoz kell jutnia. A mi forrásunk Isten.

Amikor odajutott Isten emberéhez, az először előreküldte a szolgáját, hogy tegye a botját a halott gyermekekre. A szolga azonban nem tudta feltámasztani a gyermeket.

Amikor Elizeus megérkezett a házhoz, bement és imádkozott a gyermekért, aki visszatért az életbe.

„És az ágyra felhágván, a gyermekre feküdt, és az ő száját a gyermek szájára tévé, szemeit szemeire, kezeit kezeire, és ráborult, és megmelegedék a gyermek teste. Azután felállott, és egyszer alá és fel járt a házban, majd újra felment és ráborult. Akkor a gyermek prüszszente vagy hétszer, és felnyitá szemeit a gyermek.” (2Királyok 4:34-39.)

A láthatatlan valósággá vált!

Látnod kell, mielőtt látnád!

Amikor Isten Jerikónál beszélt Józsuének, azt parancsolta neki, hogy lásson.

„És monda az Úr Józsuének: Kezedbe adtam Jérikhót és királyát a sereg vitézeivel együtt!” (Józsué 6:2.)

Figyeld meg az első mondatot: „*Lásd!*” Utána jött a második mondat: „*Kezedbe adtam Jérikhót és királyát a sereg vitézeivel együtt.*”

Isten azt parancsolta Józsuének, hogy lássa a láthatatlant! Mielőtt testi szemével láthatta volna Jerikó vereségét, Józsuének a szellemi szemével kellett látnia a legyőzött Jerikót. Bele kellett látnia az örökkévalóba. Előbb szellemedben kell megfognod a dolgokat, csak utána lesznek kézzelfoghatóak természeti szinten.

Isten szempontjából a csata már eldőlt. Ő már odaadta a várost Józsuének. Józsuének azonban látnia kellett azt, amit Isten valóságként jelentett ki.

Sokan azért nem győznek, mert nem hajlandók látni azt, amit Isten már előzőleg kijelentett velük kapcsolatban. Mindannyian vétkesek vagyunk abban, hogy nem akarunk látni. Meg kell térnünk és hinnünk kell az evangéliumot. Ami Istent illeti, Ő már igent mondott az írásban lévő minden ígéretre. Például, már „igen”-t mondott minden gyógyulásra, amire szükségünk van. A betegség már vereséget szenvedett. Gyógyulásunkat Jézus sebei fizették ki, amelyeket a testén viselt.

Amikor gyógyulásért imádkozunk, nem az a cél, hogy Isten érdeklődését felkeltsük a gyógyulásunk iránt. Ő már elvégezte azt.

„...a kinek sebeivel gyógyultatok meg.” (1Péter 2:24.)

Imádkozáskor csak a felszabadító pontot találjuk meg annak átvételéhez, amit Jézus vére már megvásárolt a számunkra. Jézus már eldöntötte a győzelmünket, az egészségünket, a bővülködésünket és minden kötelékből való szabadságunkat. Ahhoz, hogy bármit megkapjunk Istentől, háromnegyed részben az a meggyőződés kell, hogy Isten nekünk szánja azt a valamit. Egy percre felejtjük el a bűnösök hitetlenségi problémáját; a keresztények nem hiszik az evangéliumot! Az evangélium kijelenti, hogy Jézus méltóvá tett minket. Nem a mi valamely igaz cselekedetünk által, hanem Jézus drága vérének ára miatt nyilvánítottunk méltónak.

Látni a láthatatlan birodalmat

Amikor Pál Listrában prédikált, látott egy embert, akinek hite volt a gyógyulásra.

„És Listrában ül vala egy lábával tehetetlen ember, ki az ő anyjának méhétől fogva sánta volt, és soha nem járt. Ez hallá Pált beszélni: a ki szemeit reá függesztvén, és látván, hogy van hite, hogy meggyógyul, monda nagy felszóval: Állj fel lábaidra egyenesen! És felszökött és járt.” (ApCsel. 14:8-10.)

Ez az ember nyilvánvalóan nem tartott egy táblát a kezében ezzel a felirattal: „Hitem van, hogy meggyógyulok”. Pál a Szent Szellem szemével látta a láthatatlant. Látta a férfi hitét. Látta a láthatatlant (az örökkévalót). Amit Pál abban a percben az örökkévaló dimenzióban szemlélte, annyira valóságos volt, hogy Pál megparancsolta a férfinak, hogy álljon fel, az pedig felállt és ugrált és járt.

Amikor Jézus odaállt Lázár sírja elé imádkozni, nem lepődött meg. Valójában nagyon szokatlan módon imádkozott.

„...Atyám, hálát adok neked, hogy meghallgattál engem. Tudtam is én, hogy te mindenkor meghallgatsz engem; csak a körülálló sokaságért mondtam, hogy elhigyjék, hogy te küldtél engem.” (János 11:41-42.)

Jézus tulajdonképpen azt mondta, hogy szükségtelen imádkozni, csak a körülötte lévő emberek miatt kell, hogy ők hallják. Ő már látta, mit fog tenni Isten. Korábban ima közben az Atya már kijelentette Neki, hogy Lázár ki fog jönni a sírból. Aztán Jézus kifejezte, hogy már látja az örökkévalót: *Lázár, jöjj ki!*” (János 11:43.)

Amikor Jézus Jairus otthonához ért, a férfi kislánya már halott volt. Jézus azonban látta a láthatatlant.

„Monda nekik: Menjetek el innen, mert a leányzó nem halt meg, hanem aluszik. És kinevették őt. Mikor pedig a sokaság eltávolították, bemenvén, megfogá annak kezét, és a leányzó felkelt.” (Máté 9:24-25.)

Jézus figyelmen kívül hagyta azt, amit természetes szemei közvetítettek, és azt jelentette ki, amit szellemi szemével látott. Látta Isten szívét és gondolatait, amelyek sokkal valóságosabbak voltak, mint testi érzékeinek az információja. A lány csak aludt. Csak fel kellett ébreszteni.

A hit azt „látja”, ami a levegőégben zajlik és egyetért a látottakkal, elismeri azokat.

Belépés a láthatatlan (örökkévaló) birodalomba

Amikor Isten szól, szavai áthozzák a dolgokat a láthatatlan birodalomból a valóságba.

Isten hangjának hallásában az az izgalmas, hogy a Szent Szellem képessé teszi a hívőt az örökkévaló birodalomba való „átkelésre” a Szellem által.

Isten akaratát akkor fogjuk fel, ha beelátunk a láthatatlan (örökkévaló) birodalomba. Ha már az Ő nézőpontjából látjuk Isten akaratát és a dolgokat, akkor visszajöhetünk ide és kijelenthetjük, mit akar Isten elvégezni a természetes, ideigvaló világban.

Józsué még nem lépett be az ígéret földjére, amikor Isten szólt hozzá a másik (örökkévaló) oldalról és kijelentette:

„Minden helyet, a melyet talpatok érint, néktek adtam...” (Józsué 1:3.)

Noé is bepillantott a láthatatlan világba és látta, amint Isten fellebbenti a függönyt a jövő események előtt. Aztán visszatért az ideigvaló (látható) világba, és kijelentette Isten gondolatait. A bárka megépítésével reagált a mennyei valóságra.

Nekünk, újszövetségi keresztényeknek, a Szent Szellem megengedi, hogy túllássunk a természetes szinten lévő dolgokon és benézzünk az örökkévalóba, ha úgy döntünk, hogy az Ő szemével akarunk látni. Amikor látunk, a látottakból valóság lesz és mi bejelenthetjük azt, ami Isten gondolataiban már létezik. Akkor válik az a dolog valósággá természeti szinten is.

A hit híd az örökkévaló (láthatatlan) és az ideigvaló (látható) között. Imában átmehetünk ezen a hídon és úgy láthatunk, ahogyan Isten lát.

Az imádkozás nagyon izgalmas. A valódi ima nemcsak szavakból áll, hanem Istenre való buzgó várakozásból is, amíg (Szellem által) látni nem kezdjük azt, amit Ő lát.

A Szellem ajándékai azokon az embereken keresztül működnek, akik úgy döntenek, hogy belelátanak az örökkévalóba. Amikor elhangzik a tudomány beszéde vagy a prófécia, akkor elfogadhatjuk, átvehetjük a láthatatlan dolgokat, és azok megnyilvánulhatnak a számunkra.

A vízcsap elzárása

Amikor Illés odaállt Akháb elé, kijelentette:

„Él az Úr, az Izrael Istene, a ki előtt állok, hogy ez esztendőben sem, harmat, sem eső nem létszen; hanem csak az én beszédem szerint.” (1Királyok 17:1.)

Illés kijelentette, hogy az ő szava, nem Isten szava, szerint nem fog esni. Miért mondhatott ilyesmit?

Ő már átment a hit hídján az ideigvalóból az örökkévalóba, és amint látta Isten gondolatait, ő zárta el a vízcsapot! Az örökkévaló birodalom olyan valóságos volt neki, hogy nemcsak elzárta a vizet, hanem azt is tudta, hogy hatalma van újra kinyitni. Úgy gondolom, a csapot a zsebében hordta!

Arcátlanul beszélt Akháb király előtt, mert Illés az örökkévaló birodalomban volt.

Három és fél évvel később újra ki kellett nyitnia a csapot. Felment a Kármel hegyére.

„...és leborula a földre, és az ő orcáját az ő két térde közé tevé.” (1Királyok 18:42.)

Miért dugta be arcát a két térde közé? Buzgó ima közben, ahhoz, hogy belelássunk az örökkévaló (láthatatlan) világba, elménket alá kell vetnünk a Szent Szellemnek. Illés ebben a testhelyzetben (arca a térdei között) alávetettségekben tartotta az elméjét, miközben megparancsolta a szolgájának, hogy ellenőrizze az eredményeket.

„És ő monda az ő szolgájának: Menj fel, és nézz a tenger felé. És felment, és arrafelé nézett, és monda: Nincsen semmi. És monda Illés: Menj vissza hétszer. És lőn hetedúttal, monda a szolga: Ímé egy kis felhőcske, mint egy embernek a tenyere, jő fel a tengerből...” (1Királyok 18:43-44.)

Illés szolgája a hit jelképe. Amikor várakozásteljesen imádkozunk, meg kell parancsolnunk hitünknek (mint szolgánknak), hogy menjen el, ellenőrizze, mit tett Isten. Valahányszor a szolga elment ellenőrizni a fejleményeket, ez az elvárás cselekedete volt. A hit az a keltetőgép, ahol megszületik a kreativitás gyümölcse.

Amikor imádkozunk és hiszünk, mennünk kell ellenőrizni is. Hajthatatlanul kell imádkoznunk és elő kell hívnunk az eredményeket. Az emberek általában meglepődnek, ha egy imájukra választ kapnak, pedig akkor kellene meglepődniük, amikor nem így történik.

Imádkozáskor az újszövetségi hívő behatolhat Istenbe és „beleláthat” az örökkévaló birodalomba. Isten ebben a láthatatlan birodalomban jelenti ki az akaratát, ott mutatja meg, hogyan és miért imádkozunk.

Ebben a fajta imában megkapjuk Istentől a haditervet. Sokszor, amikor összejöveteleket vezetünk, a feleséggel elkérjük az Úrtól azoknak a gonosz szellemeknek a neveit, akikkel harcolni fogunk. Amint Isten megmutatja nekünk ezeket, mi megkötözzük őket és elzárjuk

befolyásolásuk „csapját”. Az Úr gyakran megmutat nekünk bizonyos dolgokat, amelyeket meg akar tenni az egyes összejöveteleken, például olyan gyógyításokat, amelyeket meg fog valósítani. Ez a fajta imádkozás izgalmas és rendkívül hatékony, mert ilyenkor Isten tökéletes akaratát imádkozzuk.

A meteorológus

Amikor halljuk, hogy a meteorológus az időjárás változását jelzi előre, természetes szemünkkel nem tudjuk ellenőrizni az igazságot. A meteorológus azonban „prófétaként” cselekszik, mert radarral és műholddal „látja”, hogy vihar közeleg. Elhisszük, amit mond, mert tudjuk, hogy bonyolult szerkezetekkel képes látni a láthatatlant.

Ugyanígy, amikor a Szellem által látunk és Őt hallgatjuk, Isten megengedi, hogy lássuk a láthatatlant. Ahelyett hogy a természetes szemünkkel látottak irányítanának minket, azon állhatunk, amit a Szellem által látunk a láthatatlan birodalomban. Mindig légy résen, mert érzékszerveid megtéveszthetnek.

Például, ha eltervezed, hogy alaposan kitakarítod a házadat, a munka felénél rosszabbnak tűnik a helyzet, mint amikor elkezdted. A bútorok össze-vissza állnak, mert mindent a szoba közepére raktál, amíg felporszívózod a szőnyeget. Megfigyelheted, hogy a ház jobban nézett ki, mielőtt elkezdted a takarítást. Te viszont jobban tudod a dolgot. Látod a láthatatlant, a befejezett művet. A természetes szem csak a rendetlenséget látja, de te tudod, hogy hamarosan újra rend lesz, és sokkal jobban fog minden kinézni, mint amikor elkezdted.

Isten gyakran ad neked egy szót, amire ráállhatsz, mielőtt összezavarodnának a körülmények. Ezt a szót mint nyersanyagot adja, mert azt akarja, hogy valóságként lásd azt, hogy ne alélj és bátortalanodj el, mialatt minden a feje tetején áll.

„...mert a maga idejében aratunk, ha el nem lankadunk.” (Galácia 6:9.)

A próféciák túlnyomórészt a jelenlegi helyzetünkön túlmutatnak. Ezért kell hit által látnunk a kijelentést és egyetértenünk a Szent Szellemmel, aki arra bátorít minket, hogy lássuk a láthatatlant.

Az alapelv ez: akármit mond Isten, az igaz. Amit természetes szemünk lát, az lényegtelen, mert a természetes szem nem látja a láthatatlant.

„...az Isten legyen igaz, minden ember pedig hazug.” (Róma 3:4.)

A te véleményed

Nemrég telefonon felhívtak egy missziós szervezettől. Megkértek, hogy imádkozzam velük együtt egy döntés miatt, amit meg kell hozniuk. Megígértem, hogy imádkozni fogok és hamarosan visszahívom őket.

Amint imádkoztam, gondolkodni kezdtem a döntésükön és néhány személyes következtetésre jutottam. Ahogy az elmém végigvágatott ezen a folyamaton, a Szent Szellem félbeszakított ezekkel a szavakkal: „A legveszélyesebb dolog, amit bárkinek adhatsz, a saját véleményed”.

Úgy gondolom, nyugodtan állíthatom, hogy túl sok vélemény kering ma Krisztus testében. A te véleményed, vagy az enyém teljesen értéktelen, amikor az Úr gondolatainak kereséséről van szó. Talán ezért jár oly sok erőfeszítés középszerű eredménnyel, sőt, bizonyul erőtlennek. Az emberi elme kevés hasznot hoz.

„...Mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (János 15:5.)

Figyeld meg, nem azt mondta: „Csak kevés dolgot cselekedhettek”!

A mi véleményünk a testi érzékek jelzésein alapszik. Ezért Isten céljaihoz használhatatlan. Jézus ezért élt vélemény nélkül. Úgy döntött, hogy csak azt fogja látni és hallani, amit az Atya cselekedeteként lát és az Ő szájából hall.

Minden nap, minden helyzetben állandó fegyelem kell ahhoz, hogy megálljunk és ezt kérdezzük: „Mit gondol erről Isten?”

Ennek életmóddá kell válnia. Olyan könnyű elfelejteni ezt és visszacsúszni a testies gondolkodás állapotába, fel nem ismerve a Szent Szellem jelenlétét és azt, hogy Ő készségesen adja a gondolatait.

Lásd magad úgy, ahogyan Isten lát, ne úgy, ahogyan te látod magadat!

A legtöbb keresztény a méltatlanság érzésével küzd. Eljött azonban az ideje, hogy elhiggyük az evangéliumot. Megdöbbenő, milyen készségesen hiszünk az ördögnek!

- „Egy rakás kudarc vagy” - mondja ő.

- „Tudom” - feleljük mi.

Mégis milyen nehezen hiszünk Istennek!

- „Felettébb diadalmas vagy” - mondja Isten.

- Lennél szíves ezt háromszorosan bebizonyítani?” - feleljük mi.

Mit látsz magaddal kapcsolatban? Úgy látod magadat, ahogyan Isten lát? Olyan sokáig engedtük, hogy az ellenség elverjen minket, hogy elfelejtettük: a legmagasságosabb Isten fiai vagyunk.

Megtanultam, hogy amikor az ördög vádol engem és a gyengeségeimre mutat, akkor így kell felelnem: „Ördög, nem én akartam ide kerülni! A saját ügyeimmel törődtem, a saját pöcegödrömben a világban, amikor Isten elhatározott valamit. Lenyúlt értem, megváltott és megszilárdított az Ő kegyelmében. Isten képes szilárdan megtartani engem, az Ő kegyelmében! Szóval, takarodj innen, ördög!”

Hála legyen Istennek, az Ő gyermeke vagy és Ő megváltott téged. Húzd ki magad, és tégy úgy, mintha az Ővé lennél! Hagyd abba a nyüszítést, és kezd el dicsérni Őt!

Istennek egy konkrét látása van az életed számára. Szánj időt az imádkozásra Isten rád vonatkozó látásáért! Hadd égesse Ő azt beléd! Hadd segítsen meglátnod, mit lát Ő veled kapcsolatban! Amikor elkezded azt látni, Ő elkezdi megvalósítani a látást az életedben.

Ha úgy döntesz, hogy „látni” fogod, akkor kétségtelenül meglátod a megvalósulását.

„Mikor nincs mennyei látás, a nép elvadul...” (Példabeszédek 29:18.)

„...Írd fel e látomást, és vésd táblákba, hogy könnyen olvasható legyen. Mert e látomás bizonyos időre szól, de vége felé siet és meg nem csal; ha késik is, bízzál benne, mert eljön, el fog jönni, nem marad el.” (Habakuk 2:2-3.)

15. FEJEZET

NE KEMÉNYÍTSD MEG A SZÍVEDET!

Ha nem hallod Isten hangját, meg fogod keményíteni a szívedet.

„...Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveiteket, mint az elkeseredéskor.” (Zsidók 3:15.)

Az Igében végig érdekes összefüggés található Isten hangjának hallása és a megkeményedett szív között.

Isten hangjának hallása szorosan összefügg a szív állapotával. Tulajdonképpen könnyű csupa helyes dolgot tenni és mondani az Úrtól eltávolodott szívvel.

*„Az ő útából elégszik meg az elfordult **elméjű** (az angolban szívű)...”* (Példabeszédek 14:14.)

Akkor is, ha tevékenyen részt veszünk a szolgálatban, Istennel való kapcsolatunk lehet „távoli” és ezáltal lehet, hogy nem halljuk a Tőle jövő szót. Lehetünk vétkesek keményszívűségben.

Izrael gyermekeit mindig arra intette Isten, hogy figyeljenek az Ő hangjára, és ugyanakkor figyelmeztette őket, hogy ne keményítsék meg a szívüket.

„...vajha ma hallanátok az ő szavát. Ne keményítsétek meg a ti szíveteket, mint... A hol megkísértettel engem...” (Zsolt. 95:7,8,9.)

Könnyű beleesni abba a csapdába, hogy Istenért dolgozunk ahelyett, hogy Vele dolgoznánk. Rászédhetjük magunkat azzal, hogy Isten dolgait tesszük anélkül, hogy Őerte égne a szívünk.

Míg az Ószövetség az engedelmesség cselekedeteire összpontosított, az Újszövetség a szív hozzáállásával foglalkozik. Ez valóban a szív szövetsége. Míg az Ószövetség azt parancsolta: „Ne tedd!”, az Újszövetség azt mondja: „Ne is kívánd tenni!”

„Hallottátok, hogy megmondattott a régieknek: Ne ölj, mert a ki öl, méltó az ítéletre. Én pedig azt mondom néktek, hogy mindaz, a ki haragszik az ő atyjafiára ok nélkül, méltó az ítéletre...” (Máté 5:21-22.)

Az Újszövetség szabványa valójában szigorúbb, mert a szív szándékaival és indítékaival foglalkozik (Zsidók 4:12.), de ez a kegyelem szövetsége is, és a kegyelem nagysága felfoghatatlan.

Isten legnagyobb problémája

Leginkább bizonyára az köti meg Isten kezét, amikor népe megelégedett és fásult lesz a vele szemben tanúsított magatartásban. Kétségtelen, hogy Isten meg akarja áldani az Ő népét és ki akarja tágítani, bővíteni az áldottságuk határait.

Gyakran azonban éppen Isten áldásai akadályozzák az Ő népét. Nehéz időkben mindig fogékonyabbak vagyunk Istenre. Szellemisségünk valódi próbája igazából nem is az, amikor rosszul mennek a dolgok, mert úgy tűnik, nehéz időkben mindenki szenvedélyesen és buzgón imádkozik. A szellemisségünket igazából az próbálja meg, amikor jól mennek a dolgok! Ennek nem kellene így lennie, de az emberi természet hajlamos „lehúlni”, amikor kiáradnak az áldások.

Isten néha talán kénytelen visszavonni az áldásokat, mert tudja, hogy különben elkényelmese-
dünk és megkeményedünk az Ő hangja számára!

Amikor pásztor voltam, ez mindig újra megdöbbsentett. Az emberek közömbösek voltak az Úr
íránt, amíg bajba nem kerültek. Problémás időkben ugyanazok az emberek példátlan
buzgalmat tanúsítottak az Úr iránt imában és Őt keresve. Szellemi érzékenységük és éhségük
rendkívül frissítő és lelkesítő lett.

Később azonban, amikor a válságnak vége volt, hamarosan visszasüllyedtek a középszerű-
ségbe és a szellemi tompaságba. Nehéz volt elhinni, hogy ezek ugyanazok az emberek, akik
előzőleg olyan szorgalmasan imádkoztak és keresték az Urat. Szinte haragosan láttam, hogy
Isten „kimentette” őket kényszerhelyzetükből, mert olyan építő volt látni, amint szívük az Úr
felé tört. Már előre elképzeltem, amint gyorsan visszatérnek korábbi középszerű és langyos
állapotukba.

Alább következik néhány igazság, amit az Úr a feleségemnek és nekem mondott arról, hogy
szükséges Vele bensőséges kapcsolatban lenni és ezáltal sok csapdát elkerülni.

„A küzdelmek közelséget hoznak létre, de magunktól is kezdeményeznünk kell az Istennel
való bensőséges kapcsolatot.”

„Az emberek túlzottan belebonyolódtak az elfoglaltságba; több Istennel való bensőségesre
van szükség.”

„Az Istenhez való közelség életet hoz a csontoknak, megtisztítja a lelket és megvilágosítja az
elmét.”

Nem bízatsz a szív(ed)ben

A szív nagyon csalárd (Jeremiás 17:9.). Sokszor megfigyeltem válságban lévő férfiakat. Soha
nem bántak a feleségükkel olyan tisztelettudóan és kedvesen, mint amikor a kis „világuk”
megingett. Dicsérték a feleségüket, újra és újra megköszönték őt Istennek. Mégis, amikor a
válság véget ért, elkezdtek az asszonyt természetesnek venni, és visszatértek régi szokásuk-
hoz: feleségük bírálgatásához.

Istennel szemben ugyanez a vétkünk. Mindannyian komolyan keressük Őt, amikor a külön-
leges szükség idejét éljük át. Amikor azonban elvonul a vihar, gyorsan visszatérünk a Vele
való „távoli” kapcsolathoz.

Mi történik? A szívünk könnyen megkeményedik. Mint amikor eső éri a naptól kiszáradt
földet, szívünk talaja megkérgesedik. Szívünk talaját állandóan szántani és művelni kell. Az
Istennel való naponkénti közösség a szívünket ráhangolja az Ő hangjára, képlékennyé és
érezkennyé teszi Isten iránt. Szívünket felszánthatjuk imával, Isten keresésével, vagy Ő
bölcességében és szeretetből megengedi, hogy más körülmények késztessenek minket
buzgalomra.

„Vessetek magatoknak igazságra; arassatok kegyelem szerint! szántatok magatoknak új
szántást; mert ideje keresnetek az Urat, mígnem eljő, hogy igazság esőjét adjon néktek.”
(Hóseás 10:12.)

Ennek nem kell így lennie. Felgerjesztettek és lángolókat maradhatunk Istenért.

A szívünk megkérgesedik

Egyszer Jézusnak meg kellett dorgálnia a tanítványokat, mert nem értették, miről beszél, amikor így figyelmeztette őket:

„...*Vigyázzatok, őrizkedjete a farizeusok kovászatól és a Heródes kovászatól.*” (Márk 8:15.)

Valójában úgy tűnt, hogy a tanítványok egy másik naprendszerben vannak, mert azt gondolták, hogy Jézus azért figyelmezteti őket, mert elfelejtettek kenyeret magukkal vinni. Jézus természetesen nem kenyérről beszélt, hanem a hamis tanításról.

Jézus tudott testies gondolatmenetükről, ezért így szólt:

„...*Mit tanakodtok, hogy nincsen kenyeretek? Még sem látjátok-é be és nem értitek-é? Mégis kemény a szívetek?*” (Márk 8:17.)

Jézus felismerte, hogy szívük gyorsan megkeményedett a csodák között.

Tovább nevelte őket:

„*Szemeitek lévén, nem láttok-é? és füleitek lévén, nem hallotok-é? és nem emlékeztek-é? Mikor az öt kenyeret megszegtem az ötezernek, hány kosarat hoztatok el darabokkal tele? Mondának néki: Tizenkettőt. Mikor pedig a hetet a négyezernek, hány kosarat hoztatok el darabokkal tele? Azok pedig mondának: Hetet. És monda nékik: Hogy nem értitek hát?*” (Márk 8:18-21.)

Engednünk kell, hogy a Szent Szellem a szívünk talaját mindig képlékenyen és buzgón tartsa. A „mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma” mondat értelmet nyer a test napi táplálékán túl is. Ha nem halljuk az Istentől kijövő szó „friss kenyerét”, a szívünk könnyen megkérgesedik és érzéketlenné válik. Isten hangját szüntelenül, naponta kell hallanunk.

Volt valami közöd hozzá?

Tűnődte már azon, miért magasztal fel Isten embereket olyan lassan? Ő kívül-belül ismer minket. Ha a kereszt műve nem teljes, elkerülhetetlenül azt gondoljuk, hogy hatékonyságunk magunknak köszönhető, és elkezdjük az érdemet kisajátítani. Isten mint építőmester, rászánja az időt és hagyja, hogy a kereszt teljes hatása érvényesüljön, amíg kiég belőlünk minden emberi törekvés, a népszerűség keresése és az elismerés iránti igényünk. Isten nem a mi sikerünk alapján léptet elő minket, inkább a kudarcunk alapján, amikor elismerjük, hogy egyedül képtelenek vagyunk megtenni bármit.

Dániel ezt mondta Nabukodonozorról:

„*De amikor a szíve felfuvalkodott, és a lelke megkeményedett megátalkodottan: levették az ő birodalmának királyi székéből, és dicsőségét elvevék tőle.*” (Dániel 5:20.)

Amíg a test megfeszítése nem teljes, addig mindig ott a kísértés a szívünk megkeményítésére és arra, hogy azt gondoljuk, nekünk is van valami közünk a sikerünkhöz.

Egy ember arcán a legcsúnyább látvány a gög kifejezése. Az büzlik. Isten és az ember közé áll. Bűn. (Példabeszédek 6:16-17.)

Különösen csúnya ez egy szolgálóban. Elhomályosítja Isten dicsőségének mindennemű kinyilatkoztatását. Szabadítson meg minket Isten a büszkeség minden formájától!

Az alázatot nem lehet helyettesíteni

Az ördögnek nincs módszere az igazi alázat elleni harchoz. A Szent Szellem mint a víz, a legalsó szintre törekszik. A víz nem folyik a hegyen fölfelé. A Szent Szellem sem folyik fel a gőg és büszkeség hegyén, csak az alázat völgyeiben.

„Alázatok meg magatokat az Úr előtt, és felmagasztal titeket.” (Jakab 4:10.)

Amikor a Szent Szellem hív

Az Úr mindannyiunkkal foglalkozik. A keresztényeket helyreigazítja, meggyőzi a bűnről és kihívást is intéz hozzájuk. Amikor változásra hív fel minket, akár meg kell térnünk egy bizonyos dologból, akár életünk valamely területén kell megváltoznunk, választás előtt állunk: meghallhatjuk az Ő hangját, vagy megkeményíthetjük a szívünket.

Abban a pillanatban, amikor a szívünk ellenáll Neki és elkezd keményedni, már nem előre, hanem hátra felé mozgunk.

„De nem hallgattak, és fülöket sem hajtották felém, hanem az ő gonosz szívök fásultságában a magok tanácsa szerint jártak, és háttal valának felém, és nem arczzal.” (Jeremiás 7:24.)

Azt gondoljuk, hogy amikor megkeményedünk, más szóval megkérgesedünk, egyszerűen már nem mozgunk előrefelé. Amikor azonban nem haladunk előre, valójában hátrafelé mozgunk, mert Isten mindig előrefelé halad!

Úgy tűnik, mintha Isten szakaszosan mozogna. Lehetnek életünknek olyan területei, amelyeket érintetlenül hagy. Aztán viszont eljön egy időszak, amikor Isten foglalkozik bizonyos területekkel. Ha nem engedjük, hogy foglalkozzon vele, akkor szívünket engedjük megkeményedni.

Mehetünk gyülekezetbe és dicsérhetjük az Urat, amennyit csak akarjuk, de Istent nem csaphatjuk be. Ő azt akarja, hogy szívünk kérges talaját törje fel a megtérés és az engedelmisség. Az engedelmisség még az imádatnál is jobb. Mit ér az imádás, ha nem engedelmeskedünk?

„De eljő az óra, és az most vagyon, a mikor az igazi imádók szellemben és igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres az Ő imádóiul.” (János 4:23.)

Némelyek azért nem hallják tisztán Isten hangját, mert megkeményítették a szívüket, amikor Isten egy bizonyos területen foglalkozott velük. Isten talán igaz megtérésre vár, mielőtt a menny ablakait újra kitarja.

De nem teljes szívvel

„Huszonöt esztendőskorában kezdett Amásia uralkodni, és huszonkilencz esztendeig uralkodék Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Jéhoaddán vala, Jeruzsálemből való. És kedves dolgot cselekedék az Úr előtt; de nem tiszta (teljes) szívből.” (2Krónika 25:1-2.)

Uzziás az olyan ember példája, akit az Úr mindaddig megáldott, amíg a szíve kizárólag az Úr felé fordult.

„És (Uzziás) keresi vala az Istent Zakariás próféta idejében, a ki az isteni látásokban értelmes vala; és mindaddig, míg az Urat keresé, jó előmenetelt adott néki Isten.” (2Krónika 26:5.)

„Mikor pedig ilyen módon megerősödött volna, felfuvalkodék, hogy megfertőztetné magát és vétkezek az Úr ellen, az ő Istene ellen. Beméne az Úr templomába, hogy a füstölő oltáron füstölne.” (2Krónika 26:16.)

Amikor Isten áldani kezd minket, úgy tűnik, mindnyájan a túlzott önbizalom áldozatává válunk, aztán futólag elhisszük azt a megtévesztést, hogy a sikerünk a mi művünk. Ez merőben a kemény szív hatása. Az ellenség még „emlékeztet” is minket úgynevezett erősségeinkre, és megpróbálja elhíttetni velünk, hogy magunktól vagyunk sikeresek.

Dávid újra és újra elmondta, hogy teljes szívével kereste és dicsérte Istent.

„Dicsérlek téged Uram, Istenem, teljes szívemből, és dicsőítem a te nevedet, örökké.” (Zsolt. 86:12.)

Imáiban majdnem mindig hangsúlyozta, hogy teljes szívével imádkozik. Nyilvánvalóan felismerte, mennyire megfoszt minket az áldásoktól az, ha nem adjuk át Istennek a teljes szívünket.

Valóban akarod hallani?

A fő kérdés az, hogy valóban akarunk-e hallani. Mindannyian hajlamosak vagyunk időnként elmenekülni Istentől. Valójában, ha őszinték vagyunk, időnként nem vagyunk biztosak abban, hogy hallani akarjuk az Úr hangját, különösen akkor, ha az üzenet helyreigazító jellegű.

Azt is őszintén be kell vallanunk, hogy sokszor nem akarunk imádkozni egy döntés miatt, mert félünk, hogy az Úr talán nemet mond. Sok őszinte szolgáló él így, megbénítva a Szent Szellemet, amint vezetik a szolgálatuk munkáját. Nehéz azonban elmenekülni a Szent Szellem elől, az Ő kitartó ösztökélése elől. A menekülés egyetlen módja az, ha megkeményítjük a szívünket. Akkor a Szent Szellem ösztökélései nem fognak zavarni minket.

Isten szíve megszorodott, amikor saját népe, Izrael, elutasította a Vele való bensőséges kapcsolatot. Isten magatartása világos volt.

„Mostan azért ha figyelmesen hallgattok szavamra és megtartjátok az én szövetségemet, úgy ti lesztek nékem valamennyi nép közt az enyéim; mert enyim az egész föld. És lesztek ti nékem papok birodalma és szent nép...” (2Mózes 19:5-6.)

Izrael azonban nem akart közeli kapcsolatba kerülni Istennel.

„És mondanak Mózesnek: Te beszélj velünk, és mi hallgatunk; de az Isten ne beszéljen velünk, hogy meg ne haljunk.” (2Mózes 20:19.)

Isten jó! Hogy megismerjük a természetét, nézzünk Jézusra! Minden, amit Jézus tett és mondott, az Atyaisten tökéletes visszatükrözése volt.

Ő jobban ismer minket, mint mi önmagunkat. Amikor a vezetését keressük, Ő mindig a mi érdekeinket tartja szem előtt. Ő ismeri mindennek a kezdetét és végét.

Nincs izgalmasabb, boldogítóbb és hasznosabb dolog, mint Isten hangjának meghallása.

*„Megismerni Őt, ismerni Őt,
Ez után kiált szívem.
Szent Szellem, jelentsd ki Őt nekem!
Ha hallom a szavait,
Élet költözik a csontjaimba.
Ismerni Őt, egyedül Őt.*

(Ének, amit Danny Mullins kapott a Szent Szellemtől)

Hátsó borító:

- Isten hangjának hallása hozzátartozik a keresztény élethez?
- Elérhetőek Isten gondolatai?
- Mi a Szellem bizonyágtétele?
- Van teremtő erő az Istentől származó Igében?

A Szent Szellem hangjának hallása a legnagyobb kaland, amit az ember megismerhet. Mégis, sok keresztény megfélekedezik arról a fantasztikus tényről, hogy Istennel egész életében kétoldalú beszélgetést folytathat és kommunikálhat. Isten hangjának hallása nem egy lehetőség, vagy egy kiválasztott keveseknek fenntartott jelenség. A Szellem hangjának ismerete szükséges, ma inkább, mint bármikor ezelőtt. Ez a könyv világos és konkrét tanítást nyújt Isten hangja meghallásának különböző módjairól, valamint lényeges és gyakorlatias irányelveket arról, hogyan hallhatjuk azt meg.

STEVE SAMPSON számos könyvet írt már a keresztény életvitelről. Nagy területeket beutazik, szolgál bátorítással, hittel és gyógyulással Krisztus Testének, buzdítja az embereket, hogy a saját életükben higgyenek Isten csodatevő erejének a megnyilvánulásában.

Amikor Isten Igéjéből szolgál, azt egyszerűen és világosan teszi, szavait egyedülálló, megszentelt szellemesség és bölcsesség jellemzi.

Gyakran szolgál együtt feleségével, Marylannel. Készségesen közvetítik Isten természetfölötti Igéjét. Bizonyítottan prófétai hangot jelentenek az Egyházban. Három gyermekük van. Az Alabama állambeli Birminghamben élnek az USA-ban.

